

கணையாழி

பிலை.ரூ.10

செப்டம்பர் 1999

மாத இதழ்

Sivakshi @ annad.com

Champa

Embracing Humanity For Excellence

9, First Lane, Vijaya Raghava Road, T. Nagar, Chennai - 600 017.

Phone : (91) 44 - 8283298, 8263635 Fax : (91) 44 - 8250875 Tlx : (81) 41 - 8856 JAIN IN

பிடிப்பகம்

எண்ணம்

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா!

சாத்தியமாயிற்றா?
சாத்தியம் தானா?
'ஆடுவோமே பள்ளு பாடுவோமே
ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோ'மென்று
சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பே ஆட்டம் போட்ட பாரதியின்
சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா மட்டும்
சாத்தியமாகாதா?
சொல்லி வைத்தாற்போல
ஊருக்கு வெளியே தாழ்த்தப்பட்டோர் குடியிருப்பில்தான்
இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு தெரிகிறது.
தொழில்களில் வேறுபாடு இருக்கலாம்.
செய்பவர்களில் ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கலாமா?
அதுவும் கூட
ஒரே தொழிலைச் செய்பவர்களிடையே
சாதி வழியில் ஏற்றத்தாழ்வு; தீண்டாமை.
இது இந்தியாவின் சாபக்கேடு.
கருவில் திருவுடையராகச் சிலர்.
கருவில் சாதிமுத்திரையோடு பலர்.
கல்லறைக்குப் போகும் வரை-
கடுகாட்டில் கூட
சமூக நீதிக்குப் போராடுகிறவர்கள் கூட
சாதிக் கட்டுமானங்களில் சந்தோஷம் தேடுகிறார்கள்.
எல்லோர்க்கும் சமவாய்ப்பு என்பதுகூட
எல்லோரும் சமமாக இருக்கும்போது தானே சாத்தியம்.
எல்லோரும் சமமாக இருக்கிறோமா?
கண்ணுக்குத் தெரியாத சங்கிலிகளால்
கால்களைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டுப்
பந்தய மைதானத்தில் சமமாக நிற்கவைத்தால்
மற்றவர்கள் பறந்து போக
பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள் நடக்கவே தடுமாறும்
மழலையர் பள்ளியில் சேரும் முன்பே
கணினியோடு கைகுலுக்கும் குழந்தையுடன்
கஞ்சிக்கில்லாத குழந்தைகளும் போட்டியிடவேண்டும்.
பிறப்பில் சாதியும் வளர்ப்பில் வசதியும்
கல்விவாய்ப்பையும் தடுக்கத்தான் செய்கின்றன.
இங்கே
மருத்துவம்கூட நோய்க்கு ஏற்ப இல்லை.
வசதிக்கு ஏற்பத்தான்.
இங்கே
பயண வசதிகூட
உடல்நலத்திற்கு ஏற்ப இல்லை.
பணவசதிக்கு ஏற்பதான். (படுத்திக்கொண்டு போகலாம்)
இங்கே
தூரம்கூட கிலோமீட்டரில் இல்லை.

வசதி இருந்தால் சிலமணி நேரங்களில்.
இல்லாதவர்களுக்குச் சிவபல நாட்கள்.
இங்கே
ஆயுள்காலம்கூட வயதில்இல்லை.
வசதியுள்ளவர்களின் பத்தாண்டு வாழ்க்கையை வாழ
வசதியற்றவன் நூறாண்டு கழிக்கணும்.
நூறாண்டு வாழவும் வசதி அவசியம்.
இப்படி
பிறப்பிலும் வசதியிலும்
பேதப்பட்டு கிடக்கும் மக்களைச்
சமமாகக் கருதுவது சமூக ஏமாற்று.
இடஒதுக்கீடு எனும்
ஊன்றுகோல் கொடுத்து உடன்வரச் செய்கிறார்கள்.
இடஒதுக்கீடு
சேருவதற்கு மட்டுமே
தேறுவதற்கு இல்லை.
தேர்ச்சிக்கான மதிப்பெண்
சாதிக்குச் சாதி வேறுபடுவதில்லை.
கமண்டலமும் மண்டலும் கைகோர்த்துக் கொண்டாலும்
தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவரே முதற்குடிமகனாக இருந்தாலும்
தாழ்த்தப்பட்ட எல்லோர்க்கும்
தரமான வாழ்க்கை சாத்தியமாகவில்லை.
அம்பேத்கரும் ஜனாதிபதியும்
இடஒதுக்கீட்டில் வந்தவர்களில்லை.
அப்படி எத்தனை பேருக்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது?
சுதந்திரம் அடைந்து அரைநூற்றாண்டாகியும்
தனி(உ)'கிளால்' தனிச்சூடுகாடு
தகர்க்க முடியாத சாதிக்கட்டுமானங்கள்.
இந்த நிலையில் உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு.
மேல்படிப்புகளில் இடஒதுக்கீடு
தரத்தைக் குறைக்கிறதாம்.
ஏற்கெனவே பாதி இடங்கள் தகுதிக்குத்தானே போகின்றன.
பொதுப்போட்டி ஒதுக்கீட்டில்கூட
தாழ்த்தப்பட்டோர் இடம்பெறுகின்றனரே.
தகுதிக்கும் சாதிக்கும் சம்பந்தமில்லை.
வாய்ப்பும் வசதியும் இருந்தால்
யாரும் எதையும் சாதிக்கலாம்.
எல்லோர்க்கும் வாய்ப்பும் வசதியும்
வழங்கப்படும்வரை இடஒதுக்கீட்டின் தேவை
இருக்கவே செய்யும்.
இப்போது மேல்படிப்பில் இடஒதுக்கீடு வேண்டாம் என்றால்
மீண்டும் புதியபாணியில் ஒரு வருணாசிரமம்
கீழ்ப்படிப்பில் தாழ்த்தப்பட்ட பிறப்படுத்தப்பட்டோர்
மேற்படிப்பில் மற்றவர்கள்.
சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா என்ற
பாரதியின் கனவை நனவாக்க
இருக்கிற சமூகநீதி திருத்தி எழுதப்பட வேண்டும்.
அதுவரை
நீதிமன்றங்கள்கூட
ஒருமுறைக்கு இருமுறை உரத்து யோசிப்பது நல்லது.

கணையாழி

9,முதல் தெரு, விஜயராகவா சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை-17.
தொலைபேசி: 828 3298, 826 3635,
தொலைநகல்: (91)41-825 0875,
டெலக்ஸ்: (81) 41-8856 JAIN IN

* *

கௌரவ ஆசிரியர்
கி. கஸ்தூரி ரங்கன்
நிர்வாக ஆசிரியர்
அருள்மொழிநங்கை சுவாமிநாதன்

ஆசிரியர்
மய்திலி ராஜேந்திரன்

உதவி ஆசிரியர்

யுகபாரதி

ஆலோசகர்கள்

இந்திரா பார்த்தசாரதி
சுஜாதா

டிராட்ஸ்கி மருது

க.கணேசன்

கா.அலாவுதீன்
ரெ.பாலகிருஷ்ணன்

வெ.இறையன்பு

சு.போக

பாரதிபாலன்

பதிப்பாளர்

தமன்பிரகாஷ்

*

சந்தா. ஏஜென்சி தொடர்புகள்
மற்றும் கதை, கவிதை, கட்டுரை,
கடிதம் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

கணையாழி

18, பி.பி.சி. ஹோம்,

18, செவாயியர் சிவாஜி சாலை,

தி.நகர், சென்னை-600 017

தொலைபேசி: 432 001

வடிவமைப்பு:

சிந்து ஓளி அச்சு

தொலைபேசி: 858 8078

இன்டர்நெட் முகவரி:

<http://www.pesadv.com/kanaiyazhi>

முன் அட்டை

சூதியின் தீம்தரிகிட இதழிலிருந்து

செப்டம்பர் 1999

இந்த இதழில்

பாரதியார்- குறும்படம் - அழகிய சிங்கள் 3

படித்துப் பாருங்கள் - பிரபஞ்சன் 5

தீமிதி - ந.முத்துசாமி 8

பசி - கமலா மார்க்கண்டயா தமிழில்: வி.விஜயராகவன் 15

பாரதியின் கனவு - நா.பார்த்தசாரதி 31

நினைக்கப்படும் - மரன் 36

சீசன் - வெ.சுப்பிரமணிய பாரதி 38

எழுத்தாளர் விந்தன் - மு.பரமசிவம் 48

கிட்டப்பார்வை - பாரதிபாலன் 50

நானைக்கு - குறுநாவல் - ரெ.கார்த்திகேசு 53

பருந்தும் நிழலும் - முரளி அருபன் 66

கவிதைகள்

வைத்தீஸ்வரன் * மருடேஸ்வரன் * யுகபாரதி *

இசை * ராஜா சந்திர சேகர்

குறுநாவல் படங்கள் - சேகர்

அம்ஷன்குமார் இயக்கத்தில் பாரதியாரின் குறும்படம்

அழகிய சிங்கர்

அ

ம்ஷன்குமார் இயக்கிய சுப்பிரமணிய பாரதி குறும்படத்தை சென்னை பிலிம்சேம்பரில் 30.7.99 அன்று பார்த்தேன். சமீபத்தில் என் நினைவில் தங்கிய சில குறும் படங்களில் அம்ஷன்குமார் இயக்கிய இக்குறும்படம் முக்கியமானதாகப்படுகிறது. மற்ற குறும்படங்களுக்கும் இக்குறும்படத்துக்கும் வித்தியாசங்கள் உண்டு. மற்ற குறும்படங்களில் யாருக்காக குறும்படம் எடுக்கப்படுகிறதோ அவர் உயிரோடு இருப்பார். பாரதியார் விஷயத்தில் அது இல்லை. பாரதியார் பற்றிய தகவல்களின் அடிப்படையில்தான் குறும்படத்தை இயக்க முடியும். எழுத்து வடிவத்தை இந்திரா பார்த்தசாரதி பெறுப்பேற்க, அம்ஷன்குமார் இயக்கி உள்ளார். பி.எஸ்.தரணின் கேமரா, எல்.வைத்தியநாதனின்

இசை காட்சியூர்வமாகவும், உணர்வுயூர்வமாகவும் பாரதியாரை அறிய வைக்கின்றன. ஒரு மணி நேரமாக குறும்படத்தைப் பார்த்தேன் என்ற உணர்வே ஏற்படவில்லை.

ஆரம்பத்தில் பாரதியார் பாடல் ஒலிக்க குறும்படம் தொடங்குகிறது. அதேபோல் முடிவிலும் பாரதியார் பாடலுடன் முடிகிறது.

படத்தில் பாரதியார் ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு வருவதை வயலிலிருந்து வெளிப்புறக் காட்சிகளைக் காட்டுவதன் மூலம் படம் பிடித்திருக்கிறார்கள். இது குறிப்பிடும்படியான ஒன்று. இக்காட்சியைக் காட்டுவதன் மூலம் பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்தையும், தற்போது நாம் வாழும் காலத்தையும் இணைப்பதாகப்படுகிறது. அதேபோல் இப்படம் முழுவதும் கடந்த காலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும் பிரித்துக் காட்டும் முயற்சியாக, கடந்த காலத்தில்

வருபவற்றை கறுப்பு-வெள்ளைப் படத்திலும், நிகழ்காலத்தை அசையும் வண்ணத்திலும் காட்டியிருக்கிறார். கற்பனையை 'sepia tone'-ல் வெளிப்படுத்தி உள்ளார் ஆதிமூலம். பாரதியை வரைந்த ஓவியம், குறிப்பிடும்படியாக உள்ளது. பல இடங்களில் இயற்கைக் காட்சிகள் படமாக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக நீர்காட்சிகள்.

இப்படத்தில் அயூர்வமாக சில குறிப்புகளும் பதிவாகி உள்ளன. Gaelic American என்ற பத்திரிகைக்கு இந்தியாவில் 13 பேர்கள் தான் சந்தாதாரர்கள் என்பதும், அவர்களில் பாரதியாரும் ஒருவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பாரதியார் காலத்தைச் சேர்ந்த கே.பி.கல்யாணசுந்தரம் (பிறப்பு 1908), நா.ராமஸ்வாமிஐயர் (பிறப்பு 1901) ஆகியவர்கள் வெளிப்படுத்தும் பாரதி நினைவுக் குறிப்புகள் பாரதியாரை மறு ஆக்கம் செய்யப்பட்டதாகப்படுகிறது.

ரா.அ.பத்மநாபன், ராஜம் கிருஷ்ணன், ஞானக்கூத்தன், வ.கீதா ஆகியோர் : பாரதியின் படைப்புகளின் பல்வேறு அம்சங்களை அலகுகிறார்கள். இதைத் தொடர்ந்து காட்டாமல் விட்டுவிட்டு படமாக கப்படுகிறது.

செல்லம்மா பாரதி எழுதிய புத்தகம் மூலமாக பாரதியாரைப் பற்றிய குடும்பச் சித்திரம் தேவையான அளவிற்கு காட்சி ஆக்கப்பட்டுள்ளது. பாரதியாராக நடிக் தவர்களை (சித்தார்த்தன், விமலா தித்த மாமல்லன்) வசனம் எதுவும் பேச வைக்காமல், காட்சி ரூபங்களாகக் காட்டியிருப்பது சிறப்பாகப் படுகிறது. குறிப்பாக பாரதியாரும் அவர் மனைவியும் தெருவில் நடக்கும் காட்சி.

இப்படத்தில் பாரதியார் வாழ்ந்த வீடுகள், இடங்கள் மற்றும் மிக முக்கியமான ஆவணங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. எட்டயபுரம், திருநெல்வேலி, காசி, மதுரை, கானாடுகாத்தான், காரைக்குடி, கடயம், பாண்டிச்சேரி, சென்னை ஆகிய இடங்களில் படப்பிடிப்பு நடத்தப்பட்டுள்ளது. பின்னூரல் கொடுப்பவர்கள் ஆவேசமில்லாமல் தெளிவாக வசனங்களை உச்சரிக்கிறார்கள். குரல் கொடுப்பதில் ரவி

ரகுநாத் திற்கு இது முதல் அனுபவம் என்பதை நம்ப முடியவில்லை. இந்திரா பார்த்தசாரதி, அம்ஷன் குமாரின் கூட்டு முயற்சியில் வசனங்கள் நெருடலில்லாமல் பதிவாகி உள்ளன. டி.ஆர்.மகாலிங்கம் பாடிய 'எங்கள் முத்துமாரி' அபூர்வமான சேகரிப்பு.

பிரபலமான பாடல் வரிகளைக் கேட்கும்போது "collective memory" யைத் தூண்டும் முயற்சி செயல்படுத்தப் படுகிறது. கடந்த

“

மற்ற குறும்படங்களில் யாருக்காக குறும்படம் எடுக்கப்படுகிறதோ அவர் உயிரோடு இருப்பார். பாரதியார் விஷயத்தில் அது இல்லை. பாரதியார் பற்றிய தகவல்களின் அடிப்படையில்தான் குறும்படத்தை இயக்க முடியும்.

காலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது, கடந்த காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட பாரதியாரின் வீடு கறுப்பு-வெள்ளையில் எந்தத்தூரத்தில் பதிவாகி உள்ளதோ அதே தூரத்தில் அசையும் வண்ணத்தில் அவ்வீடு தரும் தோற்றத்தைப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக மரணம் எல்லோர் மனதையும் வாட்டக்கூடியது. குறுகிய ஆயுட்காலத்தில் பாரதியார் சாதித்த சாதனைகளை அளவிட்டுக் கூற இயலாது. பாரதியார் மறைவையொட்டி எழும் மனச் சஞ்சலங்களை அம்ஷன்குமார் தவிர்த்துள்ளார். இதற்கு அறிவுபூர்வமாக எதையும் அணுக வேண்டுமென்று அவர் நினைத்திருக்கலாம். ஆனால் பாரதியார் உணர்வு பூர்வமான கவிஞர். இப்படத்தின் முடிவில் செல்லம்மாபாரதி கட்டுரையிலிருந்து பாரதி மறைவு குறித்து எழுதப்பட்டிருக்கும் பகுதி சிறப்பாக பதிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

சிந்தனைவட்டம் மற்றும் தமிழ் அசோஸியேஷன் ஆப் நியூஜெர்சி சார்பாக இப்படத்தைத் தயாரித்தவர் என்.முருகானந்தன்.

இக்குறும்படத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கு பாரதியாரை முழு தரிசனத்தோடு பார்த்த திருப்தி ஏற்படும்.

”

அறிமுகம்

3 ஆர். வெங்கடேஷ்

வாழ்க்கையை அப்படியே எழுதுவது கலை ஆக இருக்க முடியாது. கலை, அல்லது கதை முதலாகிய படைப்புகள் வாழ்க்கையைச் சொல்வது போலத் தோன்றும். அது உண்மையும் கூட. என்றாலும், கதை, வெறுமனே வாழ்க்கையைத் திரும்பவும் சொல்கிற புகைப்படம் ஆக முடியாது. எழுதுகிறவன் அல்லது எழுதுகிறவன், வாழ்க்கையை அவர் சார்ந்த கண்ணோட்டத்துடன்தான்

தவர் ஆர்.வெங்கடேஷ். இதுவரை, முப்பது கதைகள் எழுதி இருப்பதாகச் சொல்கிறார். இந்த முப்பதி லிருந்து பளி ரெண்டு கதைக

ளைத் தொகுத்து 'பெருங் கூட்டத்தில் ஒருவன்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளியிட்டிருக்கிறார்.

பழைய ஜாதிக்காய் பெட்டியில் போட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கும் பழங்காத, காலாவதியாகிப் போன பண்டங்கள் போல, வாழ்க்கையில் நிர்தாட்சண்யமாக நிராகரிக்கப்பட்டுவரும் மதிப்பீடுகளின்

பொது வாழ்க்கை, சமூக வாழ்க்கை, பணி வாழ்க்கை, ஆண் பெண் உறவு, கலை இலக்கிய ஸ்ருதி, ஆன்மீகம், சமயம், பொருளாதாரம் 'எஸ்லாம் பாழ்பட்டு' நிற்கிற காலம் நிகழ்காலம். ஆசை நாயகி வைத்திருப்பது சமூக அசிங்கம் என்று கருதியிருக்கிற காலமும், தலைவர் களும் ஒரு காலத்தில் இருந்தார்கள். ஏன், தனிமனிதர்களும் இருந்தார்கள். இன்று அதுபோன்ற விஷயங்கள், தலைமைக்கு போது

மான தகுதியாக அறியப்படுகிறது. ஊழல், லஞ்சம் போன்றவைகளைக் கேவலம் என்று கருதியவர்கள் இருந்தார்கள். இப்போதெல்லாம், 'எவன் சார் வாங்காதவன்?' என்று கேட்கும் குரல் ஓங்கி இருக்கிறது.

படித்துப் பாருங்கள்

பிரபஞ்சன்

வழங்குகிறார். அவர் உலகத்தைப் பார்க்கும் பார்வை, அவருடைய தர்சனங்களோடும், விமர்சனங்களோடும் கதைகளாக மிளிர்கின்றன. வெறும் வாழ்க்கையைக் கலைஞர்கள், அவர்களது வாழ்க்கையாக, அவர்கள் கண்ட வாழ்க்கையாக மாற்றித் தருகிறார்கள். இந்த 'மாற்றுதல்' என்கிற ரசாயனம் நிகழ்கிற எழுத்துக்களைத்தான் நாம் படைப்புகள் என்கிறோம். இவை கள்தாம் கலைகளாகவும் நிலைபேறு அடையும். தமிழில் பாரதி புதுமைப்பித்தன், கு.அழகிரி சாமி, மௌனி முதல் இன்றைய சுந்தர ராமசாமி வரைக்குமான பெரிய எழுத்தாளர்கள் இவ்வகைக் கதைகளைச் சாத்தியமாக்கி இருக்கிறார்கள்.

1988-ஆம் ஆண்டு கணையாழி மூலம் எமக்காலகில் பிரவேசித்

சரிவே-சரியக்கூடாத மனித மதிப்பீடுகளின் சரிவே வெங்கடேஷின் கதைகளில் உள்ளடக்கம் என்று சொல்லிவிடலாம். உன்னதங்கள் சிறுமைப்படுவது, பல தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பாகுபொருள்தான். எனினும், அதிகம் ஓட்டிக்கொள்ளாத போக்கில், திரையை நீக்கி, (தான் விரும்பும்) வாழ்க்கைப் பகுதிகளைக் காட்டி, அவைகளின் மேல் கேள்விகளை எழுப்பாமல் எழுப்பும் லாவகம் கைகூடி இருக்கிறது வெங்கடேஷுக்கு என்பது மகிழ்ச்சி தருகிற விஷயம்.

இன்றைய மனிதர்களைப் பற்றித்தான் இவர் எழுதுகிறார். இன்றைய மனிதனுக்கு விசேஷமான பிரச்சனைகள் நிறையவே இருக்கின்றன. தனிவாழ்க்கை,

சமூக மதிப்பீடுகளில் சரிந்து போன தனிமனிதர்கள் கௌரவிக் கப்படாத காலம் இதே தமிழ் நாட்டில் இருந்தது என்பதை 2020-ல் எவராவது நம்புவார்களா? எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது.

சமூகத்தின் சகல துறைகளின் தலைவர்களும் மட்டும் வீழ்ச்சியடையவில்லை. இவர்கள், மக்களையும், தங்களுக்கு ஏற்ப இசை வித்து, மக்களின் தார்மிகத் தகுதிகளையும் கெடுத்துவிட்டார்கள். நம் தலைமுறையின் மிகவும் பெரிய வீழ்ச்சி, மக்கள் ஊழல்காரராகி விட்டார்கள். அல்லது சுரணை கெட்டுப் போய் விட்டார்கள் என்பதுதான். ஆர்.வெங்கடேஷின் கதைகள் இந்தச் சுரணை கெட்டத் தனத்தை மிகுந்த கவலைகொண்டு கூட்டுகின்றன, கலைச்சிறப்புடன்.

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 5

கவிஞர் பத்ரிநாராயணன் காலமாகிவிட்டார். இது என்ன ஆச்சர்யம்? மனுஷன் பிறந்தான் என்றால், ஒருநாள் செத்துப்போக வேண்டியதுதானே; ஆனால், நம் கவிஞர் பத்ரி நாராயணன் வாழும் போதே செத்துப் போனவர்.

அவர் எழுதிய கவிதைகள், பேப்பரில் மை காயும் முன்னே மரணம் உறுபவை. ஒரு கால "கவிச்சக்கரவர்த்தியாக" இருப்பார் போலும். ஆனால், தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அவர் மிகவும் பிரபலம். தமிழ் நாட்டில் பிரபலமாவதற்கு, அதிகம் பிரயாசை தேவைப்படுவதில்லை. ஏதோ, எப்படியோ, அப்படி ஆகி, கவிதையும் ஆதி செத்துப்போய் விட்டார் நம் கவிச் சக்கரவர்த்தி. அவருக்கு முன் அவர் கவிதை களும்.

இரண்டே இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகள் வெளியிட்டு பிரக்ஞை உள்ளதமிழ் மனங்களில் வாழ்பவர் உத்தண்ட ராமர். சின்ன வயசில், சக்ரவர்த்தியும், கவிஞரும் ஒரு அறைத் தோழர்கள். ஆகவே, ஒரு பத்திரிகையாளன், உத்தண்ட ராமனைத் தொந்தரவு பண்ணி, இரங்கல் செய்தி வாங்கிவிடுகிறான். என்ன துரதிஷ்டம்: இரங்கல் செய்தி அச்சாகவில்லை. கடைசினேரத்தில், வந்த ஒரு பக்க விளம்பரம் காரணமாக, இரங்கல் எடுக்கப்பட்டுவிட்டது பத்திரிகை முதலாளியால்.

விளம்பரத்துக்காக, இரங்கலை எடுத்த மனம் யாருடையதோ, அந்த ரக மனங்கள்தான், கவிச்சக்கர வர்த்தியை ஏந்திப் பிறந்தவை. எந்த மனங்கள், இரண்டாம் தரத்தை ஏந்தியவையே - அந்த மனங்களே, இரங்கலையும் தவிர்ந்தவை. என்ன அழகான முரண்?

நம் கலாச்சாரத்தின் ஸ்திதி இதுதான். தீபாவளி மலருக்கு முக்கியமான எழுத்தாளர்களிடம் கதை கேட்கும் ஆசிரியர்கள், சாதா இதழ்களுக்குக் குப்பைகளிடம்

ஏன்போகிறார்கள்? சாதா நாள்களில் குப்பைகள் போதும் என்கிற மனோ பாவங்கள்தான்.

இந்தத் தொகுதியின் சிறந்த கதை இது...

வெங்கடேஷின் நடையை மாலன் தன் முன்னுரையில் அழகாகப் புகழ்ந்திருக்கிறார். நியாயமான புகழ்ச்சி. "வெய்யிலில் காய்ச்சி எடுத்த நாளின் மாலைப் பொழுதில், வீசுகிற சிலுசிலு என்ற காற்றைப்போல ஒரு நடை வெங்கடேஷுக்கு."

விஷயம், கலை மனசுக்குள் உருண்டு திரண்டு, சந்தேகாபாங்கம் இல்லாமல் உருப்பெற்றுவிட்டால், நடையும், ஊசியைத் தொடரும் நூலைப்போல தொடர்ந்து வராதா?

பெருங்கூட்டத்தில் ஒருவர்

- ஆர். வெங்கடேஷ்
மதி நிலையம்,

45 செல்லப் பிள்ளையார்
கோயில் தெரு,

இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14
விலை: ரூ.25 மட்டும்.

புதுக்கல்யாண ஜோடிகள் போல கைகோர்த்துக் கொண்டு வரத்தான் வரும். நடை அழகும், வார்த்தைப் பதிவும் மிகமிக இயல்பான தொனி. எல்லாக் கதையிலும், தூக்கல் இல்லாத, மிகை உணர்ச்சி இல்லாத, ஒரு துல்லியமான தொனி வெங்கடேஷுக்குக் கைவந்துள்ளது. மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது இவர் கதைகளைப் படிப்பதற்கு.

கதை, கவிதைகளுக்குக்கூட, ஒரு "சுருதி" இருக்கிறது. இந்தச்சுருதி, கைவருதல் ரொம்ப சிரமம். தேர்ந்த உரைநடையைப் படிப்பவர்கள், இதை உணரக் கூடும். அபஸ்வரம், வசனத்துக்கும் உண்டு. நல்ல வசனத்துக்கு உதாரணம் சாமிநாதையரைச் சொல்லலாம். பாரதி, சாமிநாத சர்மா, கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ., கு.அழகிரி

சாமியின் கட்டுரைகள், வ.ரா.வின் கட்டுரைகள் போன்றவையும் சில நல்ல உதாரணங்கள்.

வெங்கடேஷின் நடையும் சுருதி பிசகாதது.

சில கெட்டவர்கள் இவர் கதைகளில் இருக்கிறார்கள். ரொம்பக் கொஞ்சம்தான். இருந்தாலும், இவர்கள், சக மனிதர்கள்போலவே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொம்பு இல்லை. கோரைப்பல் இல்லை. அயோக்கியர்கள்- நல்லவர்கள் பிரிவு என்பது ரொம்ப சிரமம் தருவது. வள்ளுவனுக்கே குழப்பம் இருந்தது. இந்தக் கெட்டவர்களையும் மிகப் பரிவோடு சிலர் சித்திரிக்கும் விதம், ரசனைக் குரியது.

இந்தத் தொகுதியில் எவக்குப் பிடித்த பல கதைகள் உண்டு. அதிகம் பிடித்த மூன்று கதைகளில், 'ஒற்றைப்பனை' என்று ஒன்று. முரளிக்கு அவன் மனைவி சரளா எழுதும் கடித உருவிலான கதை. பெண்ணின் மனசை, அதன் ஓர் இழையை, முக்கிய சரடை அழகாக, பக்குவமாகச் சித்திரிக்க முயலும் கதை. வெற்றிபெற்ற கதை இது.

மனைவி கணவனுக்கு எழுதுகிறார் -

"உன் முகமே, எனக்குள் பதியவில்லை. அதற்குள் - உன்

குழந்தையை தான் தாங்க வேண்டுமா?"

எத்தனை நியாயமான அறச்சீற்றம் இது? இந்தியர்கள், நாற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர்கள், 'கற்பழிப்பில்' பிறந்தவர்கள் தானே! எத்தனை ஆண்கள் தன் மனைவிகளை அவர்களின் சம்மதத்துடன் தாயாக்கினார்கள்?

இன்னும் அருமையான கதைகளை எழுதப்போகும் அருமையான இளம் கை இது. அவசியம் படிங்கள்.

விதை

பெண்

யுகபாரதி

○
கருகி விடுமெனும்
பரபரப்பில்
கை சுட்டுக் கொண்டது
எத்தனையாவது
முறையென
சொல்லமுடியாது
அம்மாவால்.

○
கொடியில்காய்ந்த
துணியெடுக்கும்
அவசரத்தில்
ஒரு முறையேனும்
மழையை முழுதாய்
ரசித்ததில்லை அவள்.

○
ஆணிக் காலோடு
விந்தி விந்தி
தூரம் குறித்த
பிரமிப்பற்று
போய்க்கொண்டிருப்பாள்
குறி சொல்பவள்

ஈ

எஸ்.வைத்தீஸ்வரன்

பிணமுகத்தில் மொய்த்த
ஈக்கால்களின் பாரம்
அவள் நெஞ்சைக் கனத்தது.

பதறிப் பதறி கைகள் விரட்ட
விசித்து விசித்து சிந்தியதை
இருட்டெங்கும் சிதறினாள்.

உறவுகளுக்கு இன்னும்
சேதியெட்டவில்லை.
கருக்கலுக்குப் பின்தான்
காரியங்கள்....

குடிசைக்குள் மறுபாதி உயிருடன்
குழந்தையின் காலிவயிறு கத்தவும்
"சனியன்... சனியன்...."
உள்ளே போய் கலயத்தை கலக்கினாள்
அவளை ஆட்டிய விதியே போல்.

சோறூட்ட குழந்தையிடம்
குனிந்த போது
"திண்ணையிலே கெடக்கற
ஒங்கப்பனையும் கூப்பிடு
கொட்டிகிட்டு போவட்டும்"
கூண நேர மறதியில்
கத்த நினைத்தவள்
பொத்திக் கொண்டு விம்மலுடன்
திண்ணைக்கு மீண்டாள்,
மீண்டும் பிண முகத்திற்கு
ஈயோட்ட.....
இருட்டுக்கு தீவைக்கப் போகும்
சூரியனை எதிர்பார்த்தவளாய்.

சிறுகதை

இ

து ஆடிமாதம்.

இன்று காலையில் என் தம்பிக்குப் போன் செய்தேன், புஞ்சையில் மாரியம்மன் கோயில் திருவிழா எப்போதென்று. அவன் சொன்னான் இந்த வருஷம் இருக்குமோ இருக்காதோவென்று.

தமிழ்நாடு எங்கும் மாரியம்மன் கோயில்களில் திருவிழாவும் தீமிதியும் நடைபெறுகிற மாதம் இது. பழைய வடார்க்காடு மாவட்டப் பகுதிகளில் இந்தத் தீமிதித் திருவிழாவை திரௌபதி அம்மன் கோயில் சார்ந்து நடத்துகிறார்கள். அதாவது கூத்துப் பருவத்தில் நடத்துகிறார்கள். தை மாத மத்தியில் தொடங்கி ஆனிமாதம் முடிய உள்ள காலகட்டத்தில் செய்கிறார்கள். பத்துநாள் மகா பாரதக் கூத்தில் 18ஆம் நாள் போர், இரவில் முடிய மறுநாள் காலையில் படுகளம் எனப்படும் சடங்காகிய துரியோதனனைக் கொல்லும் நாடகம் முடிகிறது. அன்று மாலை தீமிதி. இதை இங்கு அக்னி மகோத்ஸவம் என்று சொல்கிறார்கள். இங்கெல்லாம் திரௌபதி அம்மன் கோயில்களைத் தவிர மாரியம்மன் கோயில்களும் இருக்கின்றன. இக்கோயில்களில் ஆடி மாதத்தில் கூப் ஊற்றும் உற்சவம் நடைபெறுகிறது. ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும், ஒவ்வொரு ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் செய்கிறார்கள். விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டுக் கொண்டுவரும் இக்காலத்தில் இது ஜாதியைச் சார்ந்துதான் ஏற்படுகிறது. கிராமப் பொருளாதாரம்

சிறிதே மேம்பட்டு வரும் இந்த நாளில் கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் தங்கள் அடையாளத்தைக் கண்டு கொள்ள விரும்புகிறார்கள். இந்த அடையாளத்தை ஜாதியைச் சார்ந்தே கண்டு கொள்கிறார்கள். அது இந்தச் சடங்குகளில் புலப்படுகிறது. சிறு தெய்வ வழிபாடுகள் உக்கிரத்தோடு வெளிவரத் தொடங்குகின்றன.

இப்போது நான் சொல்லப் போகும் எங்கள் ஊர் மாரியம்மன் கோயில் திருவிழா ஆடிமாதத்தில் நடைபெறுகிறது. இது ஒரு வெள்ளிக்கிழமையில் காப்புக் கட்டுவதோடு தொடங்குகிறது. அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை வரை இது காப்புக் கட்டிக்கொண்ட பூசாரியின் சடங்கு. காப்புக் கட்டிய பிறகு ஊரில் யாரும் ஊரைவிட்டுப் போகக்கூடாது. போனாலும்

யைச் சார்ந்து புறப்படும் சாமி அத்தெருக்களுக்கு ஊர்வலம்போவதும் நடைபெறுகிறது. இதுவும் சம்பிரதாயமாகி, பின்னர் மீறுவதில் பயமாக மாறியிருக்கிறது. தீமிதி அன்று மட்டும் சாமி ஊரில் எல்லா ஜாதிக்காரர்கள் இருக்கும் இடங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும்.

முன்பெல்லாம் சந்திக்குச் சந்தி கிடாவெட்டு. பிறகென்ன அவை விருந்தாகி விடுவதுதான். இப்போது கூட ஒரு சில ஊர்களில் கிடாவெட்டு நடைபெறுகிறது ஊரறிந்த ரகசியமாக. ஊர் சுத்திவிட்டு வந்த சாமி மறுநாள் காலை சனிக்கிழமைதான் கோயில் திரும்பும். திரும்பியவுடனே அது புறப்பட்டு அருகில் உள்ள அக்ரகாரத்திற்கு வரும் மஞ்சள் விளையாட்டிற்கு. அக்ரகாரத்தில்

தீமிதி

விழாவுக்கு அல்லது தீமிதிக்குத் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும். இது ஊர்க் கட்டுப்பாடு என்ற நிலையி விருந்து மாறி தெய்வக்குற்றம் என்னும் மனோதத்துவ பயமாக மாறிப்போயிருக்கிறது. அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை சாமி புறப்பாடு. எட்டு நாட்களுக்கு சாமி புறப்பாடு. எட்டு நாட்களும் எட்டுப் பேருடைய உபயம்.

ஆரம்ப நாட்களில் இது ஜாதியைச் சார்ந்து பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டதோ என்னவோ? ஜாதியைச் சார்ந்து கொடுக்கப்பட்ட இந்த மண்டகப்படிகளில் ஜாதி

விளையாடிவிட்டு அருகில் உள்ள முதலியார்கள் வீடுகளுக்கும் போய் விளையாடும். மஞ்சள் விளையாட்டு என்றால் பெரிய குஷிதான். ஒருபாத்திரத்தில் மஞ்சள் நீர் கரைத்து வைத்திருப்பார்கள். பச்சரிசியை ஊறவைத்து வெல்லம் போட்டு இடித்த துள்ளு மாவு இருக்கும். பானகம் இருக்கும். இவற்றை சாமிக்குப் படைத்து விட்டு - நைவேத்யம் செய்துவிட்டு - துள்ளு மாவு, பானகத்தை வினியோகம் செய்வார்கள். மஞ்சள் தண்ணீரை கர்த்தாவின் மேல்துண்டிலோ அல்லது வேட்டியின் முனையிலோ சாஸ்திரமாக சிறிது

ந.முத்துசாமி

ஊற்றிவிட்டு மிச்சத் தண்ணீரை ஆட்கள் மேல் அடிப்பார்கள். அந்த வீட்டுக்காரர் விளையாட்டில் கலந்து கொள்ளும் மனோநிலையில் இருந்தாலோ மாமன் மச்சான் சம்பந்தி உறவில் விளையாட்டுக்கு இடமிருந்தாலோ அவருக்கும் மஞ்சள் நீராட்டு நடக்கும். ஓட்டம் தான். பயந்து ஓட்டம்தான். ஓடி ஓடி மஞ்சள் நீரை அடிக்கும் விளையாட்டுத்தான். சாமியைத் தூக்கிக் கொண்டு கிழக்கும் மேற்கும் ஓடுவார்கள். தெருகிழக்கு மேற்காக அமைந்திருக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் நடைபெறும். விளையாட்டு முடிந்து சாமி கோயிலுக்குத் திரும்பியபின் அங்கு பள்ள ஆடி காப்பு அறுத்தல். பள்ள ஆடுவதற்கு முன்பெல்லாம் வைத்தீஸ் வரன் கோயிலிலிருந்து தேவதாசிகள் வருவார்கள். தாசிகள் இல்லாத போது மரபு எப்படித் தொடர முடியும்?

பள்ள ஆடுவது என்பது இரண்டு பெண்கள் முன்னும் பின்னும் ஒருவிததாளத்தில் நடந்து, அடவில் ஆடிப்பாடி ஆடுவது. பாடல்கள் பெரும்பாலும் கேலியும் கிண்டலுமாக இருக்கும். முடிவில் இப்பெண்கள் கையில் உள்ள ஒரு பொம்மைக் குழந்தையை இரண்டு புறமும் வரிசையாக உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பெரிய மனிதர்கள் மடியில் போட்டு அது அவர்களுக்குப் பிறந்தது என்ற கேலிப் பாட்டில் அவர்களை மிகுந்த பரிசுப்பிடிக்கு ஆளாக்குவார்கள். இங்கும் மாமன் மச்சான் சம்பந்தி உறவில் ஓட்டம், பிடி கலாட்டாதான். மரபுக்கு மரியாதை இருந்தவரையில் சரி. மரியாதை போனபின் இது விரசமாகிவிடுகிறதல்லவா? தேவதாசிகளை இழிவுபடுத்தும் ஒரு காரியமாகவும் ஆகிவிடுகிறதில்லையா? சாதாரணமாக பெண்கள் இதை எடுத்துக் கொண்டு பள்ள என்ற மேன்மையும் கேலியும் கலந்த ஒரு சடங்காகச்

**விடலைகளால்
சாமியை வெள்ளி
இரவு முழுதும் சுமந்து
சனிக்கிழமை
காலையும் சுமப்பது
சிரமமாக இருக்கிறது.
எனவே,
மண்டகப்படியை
வியாழக்கிழமை
வைத்துக் கொள்ளச்
சொல்லிவிட்டார்கள்.**

செய்ய முன்வருவார்களா? இந்த மனோதத்துவ விடுதலையை நம் சமூகம் எட்டும் பக்குவம் உண்டாகியிருக்கிறதா? பெண் விடுதலையில், ஏன் பெண்கள்? ஆண்களும் ஒரு மாறுபட்ட விதத்தில் ஆடிப்பாடி மொத்தத்தில் ஒரு சமூகச் சடங்காகலாம்.

மேலும் வாரையில் கட்டிய சாமியைத் தூக்குவதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்? சாமியைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் கோயிலில் வைத்த பிறகு இவர்களுக்குக் கூலி உண்டைக்கட்டி, பட்டைச் சோறாகக் கொடுக்கப்பட்டது. பண்ணையாட்கள் இவ்வேலைக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். இவையெல்லாம் உடைந்து இவை மான

அவமானப் பிரச்சனையாக சமூக மனோ தத்துவத்தில் உண்டான பிறகு இப்போது சாமியைத் தூக்குவதற்கு ஜாதிவிடலைகள் முன்னுக்கு வருகின்றன. இவையும் அடையாளம் வேண்டி. புதிய ஆளுமை, புதிய முனைப்பு, அடிமனதில் உண்டான பெரிய விடுதலையின் வெளிப்பாடுகள் இல்லை இவை?

இந்தத் திருவிழாவில் எங்கள் மண்டகப்படி ஆறாம் திருநாளாக இருந்தது. எங்கள் வீடு அக்ரகாரத்தில். இப்போது சாமியைத் தூக்குவதற்கு ஆள் இல்லாததால் ஜீன்ஸ் அணிந்த இளைஞர்கள் ஒரு உத்வேகத்தில் மட்டுமே தூக்குவதால் பண்ணையாட்களின் உடல் வலுவற்ற இவர்களால் நீண்ட நேரம் சாமியைச் சுமக்க இயலவில்லை. ஆனால் தீமிதிக்குப் பிறகு சாமி ஊரில் எல்லாப் பகுதிக்கும் போகவேண்டும் சேரி உட்பட. இப்போது சேரி, காலனி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதுதான் எனக்கு அவமரியாதையாகத் தோன்றுகிறது. சேரியல்ல. சேரி என்பது பார்ப்பனர்கள் சேரியும் அடக்கம்.

இலக்கியத்தால் எனது சொரணை வேறுவித அழகியலுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இந்த சமூகத்தில் வேறுவித சொரணை உண்டாகியிருப்பதும் கவனத்தில் இருக்கவேண்டும். விடலைகளால் சாமியை வெள்ளி இரவு முழுதும் சுமந்து சனிக்கிழமை காலையும் சுமப்பது சிரமமாக இருக்கிறது. எனவே, எங்கள் மண்டகப்படியை வியாழக்கிழமை வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டார்கள். அன்று அக்ரகாரத்திற்கு மட்டும் - பார்ப்பனச் சேரிக்கு மட்டும் சுமந்து சென்று பிறகு ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளலாம், மறுநாளைக்காக இரவு முழுதும் கண் விழிக்க. இப்போது பார்ப்பன சேரியில் பார்ப்பனர்கள் இல்லை. ஒரு

குடும்பம் மட்டும் இருக்கிறது. அது இப்போது பறையர்கள் தவிர்த்த ஒரு சமத்துவபுரம் பெயரளவில். மனோதத்துவ அளவில் நாம் வெகுதூரம் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சாமி தூக்குவதில் இந்த மரபு ஒரு வசதியாக இருக்கிறது என்பதைத் தவிர இது மனோதத்துவ விடுதலையால் உண்டானதாக இல்லை.

எங்கள் ஆறாம் நாள் திருவிழா கூட நாங்கள் வேறுயாரிடமிருந்தோ வாங்கிக் கொண்ட திருவிழாதான். அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக வாங்கிக் கொள்ளப்பட்டது. இதை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எங்கள் பெற்றோர்கள் ஆசிரியர்களாக உள்ளூரிலேயே இருந்தவர்கள். எங்கள் அப்பா, பெரியப்பா இரண்டுபேர் ஆகிய மூன்று பேரையும் படிக்கவைக்க எங்கள் தாத்தா- என் பெயரைக் கொண்டவர்- மாயூரம் போனாராம். அப்போது அது மாயவரம். பின்னால் மாயூரம். இப்போது அது மயிலாடு துறை. ஒரு ஒற்றைமாட்டு வண்டியில் அரிசி, விறகு, வரட்டி எல்லாவற்றையும் ஏற்றிக்கொண்டு எங்கள் பாட்டியையும் அழைத்துக்கொண்டு கிராமத்திலிருந்து அவர் மாயூரம் போவார் என்று எங்கள் ஊரில் சொல்வார்கள்.

அவர்கள் படித்துவிட்டு, ஆசிரியர் வேலைக்கும் படித்துவிட்டு உள்ளூரிலேயே இருந்த வடிவத்தெரு பள்ளிக் கூடத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆசிரியர்களாக மிகவும் திறமைசாலிகள். அதைவிட விவசாயிகளாக மிகவும் திறமை சாலிகள். விவசாயத்தின் சுவை மேலிடவும் வேறுபிற காரணங்களாலும் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பள்ளிக்கூட நிர்வாகத்தை விட்டு விட்டார்கள். இந்தக் காலகட்டத்தில் அவர்கள் நிலம் வாங்கிச் சேர்த்தார்கள். ஏற்கெனவே நிலம் இருந்தது. அதன் வருமானம் வாழ்க்கைக்குப் போதுமானதாக இருக்க ஆசிரியத் தொழிலில் உண்டான வருமானம் அவர்களை வசதியானவர்களாக மாற்றிவிட்டது. இதைப்போன்ற நிலை இப்போதும்

கிராமத்தில் தொடர்ந்துகொண்டு வருவதைப் பார்க்கலாம். இது புது வசதியைக் கொண்டுவருவதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

வசதி பெருகிய எங்கள் பெற்றோர்கள் தாங்கள் வேண்டிய தனி அடையாளத்திற்காக இந்தக் கோயில் உற்சவத்தை வாங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது நான் பிறப்பதற்கு முன்பு. அதாவது அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு.

எங்கள் பெற்றோர்கள் எவ்வளவு சீக்கிரமாக முன்னேறினார்களோ அவ்வளவு சீக்கிரமாக ஒருவர் பின் ஒருவராக இறந்தும் போனார்கள். எங்கள் தந்தை எனக்கு ஏழு வயதாக இருக்கும் போது இறந்துபோனபோது எங்களுக்குள் பாகப்பிரிவினை

ஆயிற்று. எங்கள் பெரியப்பா, எல்லோருக்கும் மூத்தவர், அதற்கு முன்னரே இறந்துவிட்டார். நடுவரான எங்கள் பெரியப்பா பாகப்பிரிவினையில் இந்தக் கோயில் திருவிழாவை தான் எடுத்துக் கொண்டார். இந்தப் பெரியப்பா எங்களுக்கு எல்லாமாக இருந்தார். இவருக்கு குழந்தை இல்லை. என் தம்பி இவருக்கு ஸ்ரீகாரம். பொருளாதார வளர்ச்சி எங்கள் குடும்பத்தில் உண்டான போது ஒரு பெரிய அடையாளத்திற்கு உயர்ந்த ஜாதி மாடுகள், வண்டிகள் மாற்றப்பட்டிருக்கொண்டே கன்றுக் குட்டிகள் வண்டியில் பழக்கப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டே இருந்துகொண்டு வந்திருக்கிறது. கிராமத்தில் அடையாளம் அன்று வில்வண்டி. எல்லோருக்கும் அடையாளம் வேண்டியிருக்கிறது.

ஏற்கெனவே நிலம் இருந்தது. அதன் வருமானம் வாழ்க்கைக்குப் போதுமானதாக இருக்க, ஆசிரியத் தொழிலில் உண்டான வருமானம் அவர்களை வசதியானவர்களாக மாற்றிவிட்டது.

மாரியம்மன் கோயில் திருவிழா எப்போதும் நன்றாகவே நடந்து வந்திருக்கிறது. நல்ல மேளக் கச்சேரிகள் இருந்துகொண்டு வந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக எங்கள் உற்சவத்தில் நல்ல நாதஸ்வரம் இருக்கும். ஏனெனில் மிகச் சிறிய வயது முதலே எனக்கு நாதஸ்வரத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகிவிட்டது. நாங்கள் தான் எல்லாம் என்றிருந்த எங்கள் பெரியப்பா மிக நல்ல நாதஸ்வர வித்வான்களை செம்பனார் கோயிலிலிருந்து உற்சவத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வார்.

பிறகுடைய உற்சவங்களிலும் நாதஸ்வரக்காரர்கள் எங்கள் வீட்டின் முன் நின்று நிதானமாக வாசிப்பார்கள். இதில் இன்னொரு வேடிக்கையும் எங்கள் பெரியப்பா எங்களுக்காகச் சேர்ப்பார். அது கிரிக்கட்டி மேளம் என்று அழைக்கப்படும் குந்தளம். குந்தளம் வாசிக்கும் வித்வான் மேளக்காரர்களுக்கு இணையாக வாசிப்பார். மேலும் அவருடைய

தலை உருட்டலும் குந்தளத்தின் சொற்கட்டுக்களிலிருந்து புறப்பட்டு வரும் ஒரு நையாண்டியான ஒலியும் குழந்தைகளான எங்களை மிகவும் உற்சாகப்படுத்தும். இப்போது குந்தளம் கச்சேரிகளிலிருந்து போய்விட்டது. ஏன் போயிற்றென்று தெரியவில்லை. மேன்மை பொருந்திய மேல்தட்டு ரசனைக்காரர்கள் இந்த ஒலிக் கெல்லாம் உயர்தர சங்கீதத்தில் இடமில்லை என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள் போலும்.

இதே போல பறையிலும் எனக்கு ஆர்வம் இருந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. எனக்கு மட்டுமென்ன எங்கள் எல்லோருக்குமே ஆர்வம் இருந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. எந்த நேரத்தில் எப்படி பறை வாசிக்கப்படுகிறது என்பது எங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். நாதஸ்வரத்திற்கு சாமி புறப்பாட்டின் போது மட்டுமே முக்கியத்துவம். பறைக்கு காப்புக் கட்டப்பட்டதிலிருந்து முக்கியத்துவம் உண்டாகிவிடுகிறது. காலையில் ஒரு முறை. நடுப்பகலில் ஒரு முறை. மாலை யில் ஒரு முறை என்று பறை வாசிக்கப்படும். மேலும் சாமி புறப்பாட்டின் போது பறைதான் முன்னே போகும்.

வீடுகள் இல்லாத பார்ப்பனச் சேரியின் வடக்குச் சாரி வீடுகளின் கொல்லைப்புறம் உள்ள சந்தின் வழியாக சாமி வரும்போது ஓட்டத்தில் வரும்போது ஒருவித கொட்டு. சாமி வந்து கீழ்க் கோடியில் நின்று ஆசவாசமாக மூச்சுவிடும்போது கொட்டு நின்றுவிடும். அப்போதெல்லாம் பறையர்கள் பார்ப்பனச் சேரிக்குள் வருவதில்லை. எனவே மேளம் பிடித்துக் கொள்ளும். பறை வந்த வழியே திரும்பிப்போய் தெருவின் மேல் முனைக்கு வந்துவிடும். சாமி தெருவை நீங்கி மேல் சாலைக்கு வரும்போது மீண்டும் பிடித்துக் கொள்ளும் பறை. முதல் சுதந்திர

தினத்தின் போதுதான் பறையர்கள் மேளதாளத்துடன் அக்ரகாரத்துக்கு வந்தார்கள். வடுவத்தெருழீனிவாச லாரும் அக்ரகாரத்து வாத்தியார் கிருஷ்ணமூர்த்தி லாரும் முன்னின்று அழைத்து வந்தார்கள். நாங்கள் சிறுவர்களாக தேசியக் கொடியை ஆட்டிக்கொண்டு ஊர்வலத்தில் போனோம். ஒரே குஷி. இப்போதுதான் தெரிகிறது சுதந்திரம் என்றால் என்னவென்று.

பறை எனக்கு எப்போதும் பெரிய கவர்ச்சியாக இருந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. எங்கள் பறை செண்டையைப் போன்றது. ஒரு தோளில் மாட்டிக்கொண்டு ஒரு பக்கத்தை மட்டும் குச்சிகளால் அடித்து வாசிக்க வேண்டும். ஒரு மேளம் இருக்கும். அதுவும் ஒரு பக்கத்தில் தொம் தொம்மென்று அடித்து ஒருதாளத்தைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கும். மற்றவை இதை

**நாதஸ்வரத்திற்கு
சாமி புறப்பாட்டின்
போது மட்டுமே
முக்கியத்துவம்.
பறைக்கு காப்புக்
கட்டப்பட்டதிலிருந்து
முக்கியத்துவம்
உண்டாகிவிடுகிறது.**

ஆதாரமாகக் கொண்டு பெரிய வேற்றுமைகளைச் செய்து கொண்டே இருக்கும். அது உணர்ச்சியின் வேகம். பெரிய உத்வேகம். உடல்சோம்பல் எல்லாம் போய் பிரத்யேகமாக ஒரு அனுபவத்தில் இருக்கும். மேளம் கூட்டம் நின்று மஞ்சள் ஆவேசத்தில் இருக்கும்போது காவடிக் கொட்டுத்தாளே கொட்டுகிறது. பறை தணலைத் தண்ணீராகச் செய்துவிடுகிறது. நகர நாகரிகம் நம்மைத் தடுக்க கரையில் நின்று கொண்டு மானஸ்கமாக ஆயிரம் முறை தீக்குழியில் இறங்கி ஓடுகிறோம்.

சமீபத்தில் படுகளத்திற்குப் பிறகு ஒரு மாலை ஒரு தீக்குழியின் முன்னே எங்கள் நடிகர்கள் மிக ஆவேசத்தோடு நகர, நாகரிகம் தடுக்க நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், ஊர்ப்பெரியவர்கள் "ஓடு ஓடு இறங்கி ஓடு" என்று உற்சாகப் படுத்தினார்கள். அவர்கள் இறங்கி ஓடினார்கள். எங்கள் நடிகர்கள் என்ன ஜாதிக்காரர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அடிப்படை யில் நாங்கள் எல்லோருமே பறையர்கள். ஒருகால் அந்த ஊரில் பறையர்கள் தீமிதிக்க அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறார்களோ என்னவோ? இப்படிச் சொல்ல எனக்குக் கூசுகிறது. ஆலயப்பிரவேசம் என்பதே எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது.

எங்கள் ஊரில் மாரியம்மன் கோயில் திருவிழா இருக்குமோ இருக்காதோ என்ற சந்தேகத்துக்குக் காரணம் இதுதான். பறையர்களும் தீக்குழியில் இறங்குவோம் என்கிறார்களாம். இதை எழுதி முடிக்கும் போது அவர்கள் தீக்குழியில் இறங்கியிருக்கலாம். இந்தச் சுதந்திரத்தின் உண்மையான சந்தோஷத்தை நம் சமூகம் உணரும்போது நமது அனுபவங்கள் விண்ணைத் தொடும்.

கட்டுரை

அம்ஷன் குமார்

முற்றிலும் புனையப்பட்ட கதையைப் படமெடுப்பதில் சில சௌகரியங்கள் உள்ளன. அக் கதையின் ஊடாக படத்தின் பிரபஞ்சமே கட்டமைக்கப்படுவதால் சினிமா படைப்பாளிக்கு பூரண சுதந்திரம் கிடைக்கிறது. ஆனால் வாழ்ந்த மனிதர், நடந்தேறிய நிகழ்வு, நன்கு அறியப்பட்ட நாவல் ஆகியவற்றைக் கதைப்படமாகவோ, டாகுமெண்டரியாகவோ எடுக்கும் பொழுது பல இன்னல்கள் குறுக்கிடுகின்றன. அதிலும் அந்த மனிதரோ நிகழ்வோ சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருப்பின் அதைப் படமெடுக்கும் செயல் அபாயகரமானதாகவே ஆகிவிடுகிறது.

பிரபலமான மனிதரின் வாழ்க்கையையோ, நாவலையோ அறிந்த பார்வையாளன் நெட்டுருப் போட்ட மாணவன் சரியாகப் பாடத்தை ஒப்பிக்கிறானா என்று பரிசோதிக்கிற ஆசிரியனின் மனோபாவம் கொண்டு படத்தை ஊடுருவிப் பார்க்கிறான். என்ன வெல்லாம் படமாகியிருக்கிறது என்பதைவிட என்னவெல்லாம் விடுபட்டிருக்கிறது என்பதை அவனால் பளிச்சென்று பார்த்து விட முடிகிறது.

பல சமயங்களில் நீண்ட நாவல்கள் சிறந்த திரைப்படங்களாக ஆவதில்லை. ஆனால் சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள் பெயர் சொல்லத்தக்க படங்களாக வெளிவந்திருக்கின்றன. இதற்கு அநேக காரணங்கள் உள்ளன. ஒரு

காரணம் முழுப்படத்திற்குத் தேவையான சம்பவங்களை சிறுகதையோ குறுநாவலோ தருவதில்லை. படத்திற்காக கதையில் மாற்றம் தேவை என்று வாசகனே ஒப்புக்கொள்கிறான். விடுபட்டுப் போவதற்கு அதிக மில்லை; ஆனால் விரிவாக்கம் செய்வதற்கு அவசியமிருக்கிறது என்னும் வாசகனின் மனோபாவம் சினிமாப் படைப்பாளிக்கு உற்சாகம் தருவதாகிறது.

மகாகவி பாரதியின் வாழ்க்கையை டாகுமெண்டரிப் படமாக எடுத்த முயற்சியைப் பார்த்த சிலர் அதில் என்ன வெல்லாம் விடுபட்டிருக்கிறது என்ற பட்டியலை என்னிடம் கொடுத்தார்கள். அந்த விடுபடல்கள் நான் அறியாதவை அல்ல. ஒரு மணி நேரத்திற்குள் ஒரு குறிப்

பிட்ட, வடிவவரையறைக்குள் இவையெல்லாம்தான் இடம் பெறவேண்டும் என்ற ஒரு கட்டுப்பாட்டினை மேற்கொண்டதன் காரணமாக பல விஷயங்களை அதில் சேர்க்க வியலாது போயிற்று. அதில் எனக்கும் நிறைய வருத்தம் உண்டு. ஆனால் எல்லாவற்றையும் அவ்வாறு பாவிக்கவில்லை.

அரவிந்தர் பற்றி படத்தில் எதுவும் கூறவில்லை என்ற குற்றச் சாட்டு பலமாக இருந்தது. பாரதியும் அரவிந்தரும் புதுவையில் நண்பர்களாக இருந்ததும் பாரதி அவரைப் பற்றி எழுதியிருப்பதும் பிரசித்தமான தகவல்கள்தான். புதுவைக்கு வந்த பொழுதே பாரதி எழுச்சிமிக்க தேசியக் கவிஞராயும் குறிப்பிடத்தக்க பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தார்.

விருபடஸ்களின் மகத்துவம்

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 13

புதுவையில் தான் பாரதி தனது பெரும் படைப்புகளை எழுதினர். ஆனாலும் அரவிந்தர், பாரதியைப் பற்றி ஏன் எங்குமே குறிப்பிடவில்லை என்ற கேள்வியை இந்திரா பார்த்தசாரதி என்னிடம் எழுப்பினார்.

பாரதி, அரவிந்தர் ஆகியோர் பற்றி மிகுந்த விஷயஞானம் உடைய ஒரு இலக்கியப் பிரமுகர், அரவிந்தர் - பாரதி பற்றி தனது நண்பருக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் குறிப்பிட்டிருப்பதாகத் தெளிவுபடுத்தினார்.

தன்னை வாயாரப் புகழ்ந்த பாரதியைப் பற்றி வருடக்கணக்கில் அவருடன் பழகிய அரவிந்தர் நினைவு கொளத்தக்க வகையில் தனது எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறாகாது. ஆனால் என்ன காரணத்தினாலோ அரவிந்தர், பாரதி பற்றி எழுதவில்லை என்பதற்காக அவர் டாகுமெண்டரி படத்தில் விடுபட்டிருக்கவில்லை. சிறிது நேரமே பாரதியுடன் பழகிய காந்திஜி அவரது மேதைமையைப் புரிந்துகொண்டு அதனை வெளிப்படுத்திய அலாதியான தன்மை டாகுமெண்டரிப் படத்தில் சொல்லத்தக்க நிகழ்வாகிவிடுகிறது. அரவிந்தரைப் பற்றி அவ்வாறு என்ன சொல்ல முடியும்? பாரதியும் அரவிந்தரும் ஒன்றாக வேத விசாரங்களில் ஈடுபட்டனர் என்று கூறி அரவிந்தரின் புகைப்படத்தைக் காட்டியிருந்தால் இவர்கள் ஒருவேளை திருப்தி அடைந்திருப்பார்களோ என்று தோன்றுகிறது.

பாரதி தனது எழுத்துகளில் சொல்லாமல் விடுபட்டவை சுவாரச்யமானவையாக இருக்கின்றன. அவர் - சினிமா பற்றி ஏதும் கூறவில்லை என்று நான் எழுதியிருந்ததைப் படித்த ஒரு நண்பர் அவர் கூறாது விட்ட பலவற்றையும் நினைவுபடுத்தினார். அவற்றில் சிலவற்றிற்கு காரணங்கள் கூட கற்பிக்க முடியும். அவர் ஜாலியன் வர்லாபாக் படுகொலையைக் கண்டிக்காததற்கு அரசியல்

காரணங்கள் இருந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் சினிமா பற்றி அவர் எழுதாததற்கு என்ன காரணம் இருக்க முடியும்?

சினிமா வெறும் அசைவினைப் பதிவு செய்யும் சாதனமாகப் பிறந்த காலத்திலேயே கூட அதன் பிற்கால சாத்தியங்கள் குறித்து உறுதிபடக் கூறியதன் மூலம் மேற்கில் பலரும் சொற்ப நேர தீர்க்கதரிசிகளாக ஆயினர். பாரதி எப்படி ஒரு மாபெரும் சாதனத்தை தமிழர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த தவறினார்? இதற்கும் ஒரு விளக்கம் தரலாம் என்று தோன்றுகிறது.

தமிழர்களால் (இந்தியர்) எதையெல்லாம் செய்யப் பொருளாதாரமும் நலினத் தொழில்நுட்பமும் இடம் கொடுக்கவில்லையோ அவற்றை யெல்லாம் பாரதி ஒதுக்க முயன்றார். அவரது தந்தை நடத்திய ஜின்னிங் பாக்டரிக்கு ஆங்கிலேயர்கள் மூடுவிழா நடத்தியது பாரதியை வெகுவாக பாதித்தது. பெரும் தொழில்

களில் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து வெற்றிபெறுவது இயலாது என்பதை அவர் அனுபவத்தில் கண்டிருந்தார். பெரும் செல்வமும் இயந்திர நுட்பமும் தேவையான களரகத் தொழில்களை அவர் இதன் பொருட்டு விரும்பவில்லை.

**'குடைகள் செய்வோம்
உழுபடைகள் செய்வோம்
கோணிகள் செய்வோம்
இருப்பாணிகள் செய்வோம்'**

என்று குடிசைத் தொழில்கள் குறித்து வீராவேசம் கொண்டு பாடினார் பாரதி. அதே பாரதியின் 'பாரத தேசம்' கவிதையில் 'ஞாலம் நடுங்க வரும் கப்பல்கள் செய்வோம்' என்ற ஒருவரி வருகிறது. கப்பல் கட்டுவது சிறு தொழில் அல்ல. ஆனால் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தினை விரட்டக் கட்டாயம் செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு முயற்சி கப்பல் கட்டுவது. எனவே ஆணிகள் கோணிகள் ஆகிய வற்றுடன் கப்பலையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார்.

1903ல் ரைட்ஸ் சகோதரர்கள் விமானத்தைப் பறக்க விட்டனர். 'விமானம் செய்வோம்' என்று பாரதி கூறவில்லை. அது இயலாது என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும். ஆனால் 1910ல் சென்னையில் சிம்ஸன் கம்பெனி பட்டறையில் "தமிழ் வேலைக்காரர்களால்" கட்டப்பட்ட விமானம் பறந்தது. குறித்த விசேஷ செய்தியைப் பாரதி 'இந்தியா' பத்திரிகையில் வெளியிட்ட குறிப்பு ஒன்று ரா.அ. பத்மநாபனின் 'சித்திர பாரதி'யில் காணப்படுகிறது. களரகத் தொழிலை தமிழர்கள் செய்ய முடிந்தால் அதற்கு வரவேற்பு கொடுத்த பாரதி அது இயலாத போது எதை தமிழர்கள் செய்ய முடியுமோ அதை செய்யுமாறு உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் காலத்தில் சினிமா என்கிற மேற்கத்திய தொழில் நுட்ப சாதனம் தமிழர்களுக்கு கைவரப் பெறவில்லை. எனவே அவர் அதில் உற்சாகம் காட்டவில்லை.

**பாரதி தனது
எழுத்துக்களில்
சொல்லாமல்
விடுபட்டவை
சுவாரச்யமான
வையாக
இருக்கின்றன.
அவர் சினிமா
பற்றி ஏதும்
கூறவில்லை என்று
நான் எழுதி
யிருந்ததைப்
படித்த ஒரு நண்பர்
அவர் கூறாது
விட்டபலவற்றையும்
நினைவுபடுத்தினார்.**

சிறுகதை

இந்தியாவில் பிறந்து, வளர்ந்து 1960களிலிருந்து பிரிட்டனில் வாழ்ந்து வரும் கமலாமார்க்கண்டயாவின் ஆங்கிலப் புதினங்களில் பல இந்திய மண்வாசனையைப் பிரதிபலிப்பவை. மோகத்தின் மௌனம் [1960], உடமை [1963], கைப்பிடி அரிசி [1966], இரு கன்னியர் [1973], சல்லடையில் அமிர்தம் [1982] போன்றவை. 'பசி', 'சல்லடையில் அமிர்தம்' என்ற கதையின் தமிழாக்கம்.

இ

ந்த ஆண்டு வானம் பொய்த்தது. வாரங்கள் ஓடின. அமைதியாய், நீலமாய்- அதே சமயம் எங்கள் தேவைகளில் அக்கறையற்றது போல் தோன்றிய குரூர வானத்தை வெறித்து நோக்கினோம். மண்ணில் மண்டியிட்டுத் துதித்தோம். பூசணிக் காயையும், கொஞ்சம் தானியத்தையும் அம்மன் முன் வைத்து அவளடிகளில் நான் அழுதபோது அவள் அருளோடு பார்ப்பது போலப்பட்டது. மனம் சமனப்பட்டது. மழையை மட்டும் காணோம்.

"நாளாகி விடவில்லை. நாளைக்கு ஒருவேளை?" என்று சமாதானம் சொல்வது என் வீட்டுக்காரன்தான். வெளியே வானம் சுத்தமாக, அழகுடன். கொல்லும் அழகுடன்- ஒரு மேகத்தின் கறைகூடப் படாமல்... மற்றவர்களும் எங்களைப் போலவே, வெளியே வந்து வானத்தைப் பார்த்து முணுமுணுத்தனர்:- "நாளைக்கு ஒரு வேளை..."

நாளைகள் வந்து போயின. மழை வரவில்லை, மடியாத நம்பிக்கைச் சுடரின் பொறி தீண்டிய நாதன்மட்டும், அதிகாலை வேளைகளில் வானத்தில் அறிகுறிகளைத் தேடிய வண்ணம் இருந்தான்.

நாள்தோறும் நீர்மட்டம் குறைய, நெல் நாற்றுகள் குனிந்தன. ஆற்றுப் பெருக்கு சிறுத்து இழையாக, கிணறுவற்றிக் காட்டாந்தரையாக, விரைவில் நெல்தாள் களின் தலைகளில் பொன்னிறப்

பசி

கமலா மார்க்கண்டயா

பொட்டுக்கள் தோன்று முன்னரே, நோய்க்கறை படிந்து, எங்களை உயிர்ப்பிக்கும் பச்சை பறிக்கப் பட்டது.

அறுவடை சமயம், அறுத்துக் களைத்த எங்கள் முன், வெளிறிய, பயன் அற்ற போர்களின் குவியல்.

நிலச் சொந்தக்காரன் அனுப்பி, சிவாஜி வந்து சேர்ந்தான், பங்கை வசூலிக்க. நிலமையைக் கண்ட அவன் முகமும் விழுந்துவிட்டது. நல்லவன் பாவம்.

"இந்த வருசம் ஒண்ணுமே யில்லே. பாதியிலெ பயிர் கருகிட்டதால, பதர் நெல் கூடத் தேறாது"

நாதன் புலம்பினான்.

"நிலம் உங்க கையில். குத்த கையா இவ்வளவு நெல், இவ்வளவு பணம் என்று பேசினதுதானே. அதை வசூலிக்காம எப்படிப் போறது?"- சிவாஜி கேட்டான்.

நாதனின் தோள்கள் தளர்ந்தன. சேர்ந்துக் களைத்த அவன் பக்கம் நான் போய் நின்று கொண்டேன். ஐராவும், பையன்களும் அருகே சேர்ந்து, அணைந்து குந்தினார்கள்.

"ஒண்ணுமேயில்லையே பயிரே பாழாகிவிட்டது பாருங்களேன். மழையில்லாம ஆறு வத்திப் போய்" நாதன் மீண்டும் மன்றாடினான்.

"குத்தகை பேசினது பேசினது தானே. இல்லாவிட்டால் நிலம் கொடுத்திருப்போமா?"

"என்னை என்ன செய்யச் சொல்றீக. போன அறுவடையும் குறைச்சல். சேத்து வைக்க வழியில்லாமெ."

சிவாஜி எங்கோ பார்த்தபடி சொன்னான்: "எனக்குத் தெரியாது. அது உன்பாடு, எனக்கு என் வேலை."

தமிழில்: வி.விஜயராகவன்

“அப்படின்னா என்ன?”

“நிலத்தைப் பிடிங்கி வேறெ ஆள்கிட்ட ஓப்படைக்க வேண்டியதுதான், நீ கொடுக்க முடியாமப் போனா.”

“நிலத்தை விடறதா, இத்தனை வருஷம் கழிச்சா? எங்க போறது - எப்படி வாழறது?”

“அது உன்பாடு. எனக்குக் கிடைச்ச உத்தரவுக்கு நான் பணிஞ்சாகணும்.” நாதனின் உடல் நடுங்கியது. வெள்ளமாய் வியர்ந்தது.

“கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுங்க. அடுத்த அறுவடை வரை. எப்படியோ கொடுத்துடுவேன்.” - அவன் குரல் கம்மியது

சிவாஜி சொன்னான்: “இப்போ பாதி கொடுத்துடு. ஏதோ நீ கேட்ட மாதிரி ஏதாவது செய்யப் பார்க்கிறேன்” அவனுக்குத் தெரியாமலேயே வார்த்தைகள் வந்து விழுந்துவிட்டன போல் அவசரமாகப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். என் வீட்டுக்காரனின் சம்மதத்திற்குக் கூட காத்திராமல்.

நான் முன்கினேன்: “அவ்வளவு கலபமான வேலையில்ல அவனுக்கு. நம்ம மாதிரி அவனுக்கும் பொறுப்புதான்.”

கசப்போடு வந்தன நாதனின் வார்த்தைகள்: “அதனாலத்தான் அவனை மாதிரி ஆட்களை வச்சிருக்காங்கு சொந்தக்காரங்க அலைய வேணாமின்னிட்டு.” அவர்களைச் சபித்தவாறே குடிசைக்குள் நுழைந்த அவன் பின்னாலேயே நானும் உள்ளே வந்தேன். சில மண் பாணைகள், இரண்டு பித்தளைப் பார்த்திரம், கல்யாணப் பெண்ணாக நான் கொண்டு வந்த தகரப் பொட்டி, என் பெரிய பிள்ளைகளின் பழைய சட்டைகள், இரண்டு ஆழாக்குப் பருப்பு, மிளகாய் வத்தல் கொஞ்சம் - எல்லாமாகச் சேர்த்து விற்று விடலாம்.

“நிலம் நம்மை விட்டுப் போகறதைவிட, இதெல்லாம் போகலாம்.” சொன்ன பின்னரும், நாதன் கொஞ்சம் தயங்கித் திணறினான்: “போறாது. நம்ம மாடுகளும் போகவேண்டியதுதான்.”

என்னதான் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தாலும், கணக்கு உதைத்தது. என் பங்குக்கு நான் சொன்னேன்: “அதிகம் உபயோகப்படுத்தாத புடவைகள் இருக்கு. அகையும் வித்துடலாம்.”

என் கல்யாணம், என் பெண்ணின் கல்யாணம் என்று உடுத்திக் கொண்ட சிவப்புப் புடவை, தம்பி ஆலைக்கு வேலையில் சேர்ந்த போது வாங்கிக் கொடுத்த புடவை - வேட்டி எல்லாவற்றையும் மூட்டையாகக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

பிஸ்வாஸ் போலிப் புன்னகையோடு வரவேற்றான்: “வா,

ருக்மணி, என்ன இந்தப் பக்கம் ரொம்ப நாளாக் கானோம்? உனோட ருசியான பழங்களையும் கானோம். அதுதான் கூடலெ இருக்கா?”

அவன் சொற்களால் சீவி விடப்பட்டுச் சிலிர்த்தெழுந்த நான் சொன்னது: “இல்ல, இல்ல. பூமி காஞ்சு விளைச்சல் இல்லாமப் போச்சு. மழையில்லாம உனக்குதான் தெரியுமே.”

“ஆமாம், ஆமாம்” கபட்க்கன்களால் என்னை அளந்தவாறே - “நம்ம எல்லாருக்கும் கஷ்டகாலந்தான்.”

“உன்னைத் தவிர” என்று கறுவியது என் மனம். “நிலத்திற்காகப் பணம் வேண்டியிருக்கு. இதை யெல்லாம் கொஞ்சம் பாரு.” கொண்டு வந்ததைப் பரப்பினேன். எல்லாவற்றையும் தொட்டு, வருடி, தூக்கி வெளிச்சத்தில் வைத்துப்

என்னதான் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தாலும், கணக்கு உதைத்தது. என் பங்குக்கு நான் சொன்னேன்: “அதிகம் உபயோகப்படுத்தாத புடவைகள் இருக்கு. அதையும் வித்துடலாம்.”

பார்த்துவிட்டுக் கேட்டான்: "எவ்வளவு வேணும்?"

"நீதான் சொல்லணும்"

"முதல்ல உனக்கு என்ன வேணும்னு கேளு. நான் அப்புறம் பார்க்கிறேன் என்ன செய்யலாம்னு."

"நிலத்துப் பாக்கிய அடைக்கிற அள்வுக்கு."

"அது எவ்வளவோ?"

"அது என் விஷயம்"

அவன் மெளனமாயிருந்தான். நான் சலித்துக் கொண்டே சொன்னேன்: "வேண்டாம்னா சொல்விடு. வெறெங்காவது போறேன்."

"என்னிக்கும் அவசரம்தான்" அவன் குழைந்தான். "இந்த தடவை நீ என் பதிலுக்குக் காத்திருக்கத்தான் வேணும்"

"ஏன் அப்படிச் சொல்ற? நிறைய பேர் இதை வாங்கறதுக்குக் காத்துக்கிட்டிருப்பாங்க... நல்ல சரக்கு."

"நான் அப்படி நினைக்கலே. உன்னை மாதிரி மத்த ஆளுங்க ளோட பொண்டாட்டிகளும் இங்கே வந்து போயாச்சு. உன்னை மாதிரி ஆட்டம் போடாட்டாலும், அவங்களுக்கும் போக்கிடம் இல்ல. வேறேயாரும் இதை வாங்க மாட்டாங்க, காலம் அப்படிக்கெடக்கு."

திடீரென்று நினைவுக்கு வந்தது போலச் சொன்னேன்: "நீ சரியான வெலை கொடுக்கலேன்னா, எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு முஸ்லிம் பொண்ணு, தோல் பதனிடற ஆலைல இருக்குற ஆளோட பொண்ணாதி - அவகிட்ட நல்ல விலை கிடைக்கும்."

அவன் தயங்கினான் "சரி. நல்ல சுறுசுறுப்பான பொம்பளை நீ - எனக்கு அது பிடிக்கும், ரொம்ப நாளாவே. ஒரு முப்பது ரூபாதரேன். சரியா?"

எல்லாவற்றையும் கட்டி எடுத்துப் போவது போல ஒரு பாவனை செய்ய வேண்டியிருந்தது, உள்ளூரத் திருப்பிக் கூப்பிடுவான் என்று எண்ணியே. வெறெங்கு போவது? முப்பது ரூபா எங்கள் தேவைக்குக் காணாதுதான்.

நான் வெடித்தேன். "என்ன சரி? எழுபத்தஞ்சுக்கு ஒரு பைசா குறையாது வேணுமா. வேணாமா?"

எல்லாவற்றையும் கட்டி எடுத்துப் போவது போல ஒரு பாவனை செய்ய வேண்டியிருந்தது, உள்ளூரத் திருப்பிக் கூப்பிடுவான் என்று எண்ணியே. வெறெங்கு போவது? முப்பது ரூபா எங்கள் தேவைக்குக் காணாதுதான். புடவைகள் வீட்டோடு கிடக்க வேண்டியதுதான்.

வாசலருகே சென்ற என்னை பிஸ்வாஸ் கூப்பிட்டான்.

"ருக்மணி, நீ கேட்டதைக் கொடுக்கறேன், உனக்குத் தேவைப் படுதேன்னு."

நான் காத்திருந்தேன். வேறு அறைக்குள் போன அவன் சற்றுப் பொறுத்து ஒரு தோல் சுருக்குப் பையோடு வந்தான், முகத்தைச் சுளித்தவாறு. இரண்டு தடவையா, நிதானமாய் எண்ணிக் கொடுத்தபடி சொன்னான்:

"அருமையான வில. நான் செஞ்ச உபகாரத்தை நினைவுலே வச்சுக்கோ."

மெளனமாகப் பணத்தை முடிந்தவாறு திரும்பிய என் நடையில் ஒருதுள்ளல்.

இதற்குள், நாதனும் பாத்ரம் பண்டம், தானியம், மாடுகள் எல்லாவற்றையும் விற்று விட்டு வந்து சேர்ந்தான். எல்லாப் பணத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து எண்ணிக் கண்டது இருநூற்று இருபத்தஞ்சு

ரூபாதான். கடனில் பாதிக்கூடத் தேறவில்லை.

"விதை நெல்லை வித்துடலாம்" என்றான் நாதன்.

"அடுத்த பயிருக்கு என்ன செய்யறது? விதை விக்கச்ச, நிலத்தை மட்டும் வைச்சிண்டு என்ன செய்யறது, பயிருக்கு வழியில்லாம."

"விதை இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நிலம் கையை விட்டுப் போகக்கூடாது. விதையை எப்படியாச்சும் வாங்கிடலாம், நான் கொஞ்சம் ரூபா சம்பாரிச்சு, இல்லெ நம்ம பிள்ளைங்ககூட...."

என் மனம் அடித்துக் கொண்டது. எப்படி? என் பிள்ளைதான் தோல் பதனிடற ஆலைலெ கவனிக்க ஆள் இல்லாம. என் வீட்டுக்காரனுக்கு மட்டும் எங்கேருந்து வேலை? - அவ்வளவு விடல, வாலிபப் பசங்க வெறுமே விழுந்து கிடக்கச்சே? நான் சொன்னேன்:

"கொஞ்ச ரூபாதானே? இப்போ தேவைப்படுதுன்னு எதிர்காலத்தை தொலைக்க வேணாம்"

அவன் கத்த ஆரம்பித்தான்: "வேறே வழி? நான் என்ன குருடா, விதை இல்லாம பயிர் வரும்னு நம்பறதுக்கு. என்னை என்ன முட்டாளன்னா நினைக்கறே." அவன் கத்தல் என்னைப் பார்த்து அல்ல. எங்கள் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ள நிர்பந்தத்தைப் பார்த்து. என்னால் பொங்கிய கண்ணீரைக் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை. "முனைஞ்சு

பார்க்கலாம் கொஞ்சம் அடுத்த பயிரை நம்பி". என்றேன் விம்மல்களுக்கு கிடையில்.

"நல்லது, நல்லது. ரொம்ப நல்லது. செய்யலாம். எத்தையோ - அடிப்பட்டுக் கொண்டாலும் சரி.... நீ ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பிக்காதே. குறுக்கே பேசாம. போ" எனது விசம்பல்களிடையேயும் அவனது கவலை எனக்கு விளங்கியது. அவன் நிலைகுலைந்து போயிருக்கிறான், அதுதான் அவன் வாய் அடங்கவில்லை.

பணத்தைச் செருகியபடி படுத்தேன். அலைக்கழிப்புக்குப்பின் ஏதோ வொரு மயக்கமான தூக்கம் என்னைத் தழுவினது.

காலையில் சிவாஜி வந்தான். அவன் முன்னர் என் வீட்டுக்காரன் பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்துக் கொண்டே சொன்னான் "இவ்வளவுதான் முடிஞ்சது. பாதி கூட இல்லை. விதை நெல்லை மட்டும் வச்சிருக்கோம்."

"அதுக்கும் கொஞ்ச ரூபாதான் கெடச்சிருக்கும். அதனால் அப்படியே இருக்கட்டும், இரண்டு பங்காக் கொடுத்துடுவோம்." என்றேன், என் பங்குக்கு நான்.

"எனக்கா இது? யாருக்கோ போய்ச்சேர வேண்டிய பணமாச்சே" என்ற சிவாஜி கேட்டான்: "அவர்கிட்ட நான் என்னத்தைச் சொல்றது, இதை வைச்சுக்கிட்டு. பாதி தரேன்னு ஒத்துக் கிட்டீங்கனா?"

கொஞ்சம் நிதானித்து பதிலளித்தான் நாதன். "கருணை காட்டுங்க. அடுத்த அறுப்புலே முழுக்க அடைச்சுடறோம்."

இப்படியே இங்கே நின்று, அங்கே நின்று, மன்றாடி, வாதாடி, மண்டியிட்ட பிறகு சிவாஜி சம்மதித்தான். பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு புறப்படும் தருணம் தயங்கியபடி சொன்னான்: "நான் செய்ய வேண்டியதைத் தான் செய்யறேன். கஷ்டம் கொடுக்க விரும்பல. எப்படியோ நீங்க கூசுப் பட்டாசரிதான்."

அவனது ஈரவார்த்தைகள் எங்களை வாழ்த்தின. "நீயும் நன்னா இரு. கடவுள் காப்பாத்துவார்" என்றேன் அவன் போன வழியைப் பார்த்தபடி.

அந்த வறட்சி அப்படியே நீடித்தது, நாள் கணக்கே மறந்து போகும்படி. சூரியனின் உக்ர அனலில் மண் வெந்து, நிலம் பானம் பானமாக வெடித்தது. செடி, கொடிகள் கருகி, புல் பூண்டு அழுகி, கால்நடைப் பிராணிகள் நீர்வற்றியதால் வீழ்ந்து மடிந்தன. தோல் பதனிடும் ஆலை இருந்த ஊரில் மட்டும் ஒரு தண்ணீர் தொட்டி, ஆலை ஊழியர் குடும்பங்களுக்காக. வறட்சியால் எங்களுக்கும் கொஞ்சம் பங்கு கிடைத்தது - அரைக்குடம் ஏறக்குறைய ஆளைப்பொறுத்தது, குழந்தைகுட்டி, முதியோர் என்று வரிசையில் அடிதடி அமளியுடன்.

நெல்லைப் போல் எங்கள் நம்பிக்கையும் வாடிச்சுருங்கி விட்டது. இனிமேல் ஒன்றுமே இல்லை என்ற நிலை உருவான போது, ஒருநாள் வானம் கறுத்தது. மேகங்கள் கூடின. இடியுடன் அடை மழை ஆரம்பித்தது. நிலம் நீர் பருகப் பருக, மேலும் மேலும் மழை. நிலமே நிரம்பி வழிந்து எங்கும் வெள்ளக்காடு. ஆனால் எங்களுக்கு அது மகிழ்ச்சி என்று சொல்ல முடியாமல் காலம் கடந்து பெய்த மழை.

மழை ஓய்ந்து, தேங்கிய நீர் வற்றிய பிறகு விதை நெல்லை அம்மன் முன் வைத்து அருள் வேண்டிய பின் விதைப்பு நடந்தது. பயிர் வளர ஆரம்பித்து நாற்று நடவும் நடந்தது. பச்சைப் பசேலென்று வயல்கள். தானியம் தாங்கத் தயாராக, கூடவே தழைத்தது எதிர் காலத்தைப் பற்றிய எங்கள் நம்பிக்கையும்.

நம்பிக்கையும், அச்சமும் எங்களை மாறி மாறி அலைக்கழித்தன. அச்சத்தைப் பற்றி நாங்கள் வாய் திறக்காவிட்டாலும், அதன் நடமாட்டத்தை உணர முடிந்தது. எதிர்காலம் இருளோ என்ற அச்சம். பசிக்கொடுமை என்ற அச்சம், உயிர் பிழைப்பது பற்றிய அச்சம் என்று.

கதிர்கள் முதிர்வதற்குள் உலர்ந்த மீன்கள் தீர்ந்துவிட்டன. கையில் காசும் இல்லை. கடனடைக்கக் கொடுத்துவிட்டதால். விற்கவும் எதுவும் இல்லை. காய்கறி, பழங்கள் - வறட்சியில் விழுந்தவை இன்னும் எழுந்திருக்கவேயில்லை.

எனது கடைசிப் புதையலை எடுப்பதைத்தவிர வேறுவழியே புலப்படவில்லை.

ஒரு பத்துப்படி அரிசி, ஒவ்வொரு சோதனைக் கட்டத்தையும் மீறி, சிரமத்தோடு மணி மணியாய்ச் சேமிக்கப்பட்ட சொத்து, அதை எடுத்து அளந்தேன். சரியாகப் பத்துப்படி. ஒவ்வொரு நாளைக்கும் தேவையான கூறுகளாய் அதைப் பிரித்தேன். சரியாக இருபத்து நான்கு கூறுகள். கொஞ்சம் நிரவி, முப்பது கூறுகளாக்கலாமா என்ற யோசனையின் நடுவே, குட்டியின் சீக்காளி உடம்பு நினைவுக்கு வந்தது. வேண்டாம். இருபத்து நான்கு நாட்களுக்கு உணவு தேறும். பிறகு ஆண்டவன் விட்ட வழி. நினைத்தாலே நெஞ்சம் பதறியது.

இரவுகள் கொடுமையானவை. எனக்கு மட்டுமல்ல. என் வீட்டுக்காரன், குழந்தைகள் எல்லோருமே முனகியவாறு, ஏதோ பிதற்றியபடி. நாதன் அலறிப்படைத்துக் கொண்டு நடுஇரவில் விழித்துக் கொள்வான். கெட்ட கனவாக இருக்கும் - பயிர் எல்லாமே சாவியாகி விடுவது போல. நான்தான் சமாதானப் படுத்துவேன். பின்பு படுத்துக் கொள்வான். "நீ நல்லவள். எனக்கு வேறு யாருமே வேண்டாம்" என்று சினுங்கியபடி.

எனக்கும் தூக்கம் கெட்டுவிடும். அரிசி மிச்ச இருப்பை நினைத்துக் கொண்டு - சந்தேகத்தோடு ஒவ்வொரு நாளும் சரி பார்த்து மீண்டும் மறைத்துப் புதைத்து வைத்த வண்ணம்.

கென்னியைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணியதுண்டு. இரண்டு தடவை போய் வந்தேன். ஆள் கிடைக்கவில்லை. திரும்பத் திரும்ப டவுன் போய்வரத் தெம்பில்லை. பிஸ்வாஸிடம் அடகு வைக்க ஒன்றுமில்லை. அவன் கேட்கும் வட்டியும் நமக்குக் கட்டுப்படி ஆகாது.

ஏழு நாட்கள் - அரிசியில் முக்கிய ஏழு பங்குகள் தீர்ந்துவிட்டன. எட்டாம் நாள், அரிசிக் கஞ்சி கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போது, குந்தி அங்கே வந்தாள்.

நான் குந்தியைப் பார்த்து வெகுநாட்களாகிறது. துணியைக் களைந்து அவள் நின்ற போது பார்த்ததுதான் கடைசியோ? அடையாளமே தெரியவில்லை. தோல் தடித்து, நோய் மினுமினுப்பில் மடிப்புகளுடன், சுருங்கி அவளது சாயம்போன புடவையின் பின்னே அவளது மார்க்கங்கள் தளர்ந்திருந்தன. அவளது ஆளுமை - இறுமாப்புக்குத் துணையாய் நிமிர்ந்து நின்ற பக்குவமான திரட்சிகள் குலைந்து, பழைய அழகின் நிழலைக் கூடக் காணோம். எல்லாப் பெண்களுக்கும் நேருவதுதான். இவளுக்கு மட்டும் கொஞ்சம் தீவிரமாக.

“உட்காரு, சாவகாசமாய் எங்கே வந்தே?”

அவள் பதில் பேசவில்லை. பாணையிடம் சென்று குனிந்து பார்த்தாள்.

“நீங்கல்லாம் மத்தவங்களை விடப் பரவாயில்லை போல” என்றாள்.

“நன்னான்று சொல்ல முடி

யாட்டியும் ஏதோ சாப்பிட இருக்கு.”

“உன் வீட்டுக்காரன் இங்கே தானே இருக்கான்?”

“ஆமாம் ஏன்?” என்று புரியாமல் கேட்டேன்.

அவள் சூள் கொட்டினாள் “என்னோட ஆள் இப்ப இல்லை. அதுதான் கேட்டேன்.”

பாவம், கஷ்டப்படுகிறாளோ? அவளை அனுதாபத்தோடு பார்த்தேன்.

“அப்படிப் பார்க்கத் தேவையில்லை. எனக்கு என் புருஷன் வேணாம். உசிரோட, இன்னொருத்தியோட நல்லாத்தான் இருக்கான்.”

அவள் புருஷனை நன்றாகத் தெரியும். வாட்ட சாட்டமாக, காளை மாடு மாதிரி. நம்பகமான ஆள் கூட. பின் ஏன் இப்படி? குந்தியைப் பற்றிய பழைய நினைவு வந்தது. அவளது சாயம் பூசிய உடுகளும், வாசனைத் திரவியம் தெளித்த அவளது தொடைகளும் எத்தனை பேரை இழுத்திருக்கும்! அவள் புருஷனுக்குத் தெரியாமலிருக்க முடியுமா என்ன? உண்மை அவனுக்கு உறைத்திருக்க வேண்டும்.

அவளது அழகு அழிந்த இப்போதைய இருப்பை வெறித்துப் பார்த்தேன்.

“நன்னாப் பாத்துக்கோ ருக் மணி. என்னிக்குமே உனக்கு இங்கிதம் தெரியாது.” நான் சட்டென்று பார்வையை விலக்கினேன் மௌனமாய்.

அவள் விடவில்லை. “உன்னை யும் பார்க்கவரல. வேறெயாரும் என்னைப் பார்க்கட்டுமேன்னும் வரல இங்கே. சாப்பிட வேணும். கொலைப் பட்டினி.”

நான் பாணையைக் கிளறி, ஒரு கப்பறையில் முகந்து கொடுத்தேன். அவள் அதை ஒரே மடக்கில் விழுங்கினாள்.

“எனக்குக் கொஞ்சம் அரிசி வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் வந்து கொண்டு இருக்க முடியாது. எப்ப நீ தனியா இருப்பேன்னு காத்துக்கிடக்க வேண்டியிருக்கு.”

“கொடுக்கறதுக்குன்னு அரிசி இல்லை. வீட்டு புருஷன், குழந்தைங்கன்னு இருக்காங்களே. முன்ன மாதிரியில்லை.”

“எப்படியோ எனக்கு அரிசி வேணும். பசியோட இருக்க முடியாது. சாப்பிட்டாத்தான் என் உடம்பு தேறி, எனக்கும் வாழ்க்கை.” என்றாள் குந்தி.

இவளுக்கு என்ன பைத்தியமா, இன்னும் அவளுக்கு வாழ்க்கை இருக்குன்னு நம்பறதுக்கு. நான் சொன்னேன்: “இதோ பாரு. அரிசி கொஞ்சம் கூடக் கிடையாது. வேணும்னா தினம் வந்து, அரிசிக் கஞ்சி குடிச்சுட்டுப் போ. உன் பிள்ளைங்கிட்டே போறதுதானே.”

“என் பிள்ளைகளா?” அவள் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். “அவங்களுக்குப் பெண்சாதிங்க இருக்காங்களே, நான் நெருங்க முடியாதபடி”

“பிள்ளைங்க பின்னே எதுக்கு இருக்காங்க”

ஒரு பத்துபடி அரிசி, ஒவ்வொரு

சோதனைக் கட்டத்தையும் மீறி, சிரமத்தோடு மணி மணியாய்ச் சேமிக்கப்பட்ட சொத்து, அதை எடுத்து அளந்தேன்.

"பிச்சை எடுக்க வைக்கற துக்காக இல்லை." என்று கோபத்தோடு இடைமறித்தாள் "எனக்கு என்னைக் காப்பாத்திக்கத் தெரியும். ஆனால் முதல்ல என்னோட வாளிப்பு திரும்பணும்."

நான் ஊமையானேன். சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லியாகிவிட்டது.

"எவ்வளவு நாழி காத்திருக்கணும்?" என்றாள். நெருங்கி வந்த அவளது வெளிறிய முகமும், சுருங்கிய, ஆழமான கண்களும் என்னைத்தாக்கின.

"எனக்குப் பொறுமையில்லை. எனக்கு அரிசி வேணும். இல்லாட்டி உன் புருஷனுக்கு அவன் பொண்ணாதி வேஷம் போட்டுண்ட அளவு நேரானவ இல்லைன்னு தெரிஞ்சுபோயிடும்."

"அவனுக்கு எது நிஜம்னு தெரியும். நான் ஒன்றும் நடக்கத் தேவையில்லை" என்று வெடித்தேன் நான்.

"நான் பார்த்ததை எல்லாம் அவன் பார்க்கலையே." குந்தியின் குரலில் அச்சுறுத்தல் இருந்தது. "அரையிருட்டில் நடமாட்டங்கள், கிசுகிசுப்புக்கள், பால்-தேன் என்று நன்னாத் தெரிஞ்சு பெண்களுக்கு கில்லே அள்ளிக் கொடுப்பாங்க இந்த ஆம்பிள்ளைங்க"

நான்கூச்சலிட்டேன். "நிறுத்து" என் காதைப் பொத்தியபடி. தெளிவாக எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. நான் கென்னியைக் காணச் சென்ற போது என் பெண் என்னைப் பார்த்த பார்வை.

"அந்த மாதிரி ஆட்களுக்கு அதிக ஆதிக்கம் உண்டு. குறிப்பா பெண்ணுங்க மேல" என்ற என் மகனின் சொற்கள் - அதன் பின்னர் என் நீண்ட மௌனம்.

நான் உட்கார்ந்தவாறே சரிந்தேன். குந்தி அருகே வந்தாள்.

"எது வேணும் உனக்கு. சொல்

எது வேணும்?" என் மண்டையைச் சம்மட்டியாகத் தாக்கின இச்சொற்கள்.

எனக்கு நாதன்தான் வேண்டும். சந்தேகங்களைச் சமாளிக்க முடியாது என்னால். குந்தியின் குயுத்தி எனக்குத் தெரியும். அவள் கழுத்தை நெறித்துக் கொல்ல வேண்டும் என்ற ஆத்திரம் பொங்கியது. கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டேன். உடம்பை உதறின விம்மல்கள்.

அடங்கிய பின் கண்களைத் திறந்தால், கண்ணெதிரில் குந்தி. கழுக்குபோல், எல்லாமே தெரியும் என்ற மதர்ப்போடு.

ஏழுநாள் பங்கு குந்திக்குத் தாரை வார்த்தாகிவிட்டது. எட்டு நாள் பங்கு ஏற்கனவே தீர்ந்துவிட்டதால் மிச்சம் ஒன்பது நாள் பங்குதான். எனக்கு அவள் மீது வெறுப்பும், என் இயலாமை மீது கடுப்பும் ஏற்பட்டது.

இரவு வெகுநேரம் காத்திருந்தேன், நன்கு இருட்டும் வரையாருக்கும் தெரியாமல். குந்தி வந்து போன பயம் வேறு உந்த, மெதுவாக அந்த இடத்தை அடைந்து, மூட்டையைத் தோண்டி எடுத்தேன். பிரித்துப் பார்த்தேன். என் தலை சுற்ற ஆரம்பித்தது. வயிறு கலங்கியது. ரத்த ஓட்டம் படபடக்க நான் சரிந்தேன். ஒன்பது நாள் அரிசிக்குப் பதில் இருந்தது ஒரு நாள் அளவு அரிசியே. யாரோ திருடிவிட்டார்கள். யார்? யார்? குந்தியா? அவளுக்கு இந்த இடமே தெரியாதே. என்னுடைய குடும்பத்தில் ஒருவரா? நிச்சயம் இருக்காது. பின்னே யார்?

வெகுநேரம் கழிந்தது. கால்கள் மரத்துச் சுருக்கெனக் குத்தியது. இருள் இடம் மாறி தொடுவானில் வெள்ளிக்கீற்று தெரிந்தது. நாதன் குடிசையில் இல்லை. வயலில் அமர்ந்திருப்பான் வழக்கம் போல. குடிசைக்குள் இரு பிள்ளைகளும்

ஒரு புறம். குட்டி ஐராவைக் கட்டிப் பிடித்தபடி. ஐராவை எழுப்பப் போக, குட்டி எழுந்து அழுதான். அவனை வெளியே கொண்டுவிட்டேன். மற்ற மூன்று பேரில் யாராக இருக்க முடியும்? அவர்கள் நான் கேட்ட கேள்விகளின் முறைப்பை இனம்கண்டு, அவர்கள் முகங்களில் பீதி படர்ந்தது.

"எனக்குத் தெரிய வேண்டும்" நான் கத்தினேன். "யார் எடுத்தாங்கன்னு." எனக்குப் பிரமை பிடித்துவிட்டது என்று அவர்கள் நினைத்திருக்கக்கூடும். ஐரா சொன்னாள் தீனமாக: "நம்மெல்லோருக்கும் சேர்ந்ததுதானே. அதை நாங்க ஏன் தொடவேண்டும்?"

நான் திரும்பவும் கூச்சலிட்டேன்: "சொல்லுங்க. நான் என்ன கற்பனையா பண்ணேன். இல்லாட்டி நான்தான் தின்னுப்பிட்டேனா எல்லாத்தையும்."

மௌனம் நிலவியது. வெளியே குட்டியின் அழுகுரல் கேட்டு நாதன் வந்துவிட்டான் போலிருக்கிறது.

"குழந்தையக் கவனி. மூச்சுடைச்சுக்கப் போவது."

"போகட்டும். ஒரு வாய் குறையும் சோத்துக்கு" என்றேன் நான், எரிச்சலோடு.

"உடம்பு கிடம்பு சரியில்லையா உனக்கு - என்ன பேசறேன்னு தெரியாமப் பேசிகிட்டு இருக்கியே" என்ற நாதன் குழந்தையைத் தூக்கித் தடவித் தழுவி, ஐராவிடம் கொடுத்தான்.

"என் மனசுக்குத்தான் சீக்கு. என் புள்ளைங்களே திருடிப்பட்டாங்க நம்ப அரிசியை - மிச்சமிருந்த ஒரே சொத்தை."

"அதைப்பத்தித்தான் விசாரிச்சிட்டிருக்கியா?" நான் தலையசைத்தேன். அவன் முகம் இருண்டது. கடைசியில் மெதுவாகச் சொன்னான்: "நான்தான் எடுத்தேன்."

“நீயா. என் வீட்டுக்காரனேவா? நம்ப முடியல.”

“அதுதான் மெய்”

மௌனம் திரையாக விழுந்தது. என் கசப்பு நினைவுகளுக்கும் மறைவுப் போர்வையாக. அதைக் கிழித்துக் கொண்டு திடீரென்று ஒரு ஓலம் - அவலமாய். வலிமிருந்து என் நரம்புகள் அதிரும்படி. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். நாதன்தான் விம்மி, விம்மி அழுது கொண்டு இருந்தான்.

“எனக்காக இல்ல, யாருக்காகவோ - வேறெ வழியே இல்லை. நீ கண்டுபிடிக்க மாட்டேன்னு நினைச்சேன். செஞ்சே ஆகவேண்டிப் போச்சு.”

அவனருகில் சென்றேன். எனக்கு இப்போது விவரங்கள் தேவையற்றவை. முக்கியமும் அல்ல. ஆனால் அவனால் பேச்சை நிறுத்த முடியவில்லை.

“குந்தி எடுத்துக் கொண்டுவிட்டாள். என் மேல ஆணை. என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி. உனக்குத் தெரியவேண்டாம்னு நினைச்சேன்” என்றான். பின்னர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடங்கினான்.

“அவளிடம் ஏதோ அடக்குகிற சக்தி இருக்குது” என்றேன் நான் சமாதானமாக, எனக்கே சொல்லிக் கொள்வது போல்.

“அப்படி இல்ல. அவள் பிள்ளைகளுக்கும் நான்தான் தகப்பன், அவள் உன்னிடம் சொல்லிடுவேன்னு பயமுறுத்தினா. என் பலவீனம்.”

முதலில் அவநம்பிக்கை, பின்னர் கோபம், கசப்புணர்வு, இயலாமை எல்லாம் ஒரு சேர என்னைத் தாக்கின குரூரமான வழியில். நான் என்னத்தைக் கண்டுபிடித்துக் கிழித்தேன், இத்தனை வருடங்களுக்குப்

பிறகு. காளி அன்றே சொன்ன மாதிரி: “அவள் உடம்பு ஒரு நெருப்பு. ஆண்களை முன்னரும் சுடும் பின்னரும் சுடும்.” கடைசியில் என் வீட்டுக்காரனும் அதில் ஒருத்தனே. ஒரு தடவையல்ல - இரண்டு தடவை. இரண்டாவது பிள்ளை வேறு அவளுக்கு உண்டே. இரண்டுக்கும் இடையில் எவ்வளவு முறையோ? நினைக்கவே கசந்தது - கூசியது. நடுவில் மலடாக அவள் புருஷனும், கபடம் தெரியாத நானும் - ஒன்றுமே தெரியாத அப்பாவியாய்.

“வெகுநாள் முன்பு அதெல்லாம். நான் அப்போது இளைஞன். அவள் தேர்ந்தவர்,” என்றவன் மேலும் தொடர்ந்தான்:

“முதல் தடவை கல்யாணத்துக்கு முன்பு” சற்று மௌனித்துப் பிறகு, “அழகிலே மயங்கிப்போய் விட்டேன். கயமைத்தனம் தெரியல.”

நான் மெதுவாக சுதாரித்துக் கொண்டேன்:

“நீ சொன்னது போல அது எப்போதோ நடந்தது. அவள் கெட்டுப்போனவ, சாகச்ச்காரின்னு தெரிஞ்சுதுதானே. போவது, வுடு”. என்னை அசதி முட்டியது. இருந்தாலும் என்னாலும் பேச முடிந்தது. குந்தியின் வருகை, அரிசி கொடுத்தது எல்லாம் சொன்னேன். முதல் முறையாக அமைதி பிறந்தது. பொய்ப் பித்தலாட்டங்களுக்கு இனி இடமில்லை.. நம்பிக்கைத் துரோகம் என்ற சந்தேகத் திரையும் கிழிந்தது. குந்தியிடமிருந்து எங்களை மீட்டுக் கொள்ள முடிந்தது.

அரிசி தீர்ந்ததும் சங்கடமும் தீர்ந்தது. ஒளித்து வைப்பதற்கு என்று ஒன்றுமே இல்லை. கடைசித் தானிய மணிகளையும் சாப்பிட்டுத் தீர்த்தாகிவிட்டது. அதற்கப்புறம் வெறும் நெருஞ்சிப் பழம், வள்ளிக்

கிழங்கு, எப்போதாவது பிடிபடும் நண்டு என்று காடு, மேடு என்று திரிந்தால்தான் வயிற்றுக்கு.

இதில் நாங்கள் மட்டும் தனியாக இல்லை. நிறையக் குடும்பங்கள் துணையாக. போட்டிக்கும் குறைவில்லை, நண்பர்களே அடித்துக் கொண்டு பரம வைரிகளாக மாறும்படி.

இருந்தும் இதெல்லாம் போதவில்லை. புல்லையும் தின்று பார்த்தாகிவிட்டது, வயிற்று வலியும், வாயிலெடுப்பும் மிச்சமாக. பசி புரிபடாதது - கூடவே இருக்கும் நிரந்தரமாக விழிப்பு, தூக்கம், கணவுகள் எதிலும். வயிறோ விடாது இரையும், அழும் - குழி பறிக்கும், உடலையே உட்கொண்டு விட்டாற்போல் வலியுடன். எப்படியாவது அதை நிறுத்த வேண்டிய வெறியில் எதையும் உண்ண ஆரம்பித்தோம், எதுவந்தாலும் சரி என்று. முற்றிலும் விடாது மீண்டும் மெதுவாக, தொண தொணப்பாக - அதைப்பற்றி அன்றி, வேறு சிந்தனையே இருக்காத வண்ணம், நிரந்தர வேதனையாக. பின்னர் அதுவும் போய்விடும், கூடவே எல்லா வலியும், எல்லா ஆசைகளும் வெறும் வெறுமையைத் துணையாக்கிவிட்டு. வானம் போல, வறட்சி போல, கால்கள் லிருந்து சக்தி இறங்கி ஓடிவிட்டாற்போன்ற உணர்வு மிஞ்சி, எழுந்திருக்க முடியாமல், தண்ணீர் ஒரு மிடறு கூட விழுங்க முடியாமல் - உடலில் நீர் தங்குவதே பெரிய போராட்டமாக.

நாதன் சொல்லிக் கொள்வான்: “அறுவடைக்கு அதிக நான் இல்லை.” நானும் தலையாட்டுவேன். அதுவரைதாக்குப் பிடிக்கும் சக்தி இருக்கிறதா என்ற சந்தேகத்தையும் மீறி.

“ஆமாம். ரொம்ப நான் இல்லை. தானியம் முற்றுவதற்கு இன்னும் கொஞ்சநாள்தான்.” ■

விவாதம்

தமிழுவன்

நம் மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியரும் மொத்தத் தமிழையும் அனைத்துலக பின்புலத்தில் வைத்துப் பல ஆண்டுகளாய் எழுதி வருபவருமான கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் த.மு.எ.ச.வின் 25-ஆவது ஆண்டுவிழாவில் எழுதி வாசித்த கட்டுரை கண்டேன். பல சிந்தனைகளைப் பாராட்டத் தகுந்த முறையில் தொகுத்தளிக்கும் அக் கட்டுரை எழுப்பிய உற்சாகத்தில் மேலும் சிந்திக்கவும் விவாதிக்கவும் தெளிவு காணவும் விஷயங்கள் உள்ளன. அதற்கான ஒரு முயற்சி இது.

கடந்த 25 ஆண்டுகளாகத் தமிழ்

கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் த.மு.எ.ச.வின் 25-ஆவது ஆண்டுவிழாவில் எழுதி வாசித்த கட்டுரை கண்டேன். பல சிந்தனைகளைப் பாராட்டத் தகுந்த முறையில் தொகுத்தளிக்கும் அக் கட்டுரை எழுப்பிய உற்சாகத்தில் மேலும் சிந்திக்கவும் விவாதிக்கவும் தெளிவு காணவும் விஷயங்கள் உள்ளன.

இலக்கிய விமரிசனத்தில் புதிய சொற்கள், தொனிகள், விவாதங்கள், அழுத்தங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அந்தப் புதிய போக்குகளை, பழைய போக்குகளை ஆதரித்த அறிஞர்களின் தொடர்கருத்துச் செல்நிலையின் பின்னணியில் வைத்துச் சர்ச்சிப்பது சூழலுக்கு வளம் தரும். இந்த முறையில் மார்க்சிய நிலைபாட்டிலிருந்து முதன்மைக் குரலாக வரும் எதிர்வினை முத்துமோகனுடையது. அவரது கருத்துக்கள் தொகுக்கப்பட்டு எதிர்கொள்ளப்படும் சூழலில் மிகுந்த பயனுடைய விவாதங்களைத்தரும். அடுத்ததாக சிவத்தம்பியின் கருத்துக்கள்.

இன்றுள்ள சூழலில் பண்பாட்டு முதன்மையை உலகின் பல புது மார்க்சிய அறிஞர்களைப் போலவே கா.சிவத்தம்பியும் ஏற்கிறார். இவரது பழைய கருத்துக்களை ஒப்புமைப்படுத்தி அவற்றின் முரண்களைப் பற்றிக் கூறாமலே இவரது மாறுபட்ட நிலைப்பாடு ஏற்புக்குரியது. ஏனெனில் பண்

பாட்டு ஆராய்ச்சி அந்தந்தச் சமூகங்களின் பிரத்யேகக் கூறுகளைக் கவனிக்கத் தூண்டுகிறது. தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி தமிழ்ச் சமூகம் பற்றி தெளிவுபடுத்தும். பண்பாடு பொதுவாக ஒரு மொழியை அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தை, அதன் மக்களை, சரித்திரத்தை அறியப் பயன்படும் வெளிப்பாடு.

இங்குப் பண்பாட்டுக்கும் உற்பத்தி உறவுகளுக்கும் உற்பத்தி முறைக்குமான உறவு எத்தகையது? நாம் சப்பைக்கட்டுக் கட்டாமல் பதில் சொல்ல வேண்டும். சோவியத் யூனியனோ, ஐரோப்பிய நாடுகளில் கம்யூனிசமோ இல்லாத சூழலில் நாம் சிந்தனைத்துறையில் ஈடுபடுகிறோம். என்பதை நினைவில் வைத்துப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

புதுக்கவிதையை தமிழில் ஏற்க வேண்டுமா வேண்டாமா என்ற கேள்வி வந்தபோது நாம் இப்படி தமிழ் முதன்மைப் பார்வை வழி சிந்தித்தோமா? அல்லது சோவியத்

**சமகால இலக்கிய விமரிசனத்தில் மார்க்சியம்
— ஐர் எதிர்வினை.**

“60-க்குப் பிந்திய இலக்கியக் கொள்கை வளர்ச்சியில் மார்க்சீய நிலைப்பட்ட வாதங்கள் முக்கியம் பெற்றிருந்தன... துரதிருஷ்டவசமாக இந்த விடயம் தமிழில் நன்கு எடுத்துப் பேசப்படாத ஒரு விடயமாகவே போய்விட்டது”

புத்தகப் பார்வை வழி (அதற்கு உற்பத்தி உறவுப்பார்வை என்று பெயர் நாமகரணம் சூட்டலாமா?) சிந்தித்தோமா? தலித் இலக்கியச் சர்ச்சைகள் வந்தபோது இந்தியச் சமூகப்பார்வை என்ற பண்பாட்டுப் பார்வைவழி சிந்தித்தோமா அல்லது 'ஏழை பணக்காரன்தான் இருக்கிறான்' என்பது போன்ற உற்பத்தி உறவுப்பார்வை வழி சிந்தித்தோமா? பண்பாட்டுப் பார்வை, திராவிடக் கழகங்களின் பார்வை என்பதுபோல் ஒதுக்கப்பட்டதே.

பண்பாட்டுப்பார்வை தன்னளவில் பிற உறவுகளின் தயவில்லாமலும் நிற்கமுடியும். உற்பத்தி உறவுகளும் உற்பத்தி சக்திகளும் பண்பாட்டை நேரடியாகப் பாதிப்பது இல்லை என்று மார்க்சீயம் சொல்வதை இப்போது யாரும் மறுப்பது இல்லையே. அப்படியானால் புதுக்கவிதையை ஏற்றிருக்கவேண்டுமே? தலித் அரசியலையும் பண்பாட்டையும் ஏற்றிருக்கலாமே. அதாவது அல்துஸ்ஸரின் 'கருத்துருவம்', ஃபூக்கோவின் பல கருதுகோள்கள், லயோதாரின் கதையாடல், இப்படி இப்படி பல பெயர்களில் வலியுறுத்தப்படும் சிந்தனைகளின் உள்ளோட்டங்கள் பண்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றன. இந்த வியாக்கியானங்களை ஏற்றுக் கொண்டால்தானே அமைப்பியலும் அது சார்ந்த பின்அமைப்பியல் மற்றும் பின்நவீனத்துவக் கூறுகளும் இந்த மேற்கத்திய தத்துவமாய் பார்க்கப்பட்ட மார்க்சீயத்தை சுயமரபாய் அணுகப் பயன்படும். அதுகூட இன்று 20 வருடமாய் காத்திருந்து பார்த்துவிட்டு கடைசியாய் ஒரு மனமாற்றம். இந்த மனமாற்றம் கூட - அன்று செய்த தவறுகளை 'இந்த இந்தக் காரணங்களுக்காய் செய்தோம்' என்ற வெளிப்படையான சுயஒப்புதல் இல்லாத விதமாய். அதனால் 'எனவே இந்த புதிய விடயங்களைப் (அமைப்பியல் முதலியன) பற்றி எழுதியவர்கள் மீது குறை

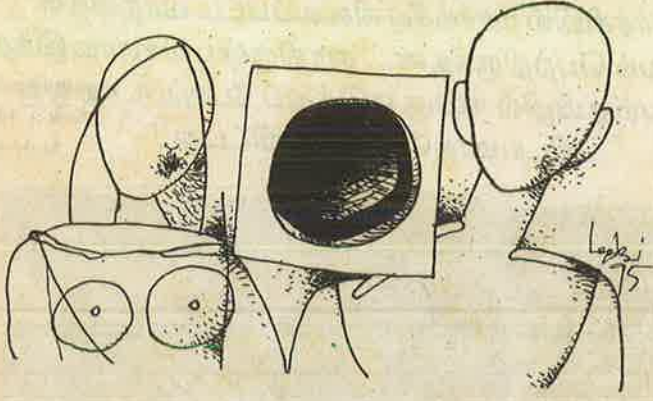

காணாது, வந்த, வரவேண்டிய, அந்தப் புதிய சிந்தனைகள்...'' என்று எழுதப்படும் வாக்கியம் வரவேற்கப்பட வேண்டியதுதான். பிரச்சனை என்ன என்றால் உற்பத்தி உறவு என்ற பொருளாதார ஊன்றுகோல் இல்லாமல் மார்க்சீயம் நிற்காது என்ற நினைப்புத்தான் இன்னும் நம் உள்மனங்களை ஆளுகின்றது. பண்பாட்டுக்குள் செயல்படும் பொருளாதாரம் நம்மை பயமுறுத்துகிறது. வாயில் சொல்ல தயக்கமாகவிருக்கிறது.

இந்தப் பண்பாட்டுக்குள் செயல்படும் பொருளாதார உறவுகள் பண்பாட்டைப் பிரதானப்படுத்தி ஆய்வதற்கும் பண்பாட்டுக்கும் பொருளாதாரத்திற்கும், உள்ள நேரடி, மறைமுக உறவுகளைக் கண்டடையவும் வழிகாட்டும். அப்படி நாம் ஒரு நிலைப்பாட்டை எடுத்தால்தான் பிரடரிக்க் ஜேம்சனின் கருத்துக்களில் செயல்படும் புதிய மார்க்சீய வியாக்கியானத்தைக்

கண்டுபிடிப்போம். கலை, இலக்கியத்தில் பொருளாதாரம் பிரதிபலிப்பதை அவர் மறுத்து எப்படி எப்படி பொருளாதாரம் பிரதிபலிக்காது என்று தானே ஆய்வு செய்கிறார். அவரது 'அரசியல் நினைவிலித்தன்மை' என்ற நூலின் ஆதார தர்க்கம் இது. அதாவது பொருளாதார ஆராய்ச்சி 'பொருள் சார்ந்த சக்திகளின் இன்மை' பற்றிய ஆராய்ச்சியாக மாறுகிறது. இது வரை நடந்த பொருளாதார நிர்ணய வாதத்தைத் தலைகீழாக்கி பொருளாதாரத்திலிருந்து இலக்கியம் எப்படி விடுபட்டு நிற்கிறது என சிந்திக்கிறார்.

“60-க்குப் பிந்திய இலக்கியக் கொள்கை வளர்ச்சியில் மார்க்சீய நிலைப்பட்ட வாதங்கள் முக்கியம் பெற்றிருந்தன... துரதிருஷ்டவசமாக இந்த விடயம் தமிழில் நன்கு எடுத்துப் பேசப்படாத ஒரு விடயமாகவே போய்விட்டது” என்ற கூற்று எந்தளவு உண்மை சார்ந்தது செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 23

படுத்த வேண்டும். இத்தேவையை முன் நிறுத்துவதே வருங்கால தமிழ் மக்களின் மார்க்சியமாய் பரிணமிக்கும்.

என்பதுகள் வாக்கில் தமிழ்ச் சூழலுக்கு வந்திருந்த பலர் அன்று கோலோச்சிய மார்க்சிய எதிர்ப்பை மறக்கமுடியாது. சி.சு.செல்லப்பா நடத்திய 'எழுத்து' பத்திரிகை மார்க்சியத்தை ஏற்காது. அதன் வழி வந்த 'கசடதபற', 'நடை' போன்ற இதழ்கள் அன்று மார்க்சிய எதிர்ப்பை முன்வைத்து இலக்கியப்பாதையில் நடை இட்டன. ஞானரதம் வெங்கட்சாமி நாதன் மூலம் மார்க்சியத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைக்க முயன்றது. இதற்காக க.நா.சு., சுந்தர ராமசாமி ஆகியோரை அவர்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ பயன்படுத்தியது. இக்கட்டத்தில் தாமரையும், பூத்தில் டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகையும் தான் நான் அறிய மார்க்சியத்தின் பக்கம் நின்றவை. இக்கட்டத்தில் அதாவது 1967-இல் தி.மு.க. முதன்முதலில் ஆட்சிக்கு வந்ததும் இந்தி எதிர்ப்புத் தலைமுறையைச் சார்ந்த இளைஞர் கூட்டம் இடதுசாரிகளாய் மாற ஆரம்பித்தது. 'தாமரை' இவர்களில் சிலரை எழுத அனுமதித்தது. தி.க.சி. செய்த ஒரு பெரிய காரியம் இது.

இக்கட்டத்தில் இலக்கியம் பற்றியும் தத்துவம், சிந்தனை பற்றியும் ஓவியம், கலை பற்றியும் கூர்மையான பார்வையுள்ளவர்கள் மார்க்சிய எதிர்முகாமுக்குள் தான் போய் சேர்வார்கள். அந்த அளவு சோகை பிடித்துப் போயிருந்தது மார்க்சிய முகாம். சாமிநாதன் 'மார்க்சின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்' என்ற., இலக்கிய ஜாம்பவான் என்று இடதுசாரிகள் கருதிய கைலாசபதியின் 'நாவல் இலக்கியத்தை தூள் தூளாகக் கிழித்தெறிந்தார். நாங்கள் எல்லாம் பதறிப் போனோம். அக்கட்டத்தில் ஞானி, நாகராசன் ஆகியோர் மாற்று மார்க்சியப் பார்வை மூலம் இந்த நெருக்கடியைச் சந்தித்தனர். ஞானி,

இலக்கிய ஜாம்பவான் என்று இடதுசாரிகள் கருதிய கைலாசபதியின் 'நாவல் இலக்கியத்தை' தூள் தூளாகக் கிழித்தெறிந்தார். நாங்கள் எல்லாம் பதறிப் போனோம்.

என்பதை ஸ்ட்ரக்ரலிசம் என்ற நூலின் பக்கங்களைப் புரட்டுபவர் அறியலாம். 1982-ல் வெளிவந்த நூலில் சுமார் 50 பக்கங்களில் சர்ச்சிக்கப்படும் வெவிஸ்ட்ராஸ் பற்றிய கட்டுரை அவர் ஒரு மார்க்சியவாதியா என்ற விரிவான விளக்கத்துடன் முடிகிறது. "மார்க்சிய அமைப்பியல் வாதம்" என்ற கட்டுரை சுமார் 100 பக்கங்கள் கொண்டது. "கருத்துருவம்" என்ற மார்க்சிய கருத்து சுமார் 30 பக்கங்கள் கொண்ட கட்டுரை; அந்நூலின் "பியர் மாஷெரி" பற்றிய கட்டுரை 'இலக்கிய உற்பத்திக் கோட்பாடு' என்ற நூலை ஆதாரமாகக் கொண்ட மார்க்சிய முறையில் எழுதப்பட்டது. "மூலப்பிரதியும் விஞ்ஞானமும்" என்ற கட்டுரை டெர்ரி ஈகில்டன் நூலின் சுருக்கம். (சிவதம்பி டெர்ரி ஈகில்டனை நாம் அறிமுகம் செய்திருக்க வேண்டும் எனக் கூறுவது கவனிக்க) சுமார் 35 பக்கங்கள் "மார்க்சியம், மொழி, கருத்துருவம்" என்ற கட்டுரை தெளிவாக மார்க்சியம் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கிறது. இப்படி பிற பகுதிகளிலும் மார்க்சிய

நோக்கில் எழுதப்பட்டதே 350 பக்கங்கள் கொண்ட அந்த நூல்.

இப்படி எல்லாம் ஏற்கெனவே எழுதப்பட்டிருந்தாலும் 'மார்க்சியம் நிலைப்பட்ட வாதங்கள் தமிழில் நன்கு எடுத்துப் பேசப்படாத ஒரு விடயமாகவே போய்விட்டது' என்று இன்று பேச முன்வருவது வருத்தத்துக்குரிய விஷயம்தான். மேலும் அன்றைய லூயி அல்துஸ்ஸர் வாதம் சீனச் சார்பானது என்பதும் தமிழகத்தில் அப்போது பரவிக் கொண்டிருந்த மூன்றாவது மார்க்சிய அணியைச் சார்ந்த பலர் இந்த நூலைப் படித்து விவாதித்த விஷயமும் தமிழகத்தில் பலரும் அறிந்தது தான்.

இந்த எதிர்வினையின் முகாந்திரமாக நான் வலியுறுத்த விரும்புவது எதிர்காலத்தில் நாம் கவனிக்க வேண்டியன பற்றியதே. அதாவது மார்க்சியத்தை பெரியார் வழி அறிவொளிக்கால அறிவியலாய் பார்த்த பார்வையிலிருந்து மாறி ஒரு கலாச்சாரப் பார்வை வழி காலனியாதிக்க எதிர்ப்பு நோக்கு ஒன்றை வடிவப்

நாகராசன், எஸ்.வி.ராஜதுரை ஆகியோரின் மாற்றுத் தத்துவம் 'கசடதபற'வின் கடைசி இதழ்களில் 'ராஜதுரை மூலமாக மார்க்சிய எதிர்ப்பு அணியாக அதுவரை இருந்தவர்களைக் கவர்கிறது. அந்தக் கவர்ச்சி அவர்களின் எதிர் மார்க்சிய போக்கு, அவர்களின் தத்துவ அறியாமையாலும் உண்மையான இலக்கிய ஈடுபாட்டாலும் உருவானது என்ற மோகத்தை அவர்களுக்கு உருவாக்கியது.

நுஃமான் இக்கட்டத்தில் அரங்கில் இல்லை. இவைகள் எல்லாம் நடந்த பிறகு கைலாசபதி மீதான சாமிநாதனின் தாக்குதலில் இருந்த நியாயத்தைப் புரிந்து கொஞ்சம் அழகியலைச் சேர்த்தால் போதும் என்ற வாதத்தை முன்வைத்து மார்க்சிய அழகியல் என்ற சீர்திருத்த மார்க்சியத்தை நுஃமான் முன்மொழிகிறார். இது சாமிநாதனை எதிர்க்க போதிய ஆயுதம் அல்ல. மேலும் வரலாற்று ரீதியாய் மாற்று

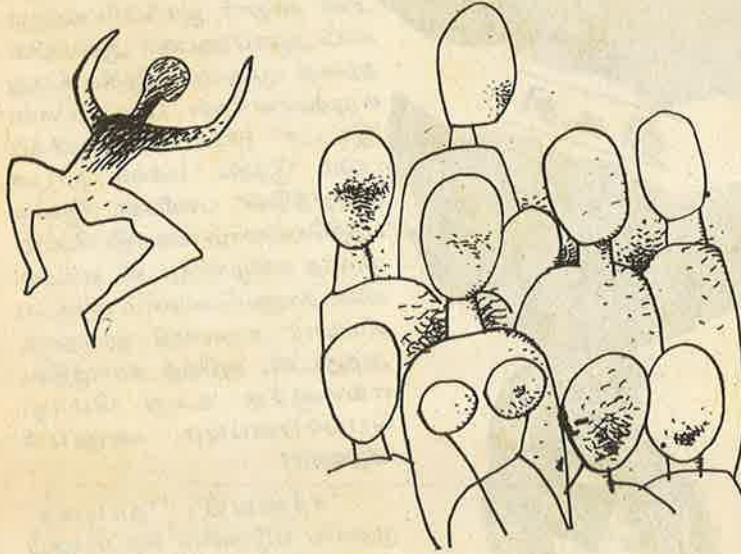
மார்க்சியப் பார்வைகளுக்கான அடிப்படை உருவானது 'புதிய தலைமுறை' என்ற மூன்றாவது மார்க்சிய அரசியல் அடிப்படையில் தான். எனவே நுஃமான் தான் இக்கட்டத்தில் இருந்தார் என்பது வரலாற்றை அறியாதவர்களின் அபிப்பிராயம். உண்மை அதுவல்ல.

இந்தச் சூழலில்தான் ராஜதுரை எக்ஸிஸ்டென்ஷியலிசம் மற்றும் அதனோடு தொடர்புடைய 'அந்நியமாதல்' போன்ற வற்றை எழுதி மொத்தச் சூழலையும் ஒரு அடிப்படையான புத்தளத்தில் இயங்கக் காரணமானார். இதன் தொடர்ச்சியாயும் மறுதலிப்பாயும் வந்ததுதான் அமைப்பியல் வாதம். இதுதான்

இந்த பாராவில் நான்கூறும்

உண்மைகளை எத்தனைபேர் வந்து எப்படிப்பட்ட தந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி மூடிமறைக்க நினைத்தாலும் அது அவர்களுக்கு வெற்றியைத்தராது. நுஃமான், தனது கலை, இலக்கிய அனுபவத்திலிருந்து கைலாசபதி, சாமிநாதன் ஆகியோரின் 'சமூகவியல் பார்வை' படைப்பு சார்ந்த பிரச்சனைகளுக்குப் பதில் அல்ல என்று அறிந்திருந்த அளவு சிவத்தம்பி அறிந்திருந்தாரா என்று தெரியவில்லை. இதற்குக் காரணம் நுஃமான் 'கவிஞன்' என்ற கவிதை ஏட்டை நடத்திய ஒரு நல்ல ஈழக்கவிஞர். அவருக்கு பிரச்சனை புரிந்துவிட்டது. அப்படிப் பார்த்தால் இன்றைய ஈழக்கவிதையின் வளத்துக்கு அடிப்படை வித்து ஒன்றை நுஃமானின் இருப்பும் செயலும் போட்டிருக்கிறதென்று நான் நினைப்பது சரிதானா? அதுபோல் 'அலை', ஏ.ஜே.கனகரெட்டினா, சிவசேகரத்தின் கவிதை ஆளுமை, அதற்கு முந்தி மஹாகவி, இராமலிங்கம், முருகையன் பெயர்கள் எல்லாக்கூட செயல்பாட்டளவில் புதியகவிதை ஈழத்திற்கு வேண்டியிருந்ததை அடையாளம் கண்டிருந்தனதான். கோட்பாட்டளவில் ஏ.ஜே.கனகரெட்டினாவின் இயக்கம் பற்றி நான் நிறைய யோசிக்கும்ளவு கேள்விமூலம் செய்திகள் கிடைத்திருந்தன. எனினும் நான் ஈழ விஷயத்தில் இறுதியாக ஏதும் கூற உரிமை கொண்டாட்ட முடியாது. இந்த வரலாற்றை ஏன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதென்றால் அமைப்பியல் போன்றன தேர்ந்தெடுப்பு செய்யப்பட்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு பதில் சொல்வதற்காகத்தான். தேர்ந்தெடுப்பு ஒவ்வொரு கலாச்சாரமும் செய்கிற காரியம்தான். அத்தேர்ந்தெடுப்பு மார்க்சியச் சார்பான தேர்ந்தெடுப்பு. தமிழிலும் அது நடந்தது.

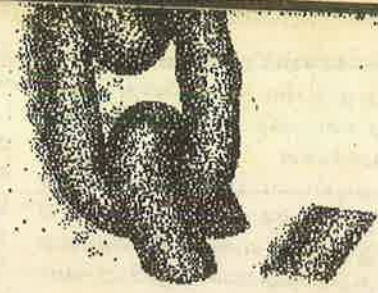
சிவத்தம்பியின் கட்டுரை இந்தமாதிரி பல விஷயங்களை சிந்திக்க மிகவும் உதவுகிறது. செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 25

இந்த வரலாற்றை ஏன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதென்றால் அமைப்பியல் போன்றன தேர்ந்தெடுப்பு செய்யப்பட்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு பதில் சொல்வதற்காகத்தான்.

தொடர்

காலத்தின் குரல்

அவர்கள் என்னிடம் ஒரு முறை
கூறியதாக ஞாபகம்!

1965—72 காலகட்டத்தில்,
'தாமரை'யின் பொறுப்பு ஆசிரி
யராக நான் இருந்தபோது,
ஆண்டுதோறும் 'மொழி பெயர்ப்
புச் சிறுகதை மலர்' ஒன்றை
வெளியிட்டு வந்தோம்; அதில்
இந்திச் சிறுகதை ஒன்று கட்டா
யம் இருக்கும்; மொழி பெயர்ப்பு;
சரஸ்வதி ராம்நாத்! அவரிடம்
கதை கேட்பதற்காக ("விஷய
தானம்" தான்!), மாம்பலத்தில்
இருந்த அவரது இல்லத்திற்கு
நானும், துணை ஆசிரியர் ஆ
பழநியப்பனும் செல்வோம்;
அப்போது தற்கால இந்தி இலக்
கியப் போக்குகள் பற்றி,
நெடுநேரம் உரையாடுவோம்;
பிரேம் சந்த், கே.ஏ. அப்பால்,
கிருஷ்ண சந்தர், இஸ்மத் சுக்தாய்,
ஞான பீடப் பரிசு பெற்ற கவிஞர்
அலி சர்தார் ஜாஃபரி, கவிஞர்
கம்பி ஆஸ்மி (ஷபனா ஆஸ்மியின்
தந்தை) முதலிய இந்தி, உருது
எழுத்தாளர்கள் படைப்புகள்,
'இட்டா' (IPTA) என்றழைக்கப்
படும் 'இந்திய மக்கள் நாடக
மன்றத்தின் பணிகள், இவை
பற்றியெல்லாம் விவாதிப்போம்;
மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன், எங்கள்
வினாக்களுக்கெல்லாம் விடைய
ளிப்பார் சரஸ்வதி ராம்நாத்;
அத்துடன், குறித்த காலத்தில்,
எங்களுக்கு தமது மொழி
பெயர்ப்பையும் அனுப்பி
விடுவார்!

'சரஸ்வதி', 'தாமரை'
முதலிய ஏடுகளின் சிறப்புக்குப்
பங்காற்றிய சரஸ்வதி ராம்நாத்,
சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளர்
மட்டுமன்று; நாட்டுப் பற்றும்,
மனித நேயமும், அன்பும், அடக்

சொந்தப் படைப்புகள்
வாயிலாகவும், மொழி பெயர்ப்பு
கள் மூலமாகவும், மறுமலர்ச்சித்
தமிழுக்கும், புதுமைத் தமிழ்
இலக்கியத்திற்கும் வளம் சேர்த்த
படைப்பாளி இருவர், அண்மை
யில் மறைந்துள்ளனர்.

ஒருவர் ஜூலை 28 - ல்
(28.7.99), 87 ஆம் வயதில், நாசிக்கில்
இவ்வுலகை நீத்த 'காஸ்மீ' என்
னும் காஸ்மீனிவாச ஆச்சார்யர்.

மற்றவர், ஆகஸ்டு 1 - ல்
(1.8.99), 75 ஆம் வயதில்
பெங்களூரில் மறைந்த சரஸ்வதி
ராம்நாத்.

இருவரில் திருமதி சரஸ்வதி
ராம்நாத் அவர்களை, 1965 ஆம்
ஆண்டு முதல் நன்கறிவேன்; 10—
15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்
அவர் பெங்களூரில் குடியேறிய
பின்னர், நேரில் சந்திக்க இயல
வில்லை; ஆனால், அவ்வப்போது
கடிதத் தொடர்பு இருந்தது;
சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாள
ருக்கான சாகித்திய அகாடெமிப்
பரிசு அவருக்குக் கிடைத்த
போது, வாழ்த்துச் செய்தி
அனுப்பினேன்; அன்பு டன்
பதில் எழுதியிருந்தார்.

'சரஸ்வதி' ஆசிரியர் வ.
விஜயபாஸ்கரன், கோவை
மாவட்டம் தாராபுரத்தைச்
சேர்ந்தவர்; தமக்கும் அதே ஊர்
தான் என்று சரஸ்வதி ராம்நாத்

கடும், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வமுள்ள அனைத்து ஏடுகளுக்கும், எழுத்தாளர்களுக்கும், எப்போதும் முகமலர்ச்சியுடன் உதவிய அருமைத் தோழி அவர்! ஓயாத உழைப்பாளி அவர்! இந்தியிலிருந்து அவர் தமிழாக்கியுள்ள படைப்புக்கள் மற்றும் நூல்களின் விவரம் என்னிடமில்லை; ஆனால் அவரது பணி போற்றத் தக்கது என்பதில் ஐயமில்லை.

தலைசிறந்த கன்னட இலக்கியங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத் தம்மை ஊக்குவித்தவர்களில் சரஸ்வதி நாம்நாத்தும் ஒருவர் என்றும் அண்மையில் ஒரு பேட்டியில் பாவண்ணன் கூறினார் என்பது, இப்போது நினைவுக்கு வருகிறதே சகோதரி. சரஸ்வதி ராம்நாத்

அவர்களின் நினைவுக்கு, என் ஆத்மார்த்த அஞ்சலி...

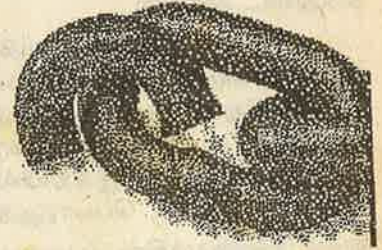
1940—50 காலகட்டத்தில், தமிழில் வங்காளி, இந்தி இலக்கிய மொழி பெயர்ப்புகள் நிரம்ப வந்தன; இதில் புதுமை செய்தவர், கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ! மராத்தியிலிருந்து (நேரடியாக) வி.ஸ. (விஷ்ணு ஸகாராம்) காண்டேகரின் பதிமூன்று நாவல்களையும், நூற்றைம்பது சிறுகதைகளையும் அற்புதமாகத் தமிழாக்கி, தமிழ் இலக்கிய உலகிலும், எழுத்தாளர் மத்தியிலும் ஓர் எழுச்சியை உருவாக்கியவர், கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ! 'கலைமகள்' மாத இதழில் சுமார் 32 வருடகாலம் உதவி ஆசிரியராக இருந்து கொண்டே, மொழி பெயர்ப்புத் துறையில் அசுர

1941 - ல் நான் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த காலம்; அப்போதுதான் காண்டேகரின் நாவல்கள்—கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீயின் காவிய நயமிக்க தமிழில் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தன; தமிழ் எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள், மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் முதலிய தமிழ்ச் சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவினரையும் காண்டேகரின் நூல்கள் (கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீயின் தமிழாக்கங்கள்) மிகவும் பாதித்தன என்பது, ஒரு வரலாற்று உண்மை.

தேசிய இயக்கம், திராவிட இயக்கம், பொதுவுடமை இயக்கம், எந்த இயக்கத்தையும் சாராத தமிழ் இலக்கிய ரசிகர்கள், அனைவரும் காண்டேகரின்

தேசிய இயக்கம், திராவிட இயக்கம், பொதுவுடமை இயக்கம், எந்த இயக்கத்தையும் சாராத தமிழ் இலக்கிய ரசிகர்கள், அனைவரும் காண்டேகரின் நூல்களைக் காசு கொடுத்து வாங்கினர்.

சாதனை புரிந்த கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ, நேர்மை, எளிமை, தூய்மை, பன்மொழிப் புலமை, அறிவியல் நாட்டம் கொண்ட ஓர் அடக்கமான படைப்பாளி; தமது மொழி பெயர்ப்பு ஆற்றலால், தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றிய இந்தப் பெருந்தகைக்குச் சாகித்திய அகாதெமியின் மொழிபெயர்ப்பு விருது கிடைத்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நூல்களைக் காசு கொடுத்து வாங்கினர்; பலமுறைபடித்து ரசித்தனர்; காண்டேகர் பாணியில் எழுதமுற்பட்டனர்!

கு.ப. ராஜகோபாலன் ('மணிக்கொடி எழுத்தாளர்') காண்டேகரின் 'கருகிய மொட்டு' எனும் நாவலின் தாக்கத்தால், 'கருகாத மொட்டு' எனும் படைப்பை எழுதினார்.

தொ.மு.சி. ரகுநாதன், வல்லிக்கண்ணன், அகிலன், மு. வரதராசன், இலங்கை எழுத்தாளர் செ. கணேசலிங்கன், சி.என். அண்ணாதுரை, மு. கருணாநிதி மற்றும் பல

படைப்பாளிகளைக் காண்டேசுரின் படைப்பாற்றலும், கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யின் தமிழாக்கமும் ஒரு காலகட்டத்தில் ஈர்த்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. இதற்குக் காரணம் என்ன?

“சமூக அமைப்பு முறையிலே மிகப் பெரிய புரட்சி கரமான மாறுதல் வேண்டும் என்பதற்கான போர் முரசு காண்டேசுரின் கதைகள்.” — இது அறிஞர் அண்ணாவின் மதிப்பீடு.

“கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யின் மொழி பெயர்ப்புகளால், எனக்குத் தற்கால இலக்கியத்தில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது” — இது கலைஞர் மு.கருணாநிதியின் வாக்குமூலம்.

காண்டேசுரின் நூல்களை மராத்தியிலிருந்து மொழி பெயர்த்ததுடன், கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ நின்றுவிட வில்லை.

புதுமைப் பித்தன், கல்கி, பி.எஸ். ராமையா, குபரா, வ.வே. சுஹ்யர் சிறுகதைகள், மகாகவி பாரதியின் ‘தராசு’ (கட்டுரைகள்) ஆகியவற்றையும் இந்தியில் சிறப்பாக மொழி பெயர்த்துத்

தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருமையை இந்தி வாசகர்களுக்கும் நன்கு உணர்த்தியுள்ளார். அத்தோடு மட்டுமல்ல; “இந்தியை விடத் தமிழ் சிறந்தது” என்றும் கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. வாதாடுவாராம், இத்தகைய ஆணித்தரமான இலக்கியச் சான்றுகளுடன்!..

1942—ல் கல்லூரியில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, காண்டேசுரின் ‘வெறுங்கோயில்’ எனும் நாவல் கிடைத்தது—எனக்குத் திருமணப் பரிசாக! கல்லூரி நண்பர்களால் வழங்கப்பட்டதை, ஒரு கருவூலமாக நெடுநாள் போற்றிவந்தேன்... பின்னர், ‘எரிநட்சத்திரம்’ ‘சூருகிய மொட்டு’ உள்பட, காண்டேசுர் நாவல்கள் அனைத்தையும்

28 கணையாழி ■ செப்டம்பர் 1999

மூன்றாவது பெண், சாதி விட்டுக் காதலித்தார். திருமணத்திற்குக் குடும்பத்தில் எதிர்ப்பு வந்தது. “இத்திருமணத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர் மட்டும் வரட்டும்; மற்றவர் பற்றிக் கவலையில்லை” என்றார் காண்டேசுர்.

விலைக்கு வாங்கியோ, இரவலாகவோ படித்து ரசித்தேன்; அதற்கு அப்பால், சில ஆண்டு இடைவெளிக்குப் பின்னர், மதுரை நண்பர் கோ. பரமேஸ்வரன் தயவால், காண்டேசுரின் “யயாதி”யைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதற்குத் தான் காண்டேசுருக்கு ஞானபீடப் பரிகம் கிடைத்துள்ளது.

காண்டேசுர் மறைந்து சுமார் 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலிருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.

1958 - ஆம் ஆண்டில் தாம் காண்டேசுரை முதன் முறை சந்தித்தது, அதன் பின்னர் காண்டேசுருடன் நடந்த சந்திப்புகள், கடிதப் போக்குவரத்து, இவை பற்றி, “மு.வ.நினைவுகள்” எனும் நூலில், ‘காண்டேசுர்’ எனும் தலைப்பில், செ. கணேசலிங்கன், 4 பக்கங்கள் எழுதியுள்ளார்; வாசகர்கள் படித்துப் பார்க்கலாம். (பக்கங்கள் 84; விலை ரூ 20.00; விற்பனை உரிமை; பாரி நிலையம்; சென்னை—108)

கணேசலிங்கன் கட்டுரையில் ஒரு முக்கிய பகுதி:— “காண்டேசுரின் மூன்று பெண்களும் பையனும் என்னை நன்கு உபசரித்தனர். காண்டேசுர் மனைவியை இழந்திருந்தார்.

மூத்த பெண்ணே அனைத்தையும் நிர்வகித்துக் காண்டேசுரின் முதுமைக்காலத்திலும், திருமணம் செய்து கொள்ளாமல், அவரைக் கவனித்து வந்தார்.

“காண்டேசுர் பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்த போதும் சாதி, மதப் பிரிவுகளை எதிர்த்தார். அவரது மூன்றாவது பெண், சாதி விட்டுக்காதலித்தார். திருமணத்திற்குக் குடும்பத்தில் எதிர்ப்பு வந்தது. “இத்திருமணத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர் மட்டும் வரட்டும்; மற்றவர் பற்றிக் கவலையில்லை” என்றார் காண்டேசுர்.

எழுத்தில் மட்டுமின்றித் தமது சொந்த வாழ்விலும் சமூகப் புரட்சியாளராகத் திகழ்ந்தவர் காண்டேசுர். எனவே தான், இத்தகைய காண்டேசுரைத் தமிழ் வாசகர்களுக்குத் துணிவுடன் அறிமுகம் செய்த கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீயைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் போற்றுகிறது. அவரது நினைவுக்குத் தலை தாழ்த்தி அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

கடைசியாக ஒரு வார்த்தை: புதுமைப் பித்தனின் நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவர், கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ; 1940 - ஆம் ஆண்டுகளில் புதுமைப் பித்தனின் எழுத்துக்கள் கலைமகளில் தொடர்ந்து வெளிவருவதற்கும், பு.பி.சிறுகதைகள் ‘காஞ்சனை’ எனும் பெயரில் ‘கலைமகள்’ பிரசுரமாக வருவதற்கும், உறுதுணையாக விளங்கிய உத்தம நண்பர் கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ; கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யின் “நீல மானிகை” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு 1946 நவம்பரில் புதுமைப் பித்தன் ஒரு சிறு முன்னுரை வழங்கியுள்ளார். (காண்க: புதுமைப் பித்தன்—

“அன்னை இட்ட தி”; “காலச் சுவடு” வெளியீடு:363 பக்கங்கள்; விலை ரூ: 150.00

புத்தகம்

தேவகாந்தனின் கனவுச்சிறை (பக்கம்-258, ரூ.75.)

வினாக்காலம் (பக்கம்-288, ரூ.75.)

வெளியீடு: இலக்கு புக்ஸ், 87,
பஜனைக் கோயில் தெரு, சென்னை-94.

பாரதிராமன்

தமிழில் நாவல் இயக்கத்துக்கு ஈழ எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு இதுவரை குறைவாகவே இருந்திருக்கிறது. இக்குறையை பெருமளவில் தீர்க்க வந்துள்ளன தேவகாந்தனின் 'கனவுச்சிறை', 'வினாக்காலம்' நாவல்கள். இந்நாவல்களின் நீட்சியாக மேலும் மூன்று பகுதிகள் வரவுள்ளன. இவ்வைந்து பகுதிகளும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளவையென்றாலும் அவற்றைத் தனித்தனி நாவல்களாகப் பார்க்கமுடியும்.

1981-ன் ஆனி மாதத்து ஓர் அதி காலையில் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தை அடுத்த மிகச்சிறிய நயினாத் தீவு நாகபூஷணி அம்மன் ஆலயத்தின் மணி ஒலிப்பதோடு முதல் நாவலான 'கனவுச்சிறை' துவங்குகிறது. அதுபோல 2001-ன் அதிகாலையில் நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலிலே எழும் மணி நாதப் பெருக்கோடு ஐந்தாவது பகுதி முடிய இருக்கிறது- ஆசிரியரின் 'என்னுரை'க் குறிப்புப்படி. அந்தப் பெருக்கோடு ஓர் இருபதாண்டுக் காலத்தின் அவலம், அழிவு, சிதைவு, மரணம், துரோகம், சந்தர்ப்பவாதம் ஆகியவற்றின் முடிவுறுதலுக்கான ஒரு நம்பிக்கை

இலங்கைத் தீவெங்கிலும் வியாபிக் கப் போகிற எதிர்பார்ப்புடன் அது நிறைவு பெறவிருக்கிறது.

தேசப்பற்று மற்றும் அகதி என்ற சொற்கள் மிக அகண்ட பரிமாணங்கள் கொண்டவை. ஒருவரின் இருப்பை ஆகக்கூடு தலான நம்பிக்கையோடு உறுதி செய்யும் சமூக வியல்பு சார்ந்த புவியியல் திரட்சியே தேசமென்பது. அந்த உறுதியின் மீதுள்ள அவாவின் அடிப்படையே தேசப்பற்று அல்லது மண்பக்தி. தன் தேசத்தில்தான் ஒருவருக்கு வேர் இருக்கும். வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துவது இதுதான். அதனால்தான் கலை, கலாச்சாரங்களில், மரபுகளில் பாரம்பரியங்களில், புராதன வரலாறுகளில், வரலாறுகளில்கூட மனித அக்கறை பிறந்தது. இயற்கை அழகும், அமைதியும் செறிந்த நயினாத் தீவின் சராசரிக் குடும்பம் ஒன்றின் நடுநாயகமாக அறிமுகமாகும் ராஜலட்சுமி என்ற யுவதியின் தேசப்பற்று பற்றிய சிந்தனைதான் இது. அங்ஙனமிருக்க, தேசப்பற்றுக்கும் அகதித்தனத் துக்கும் உறவு எப்படி ஏற்பட்டது? தேசப்பற்றின் பெயரால் கொடூரங்கள் வெடித்து அகதிகள் எப்படி உருவாகிறார்கள்? பற்று எவ்வாறு பகையாகிறது? அகராதிகளில்

இவற்றுக்கு விடையில்லை. மனிதப் போர்வையில் உள்ள சில மிருகங்களின் ஆக்கங்களல்லவா இவை!

மண்பக்தி மிகுந்த ராஜலட்சுமி இலங்கை இனக்கலவரங்களினால் ஏற்பட்ட பல்வேறு துன்பச் சூழ்நிலைகளைத் துணிவுடன் சந்தித்து ஏற்கும் மனநிலையை சித்திரிப்பது முதல் நாவலான 'கனவுச்சிறை'. தன் குடும்பத்தினரும், உறவினர்களும், நண்பர்களும் தடம் மாறிப் போவதைக் கண்டு வருந்தி, செயலிழந்து ராமேசுவரம் அகதி முகாமில் அவள் சரணடைவதில் முடிகிறது இரண்டாவது நாவல் 'வினாக்காலம்'. நிச்சயிக்கப்பட்ட அவளது திருமணம் நடைபெறாமல் போகிறது. அன்பைச் சொரியும் அம்மா, சகோதர சகோதரிகளையும்கூட அவள் தவிர்க்க நினைக்கிறாள். இருப்பினும் 'அம்மா நீங்கள் அடித்ததற்கு ஆயிரம் காரணம் இருக்கலாம். ஆனால் நான் அடிவாங்கியதற்கு ஒரு நியாயங்கூட இல்லையே' என்று அவள் வருந்துவதில் என்ன தப்பு? 'எங்கே அந்தப் போராணி? இவளுக்குள் விருந்த இன்னொரு பெண்ணின் மரணம் எப்படி சம்பவித்தது? எதையும் ஓர் அவசரத்திலும் பிடிவாதத்திலும்தான் என்னால் செய்ய முடியும் என்று ஓர்மையாய்ச் சொன்ன அந்தத் தீவுப்பெண்ணின் பஸ்மமா இவள் மூச்சுக் காற்றில் இப்போது பறப்பது?' என்று அவளது சினேகிதியே வியக்கும் வண்ணம் மாறிப் போகிறாள் ராஜலட்சுமி.

அரசாங்கவேலை, படிப்பு இரண்டும் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாதிக்கு வாழ்வின் உன்னத லட்சியங்களாய் இருந்ததுபோய், வாழ்க்கையின் வசீகரமான குரலைக் கேட்டும் அதன் தரிசனம் கிட்டாது போன சோகம் மிகுந்து, ஆயுதம்,

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 29

இந்நாவல்களில் வருகின்ற வடவிலங்கைத் தமிழ்ப்பெண் பாத்திரங்களில் அனைவரும் உயிரும் சதையுமாக உலவுகிறார்கள்.

போராட்டம், உயிரிழப்பு, ரத்தம், அழிவுகளெல்லாம் ஒரு நியாயம் தேடலின் அங்கங்களாய், விடுதலைக்கான புதிய படையாட்சிகளாய் பரிமளிக்கத் தொடங்கி விடுகின்றன. 'எப்படி நடந்தன இந்த உயிர் உடைமைச் சூறைகள்? நாகரீகமான ஒரு தேசத்தில் இந்த மாதிரி மிலேச்சத்தனமான ரத்த இச்சைகள் இருப்பது சாத்தியமா? மீண்டும் மீண்டும் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்புக்கள் மூலம் எதை அவர்கள் நிரூபித்துக் கொண்டு போகிறார்கள்?' என்று அமைதியை விரும்பும் மக்கள் அனைவரும் வியாகூலப்பட்டு இன, மத, மொழி, அரசியல் வெறியர்களிடமிருந்து அமைதியை மீட்பது தெரியாமல் சிதறுண்டு போகிறார்கள். இலட்சக்கணக்கானோர் தம் வேர்களைவிட்டுப் பிரிந்து புதிதாய்த் தேடிச் சேர்ந்த கலாச்சாரங்களுடன் ஒட்டமுடியாமலும், மாற்றுக் கலாச்சாரங்களால் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவும் மனமொடிந்து அர்த்தங்களை இழந்துவிட்டு வெறும் கனவுகளில் வாழ்க்கையை அடைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

தேவகாந்தன் எடுத்துக் கொண்ட நாவல்களம் இத்துன்பக்களம்தான். இலங்கையின் சமீபகால சரித்திர உண்மைகள் பொதிந்த களமாக இருப்பதால் துன்ப இயலே இந்நாவல்களில் பிரதிபலித்திருப்பதில் தவறொன்றுமில்லை. மேலும் கதை மாந்தரின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளின் மூலம் துன்பவியலின் இரு வேறு கூறுகள் சிறப்பாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. துன்பங்களில் மூழ்கி அழிந்து போவது, அவற்றை எதிர்த்துப் போராடி வாழ்க்கை வெற்றிபெறப் பார்ப்பது ஆகிய மனிதச் செயல்பாடுகளின் விஸ்தாரங்கள் நேர்மையாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

ராஜலட்சுமியின் பாத்திரம் மிகச் சிறப்பாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு கணம் பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாக அவள் மிளர்கிறாள்; இன்னொரு கணம் இலங்கைச் சிறையிலடைபட்ட சீதையைப் போல் அவள் துன்புறுகிறாள்; வேறொரு கணத்தில் மனித ஆசா பாசங்களுக்குட்பட்ட சாதாரணப் பெண்ணாகக் காட்சி தருகிறாள். அந்தந்த நிலைகளுக்கான பின்னணியை தேவகாந்தன் நேர்த்தியாக உருவாக்கியிருக்கிறார்.

இந்நாவல்களில் வருகின்ற வடவிலங்கைத் தமிழ்ப்பெண் பாத்திரங்களில் அனைவரும் உயிரும் சதையுமாக உலவுகிறார்கள். அவர்களது தினசரி குடும்ப வாழ்க்கை, சமூக வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அவர்களுடைய பேச்சு மொழியிலேயே பதிவாகி உண்மையை உயர்த்திப் பிடிக்கின்றன. அவர்களுடைய உன்னதங்களெல்லாம் ஆண்கள் ஆக்கும் கலவரங்களால் உடைப்பட்டுப் போவது சோகத்தை இரட்டிப்பாக்குகிறது.

சோகங்களின் மத்தியிலும் ஆறுதலும் பெருமிதமும் கொள்ளக் கூடிய சம்பவங்களும் உண்டு என்பதை சுவர்ணா-திரவியம் ஆகியோரின் நெருக்கம் தெரியப்படுத்த

துகிறது. சிங்களப்பெண் சுவர்ணா, திரவியத்தின் நண்பன் உதய குமாரின் மனைவி. உதயகுமார் கலவரத்தில் பலியாக, தென்னிலங்கையிலிருந்து சுவர்ணாவையும் அவளது குழந்தையையும் வரவழைத்துத் தன் பாதுகாப்பில் வைத்துக் கொள்கிறான் திரவியம். நீண்ட நாட்கள் நெருப்பாகத் தொடர்ந்த அவர்கள் வாழ்க்கையில் தென்றல் தோன்றி சரீர உறவு ஏற்படுவதை தேவகாந்தன் ஒரு காவியமாக்கிக் காட்டியிருக்கிறார் 'வினாக்காலம்' நாவல் 242ஆம் பக்க 40ஆவது அத்தியாயத்தில் (246ஆவது பக்கத்தில் இன்னொரு அத்தியாயம் 40 என்று தவறாகத் தலைப்பிடப்பட்டிருக்கிறது!).

ஒரு சிறிய தீவிலுள்ள எளிய குடும்பங்களின் பொலிவும் பொருளும் கூடிய, வழி வழி வந்த அமைதியான வாழ்க்கை எப்படி சமூகநேய வறட்சியால் காலச்சூறையில் விழும் சருகுகள் போலச் சிதறுண்டு போகிறது என்பதை விவரிப்பதோடு நிற்காமல் எப்போதும் வெற்றியே யுத்தத்தின் முடிவைக் கொண்டுவருவதில்லை, சமாதானமே அதன் முடிவை நிச்சயிக்கிறது என்ற உண்மையையும் பிரகடனப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன இந்நாவல்கள்.

இந்நாவல்களும், இவற்றின் தொடர்ச்சியாக வரவிருக்கும் மூன்று நாவல்களும் இணைந்த முழுத்தொகுப்பும் தமிழ் நாவல் உலகத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் ஈழத்துப் படைப்பாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. மேலும் ஈழத்தமிழர்களின் 1981 தொடக்கம் 2001 ஈறான வரலாற்றுத் தொகுப்பாகவும் அது பேசப்படும், உண்மைகள் அதில் உறைகின்ற காரணத்தால்.

தேவகாந்தன் சாதித்திருக்கிறார் தான்!

கட்டுரை

தமிழ்மொழியின் வரலாற்று நெடுவழியிலே மிகப் பெரிய பழமை எனும் கவிதைச் செல்வச் செழிப்பிற்குப் பின் தோன்றிய புதுமைக் கவிஞரான பாரதி வெறும் கற்பனைக் கனவுகளை மட்டும் காணவில்லை; நனவாகிய நனவாக முடிந்த கனவுகளையே அவர் கண்டார். ஏனைய கவிஞர்கள் கண்ட கனவுக்கும் பாரதி கண்ட கனவுகளுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. பாரதியின் சுபிட்சக் கனவுகளுக்குத் தீர்க்க தரிசனம் என்றே பெயர் கொடுக்கலாம்.

அடிமைப்பட்டிருந்த - விடுதலை பெறத் தவித்துக் கொண்டிருந்த நாட்டில் கனவுகளுக்கு அதிக இடமில்லை. அப்படியே சொன்னாலும் நடக்கும் என்று நம்புகிற - நடக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற - கனவுகளை மட்டுமே சொல்ல வேண்டும். நனவாக இயலாத - நனவாக முடியாத - கனவுகளை சொல்லவும் பாடவும் வழியில்லை.

பாரதியோ தீர்மானமான கொள்கை உள்ள கவிஞர்.

“நமக்குத் தொழில் கவிதை-நாட்டிற் குழைத்தல்

இமைப்பொழுதும் சோரா திருத்தல்”

என்று தமதுகொள்கையைப் பிரகடனம் செய்தவர். நாட்டு விடுதலை, மொழி விடுதலை. பற்றி அதிக அக்கறை காட்டிப் பாடியவர் அவர். அவர் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் சுதந்திரமும் அதனால் விளையக் கூடிய ஆனந்தங்களுமே கனவுகளாக இருந்தன.

வேறு கவிஞர்களாக இருந்தால்

அவற்றைக் கனவுகளாகவே சித்திரித்துவிட்டுப் போயிருப்பார்கள். ஆனால் பாரதிக்குப் பழங் கனவுகளும் பலிக்காத கனவுகளும் பிடிக்காது. அவற்றை “நெட்டைக் கனவுகள்” என எள்ளி நகையாடும் இயல்பினர் அவர்.

கனவு பலிக்கும் நிலையை நனவு என்கிறோம். நனவாக முடிந்த - நனவாக வேண்டிய கனவுகளையே பாரதி காண்கிறார்.

எல்லாவற்றிலும் அவருக்கு இருந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைதான் இதற்குக் காரணம்.

“நம்பினார் கெடுவ தில்லை - (இது)

நான்கு மறைத் தீர்ப்பு”

என்று பாடியவர் அவர். சுதந்திரம் வரவேண்டும் என்ற தமது ஆசையையும், நம்பிக்கையையும்,

“ஆடு வோமே பள்ளப் பாடு வோமே

ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டு மென்று”

எனப் பல்லாயிரக்கணக்கான இந்தியர்களின் நம்பிக்கையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் மாற்றிப் பாட முடிந்தவர் அவர்.

“ஒளிபடைத்த கண்ணினாய், உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய்”

என்றெல்லாம் விளித்து எதிர்கால நனவுகளுக்குக் கட்டியங்கூறி வரவேற்றவர் அவர்.

பாரதியின் கனவு

தீபம் நா.பார்த்தசாரதி

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 31

மகாகவி பாரதியைப் புரட்சிக்கவி என்றும் தேசியக்கவி என்றும் சிறப்பித்துச் சொல்கிறோம். இந்தச் சிறப்பு அடைமொழிகள் உபசாரத்துக் காகக் கொடுக்கப்பட்டவை அல்ல.

1882-இல் பிறந்து 1921-இல் மறைந்த ஒரு மகாகவி தம் காலத்துக்கும் எதிர்காலத்துக்கும் சேர்த்தே புதுமைகளைப் படைத்திருக்கிறார்.

பிரதேசம், மொழி, இன உணர்வுகளில் பற்றுடன் தேசியம், சர்வதேசியம் - ஆகிய உணர்வுகளைப் பாரதியார் போற்றியிருக்கிறார்.

சில கவிஞர்கள் அவர்களுக்கு முந்திய கடந்த காலத்தோடு ஒப்பிட்டால் மட்டுமே புதுமையான வர்களாகத் தெரிவார்கள். இன்னும் சில கவிஞர்கள் தம் காலத்துப் பிற கவிஞர்களோடு ஒப்பிட்டால் மட்டும் புதுமையானவர்களாகத் தெரிவார்கள். வேறு சிலர் எவ்வளவுதான் புதுமையாக விளங்கினாலும் தம் எதிர்காலத்திலேயே தோன்றும் பிற கவிஞர்களால் புதுமை ஒளி மங்கிப் போவார்கள்.

ஆனால் தமிழ் மொழியில் பாரதியார் முக்காலத்துக்கும் புதுமையானவராகத் திகழ்வதுதான் வியப்புக்குரியது. அவரது சிந்தனையின் வலிமையே இதற்குக் காரணம்.

அருவியையும், குருவியையும், மலையையும் மயிலையும் பாடிக் கொண்டிருந்த கவிஞர்களுக்கு (ROMANTIC POETS) நடுவே, தொழிற்புரட்சியைப் பற்றிக் கவி எழுதினார் பாரதி; சோவியத் நாட்டில் நிகழ்ந்த புரட்சிக்கு வாழ்த்துக் கூறினார். இத்தாலியில் மாஜினி செய்த சபதத்தைத் தமிழர்கள் அறியக் கவிதை செய்தளித்தார். பெல்ஜிய நாட்டிற்கு வாழ்த்துப் பாடினார். பிஜித்திலே கரும்புத் தோட்டத்திலே கண்ணீர் சிந்தும் பெண்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டார்.

இத்தகைய பரந்த உள்ளம்தான் ஒரு கவிஞனை மகாகவி ஆக்குகிறது. பாரதி காலத்தில் பல முக்கியப் பொருள்களை நாம் அந்நிய நாடுகளிலிருந்துதான் இறக்குமதி செய்து கொண்டிருந்திருக்கிறோம்.

சுதேசி உணர்வும், சத்திய ஆவேசமும் நிறைந்த அந்த மகாகவி பலகோடி மக்கள் நிறைந்த ஒரு நாடு

எல்லாவற்றுக்கும் அந்நிய நாடுகளை எதிர்நோக்கி நிற்பதைக் கண்டு மனம் நொந்திருக்கிறார்; உருகியிருக்கிறார்.

வெறும் குண்டுசி முதல் மல் துணி வரை பிற நாடுகளிலிருந்து வரவேண்டிய நிலையை மாற்ற வேண்டுமென்று நினைத்த நினைப்பே "தொழில்" என்ற தலைப்பில்கவிதையாகிறது, பாரதியிடம். தேசத்தின் யாராவது ஒரு பொருளாதார வல்லுநன், அல்லது முதலீட்டுச் சக்தியுள்ள பணக்காரர் இப்படி நினைத்திருந்தால் அது இயல்பு.

தொழில் வளர்ச்சி பற்றி ஒரு கவி நினைக்க ஆரம்பித்து உருக்கமாகப் பாடுகிறார் என்பதே பெரிய புதுமை. மிக ஆழமான நாட்டுப்பற்றும் நல்லெண்ணமும் மக்கள் நேய மனப்பான்மையும் இருந்தாலொழிய இது சாத்தியமில்லை. மகாகவியாகிய அவருடைய சிந்தனை தொழில் வளர்ச்சி பற்றித் திரும்பியதையே ஒரு புரட்சியாக எண்ணுகிறேன் நான். "தொழில்" என்ற தலைப்பில் பாரதி எழுதியுள்ள கவிதை அவரை மற்றைக் கவிஞர்களிலிருந்து உயர்த்திக் காட்டுகிறது. சுதந்திரம் அடைய அவாவி நிற்கும் ஒரு நாட்டுக்குத்தொழில் வளர்ச்சியும், தொழிற்புரட்சியும் இன்றியமையாதவை என்பதைப் பாரதி உணர்ந்து பாடியதைப் போல அவருக்கு முன்னே இருந்த எந்தக் கவிஞரும் உணர்வுமில்லை; பாடவும் இல்லை.

உருக்கு, சர்க்கரை, கப்பல் கட்டுதல், ஓட்டுதல்

முதலிய தொழில்கள் வளர்ந்தாலொழிய ஒரு நாடு முன்னேற முடியாது என்ற சிந்தனையோடு கூடிய கவிஞராகப் பாரதி இருந்திருக்கிறார்; ஒரு தேசத் தலைவராகவும் இருந்திருக்கிறார். ஒரு கவிஞர் இப்படித் திறமைகளின் இணைப்பு ஆக அமைவது அருமையினும் அருமை.

கவிதையின் ஆவேச உணர்வு சிறிதும் குன்றா ஒரு பொருளாதார வல்லுநனைப் போல இந்தத் தொழிற்புரட்சியைத் தம் கவிதை மூலம் செய்திருக்கிறார் பாரதி.

பாரதிக்கு முன் இடைக்காலக் கவிதை தனிப்பாடல் கவிதை. அதாவது அப்பெயரில் அழைக்கப்பட்ட செய்யுட்கள், உலா, மடல், அந்தாதி, கலம்பக வகைகளிலும், முரசுபந்தம், அஷ்டபந்தம், தசநாக பந்தம் ஆகிய சித்திர வித்தார கவிதைகளிலும் வந்து சலித்து

**சுதேசி உணர்வும்,
சத்திய ஆவேசமும்
நிறைந்த அந்த
மகாகவி பலகோடி
மக்கள் நிறைந்த
ஒரு நாடு
எல்லாவற்றுக்கும்
அந்நிய நாடுகளை
எதிர்நோக்கி
நிற்பதைக்
கண்டு மனம்
நொந்திருக்கிறார்;
உருகியிருக்கிறார்.**

நின்றுவிட்டது. அன்றைய சூழ்நிலையில் இருள் முற்றிய கலியைப் போல் தமிழ்க்கவிதையே நம்பிக்கைக்குரியதல்லாத ஓர் இடத்தில் வந்து தேங்கி நின்றுவிட்டது. அப்போதுதான் கிருதயுகம் போல் பாரதி உதித்தார். சித்திர, வித்தார, முரசு பந்த, தசநாகபந்தங்களிலிருந்து தமிழ்க் கவிதையை விடுவித்துத் தேசிய சுதந்திர சமூக சீர்திருத்த இலட்சியங்களில் புனைந்து அமுகு படுத்தினார் பாரதி. கவிதைக்கு ஒரு புது இலட்சியத்தை எதிர்கால நன்னோக்குடன் தமக்குத் தாமே படைத்துக் கொண்டார்.

“கதைகள் சொல்லிக் கவிதை எழுதென்பார்;

காவி யம்பல நீண்டன சுட்டென்பார்;

விதவி தப்படு மக்களின் சித்திரம்

மேவி நாடகச் செய்யுளை மேவென்பார்;

இதய மோஎனிற் காலையும் மாலையும்

எந்த நேரமும் வாணியைக் கூவுங்கால்

எதையும் வேண்டில தன்னை பராசக்தி

இன்பம் ஒன்றினைப் பாடுத லன்றியே.

நாட்டு மக்கள் பிணியும் வறுமையும்

நையப் பாடென்றொரு தெய்வங் கூறுமே

கூட்டி மானுடச் சாதியை ஒன்றெனக்

கொண்டு வையம் முழுதும் பயனுறப்

பாட்டி லேஅறம் காட்டுனுமோர் தெய்வம்

பண்ணில் இன்பமும் சுற்பனை விந்தையும்

ஊட்டி எங்கும் உவகை பெருகிட

ஓங்கும் இன்கவி ஓதெனும் வேறொன்றே.

நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும்

நானி லத்தவர் மேனிலை எய்தவும்

பாட்டி லேதெயி யின்பத்தை நாட்டவும்

பண்ணி லேகளிகூட்டவும் வேண்டி நான்

மூட்டும் அன்புக் கனலொடு வாணியை

முன்னு கின்ற பொழுதில் எலாம்சூரல்

காட்டி அன்னை பராசக்தி ஏழையேன்

கவிதை யாவும் தனக்கெனக் கேட்கின்றான்”

என்று தம்முடைய கவிதை நோக்கத்துக்கு ஒரு சமுதாய இலட்சியத்தைப்பாவித்துக் கொள்கிறார் பாரதி. தமக்கு முன்னிருந்த மகாகாவிய கவிகளைப் போலவோ கோவை-கலம்பக-அந்தாதி கவிகளைப் போலவோ, சித்திரக்கவிகளைப் போலவோ தம் நடையையும் முறையையும் உள்ளடக்கப் பொருளையும் அமைத்துக் கொள்ளாமல், புதுமையாக அமைக்கப்போகிற கிருதயுக இலட்சியத்தையே பாரதி இங்குக் கூறிவிடுகிறார். இந்த இலட்சிய அடிப்படையில் பாரதி செய்த புதுமைகளையும் பாரதிக்குப்பின் தமிழில் ஏற்பட்ட படிப்படியான விளைவுகளையும் இனிமேல் காணலாம்.

பாரதி செய்த புதுமைகள்:

பாரதியின் கவிதை நடையில் நேருக்கு நேர் பேசுவது போன்ற தன்மை உண்டு. இந்தக் கருத்தையும் “வாழிய செந்தமிழ்” என்று தமிழ் மொழியையும், “வாழ்க நற்றமிழர்” என்று இரண்டாவதாகத் தமிழ்மக்களையும், “வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு” என்று மூன்றாவதாகப் பாரத நாட்டையும் முறைவைப்புச் செய்து போற்றுகிறார் அவர். “பாரத சமுதாயம்” என்ற கம்பீரமான பதச் சேர்க்கையே முதல் முதலாக இந்தப் பழம்பெருமை மிக்க தேசத்தில் பாரதி என்ற புதுக்கவிஞரால்தான் அர்த்த நிறைவுள்ளதாக இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பதச் சேர்க்கையின் தேசியத் தன்மைக்காகவே அவரை ஆயிரம் தடவை வாய் நிறைய மகாகவி என்றும் தேசியகவி என்றும் கூவிக் கொண்டாடி மகிழ்வேன் நான். தமிழனுக்குள் ஆயிரம் சாதி சமய பேதமிருந்தாலும் மொழியின் பெயரால் “தமிழ்ச்சாதி” என்று எல்லோரையும் இணைக்கிறார் பாரதி.

“விதியே விதியே, தமிழ்ச் சாதியை

என்செய நினைத்தாய் எனக்குரையாயோ?”

என்றல்லவா பாடுகிறார் அவர்! தேசிய ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனையோடு நோக்கும்போது “பாரத சமுதாயம்”, “தமிழ்ச்சாதி” என்ற பதச் சேர்க்கைகளில் எவ்வளவு கவித்துவம் இருக்கிறது! தெய்வ பக்தியைவிட உயர்ந்த சாதாரண மார்க்கம் இந்த நாட்டு மக்கள் கருத்திலில்லை என்பதை உணர்ந்த பாரதி லௌகிக மனித இயக்கங்களாகிய சுதந்திர இயக்கம், சுதந்திர எழுச்சி-ஆகியவற்றைக்கூடச் சுதந்திர தேவி வழிபாடு, பாரத மாதா திருப்பள்ளி எழுச்சி ஆகிய பெயர்களில்பாடித் தேசிய உணர்வையே புதிய தெய்விக உணர்வாசக் காட்டி விடுகிறார். இது ஓர் அற்புதமான கவிதா சக்தி. பாரத மாதா, பாரத மாதா நவரத்தின மாலை, பாரத தேவியின் திருத்தசாங்கம் ஆகிய எல்லாக் கவிதைகளிலும் தேசபக்தி தெய்வபக்திக்கு இணையாக உயர்த்தப்படுகிறது.

கவிஞன் செய்கிற புரட்சி என்பதே இதுதான். இயக்கங்களைக் கூட வழிபாடுகளாக மாற்ற முடிகிற கவிதை எவ்வளவு பெரிய புரட்சிக்கவிதையாக இருக்க வேண்டும்? தேசியப் பெருமைகளாகப் பாரதி எவற்றைக் கொண்டாடுகிறார்?

“முன்னை இலங்கை அரக்கர் அழிய முடித்தவில் யாருடை வில்?-எங்கள் அன்னை பயங்கரி பாரத தேவிநல் ஆரிய ராணியின் வில் இந்திர சித்தன் இரண்டு துண்டாக எடுத்தவில் யாருடை வில்?-எங்கள் மந்திரத் தெய்வதம் பாரத ராணி வயிரவி தன்னுடை வில். ‘ஒன்று பரம்பொருள் நாம் அதன் மக்கள் உலகின்பக் கேணி’ என்றே - மிக நன்று பல்வேதம் வரைத்தகை பாரத நாயகி தன்திருக்கை”

“சகுந்தலை பெற்றதோர் பிள்ளை சிங்கத்தினைத் தட்டி விளையாடி - நன்று உகந்ததோர் பிள்ளைமுன் பாரத ராணி ஒளியுறப் பெற்ற பிள்ளை காண்டிவம் ஏந்தி உலகினை வென்றது கல்லொத்த தோள்எவர் தோள்?-எம்மை ஆண்டருள் செய்பவள், பெற்று வளர்ப்பவள் ஆரிய தேவியின் தோள். சாகும் பொழுதில் இருசெவிக் குண்டலம் தந்தது எவர்கொடைக் கை?-சுவைப் பாகு மொழியிற் புலவர்கள் போற்றிடும் பாரத ராணியின் கை. போர்க்களத் தேபர ஞானமெய்க் கீதை புகன்றது எவருடைய வாய்?-பகை தீர்க்க திறந்தரு பேரினள் பாரத தேவி மலர்த்திரு வாய் தந்தை இனிதுறத் தான்அர சாட்சியும் தையலர் தம்முறவும்-இனி

இந்த உலகில் விரும்புகிலேன் என்றது எம் அனை செய்த உள்ளம் அன்பு சிவம் உல கத்துயர் யாவையும் அன்பினிற் போகும் என்றே - இங்கு முன்பு மொழிந்துல காண்டதோர் புத்தன் மொழிஎங்கள் அன்னை மொழி மிதிவை எரிந்திட வேதப்பொருளை வினவும் சனகன் மதி - தன் மதியினிற் கொண்டதை நின்று முடிப்பது வல்லநம் அன்னை மதி தெய்விகச் சாகுந் தலம்எனும் நாடகம் செய்தது எவர் கவிதை?- அயன் செய்வ தனைத்தின் குறிப்புணர் பாரத தேவி அருட் கவி தை.”

என்று முன்னை நிகழ்ந்த பெருமைகள் எல்லாவற்றையும் பாரத தேவியின் பெருமையாகவும் பாரததேசத்தின் பெருமையாகவும் கொண்டாடும் பாங்கை என்னவென்று கொண்டாடுவது? இந்தத் தனிமனிதர்களின் சாதனைகளை எல்லாம் தேசத்தின் சாதனைகளாகச் சொல்லிப் போற்ற எத்தனை துணிவும் பரந்த மனமும் வேண்டும்.

“முப்பது கோடி முகமுடை யாள்-உயிர் மொய்ப்புற ஒன்றுடை யாள் - இவள் செப்பு மொழிபதி நெட்டுடை யாள் எனிற் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்’

என்று மொழி ஒருமைப்பாட்டை அழகுறச் சொல்லி முடிக்கிறார், பாரதி. புதிய ஆத்திசூடி முழுவதும் கருத்துக்களிலும், வாழ்க்கை அறங்களிலும் தான் விளைவிக்க விரும்புகிற புதுமைகளைச் சுருக்கமாகக் கூறிவிடுகிறார், பாரதி. தமிழ் மொழியில் புதுமைகளே பெரும்பாலும் பாரதியிலிருந்துதான் தொடங்குகின்றன. புதுமைக்கு அவர் பொலிவு தந்தார். அது வெறும் அழகியல் புதுமை மட்டுமில்லை. புரட்சிக்கு வழிவகுத்த புதுமையும் ஆகும் என்பதுதான் ஊன்றிக் கவனிக்கத்தக்கது ஆகும். புதுமையையும் - புரட்சியையும் இணைத்துப் பாடிய பெருமை பாரதிக்குரியது. பாரதிதாசன் பின்பு அதனைத் தொடர்ந்தார்.

(நன்றி ; பாரதி நூற்றாண்டு மலர்)

கணையாழி திரட்டுகள்

'தசரா' அறக்கட்டளை செப்டம்பர் - 95 முதல் இன்று வரை உள்ள இதழ்களை திரட்டுகளாக வெளியிட்டுள்ளது. இத் திரட்டுகள் 6 இதழ்களாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

வாசகர்கள், பள்ளிகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பயன்பெறும் வகையில் பல்வேறு ஆராய்ச்சி கருத்துக்கள் நிறைந்துள்ள இத்திரட்டுகள் சிறந்த முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

	வீபரம்	ரூபாய்
Vol.- I	1995 செப்டம்பர் - 1995 டிசம்பர்	50.00
Vol.- II	1996 ஜனவரி - 1996 ஜூன்	75.00
Vol.- III	1996 ஜூலை - 1996 டிசம்பர்	75.00
Vol.- IV	1997 ஜனவரி - 1997 ஜூன்	75.00
Vol.- V	1997 ஜூலை - 1997 டிசம்பர்	75.00
Vol.- VI	1998 ஜனவரி - 1998 ஜூன்	75.00

பதிவு தபாலில் பெற திரட்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 20.00 சேர்த்து அனுப்பவும்.

'கணையாழி' பெயரில் M.O. அல்லது D.D. அனுப்பவும்.
காசோலை பெறப்படமாட்டாது.

'கணையாழி'

18, பி.பி.சி. ஹோம், 18, செவாலியர் சிவாஜி சாலை
தி. நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 432 0013

பயணம்

நீனைக்கப்படும்

மரன்

திருவனந்தபுரம் போயிருந்தேன். அழகான கடற்கரை. தைலம் தேய்த்துக் கொண்டு ஆண்களும் பெண்களும் சூரியக் குளியல் போடுவதாகத் தலபுராணம். அப்படி ஏதும் தென்படக்கானோம். இந்தக் கடற்கரையின் தட்பவெப்பமும் காற்றும் வெளி நாட்டவர் பலரைத் திருவனந்தபுர வாசியாக்கி இருப்பதாகத் தலமகாத்தமியமும் உண்டு.

பத்மநாபா கோயில். நுழையும் போதே பேண்ட் சட்டையைக் கழற்றி விடுகிறார்கள். வாடகைக்கு வேட்டி தருகிறார்கள். ஆண்களுக்கு மட்டும்தான். பெண்களுக்கு இந்த அளவு கட்டுப்பாடு இல்லை. கடிதாரோடும் போகலாம். குட்டைப் பாவாடை வகையறாக்களுக்கு சிறுமிகளுக்கு மட்டும் அனுமதி.

உள்ளே அனந்தசயனத்தில் பெருமாள். ஒரே நேரத்தில் பெருமானை முழுசாகப் பார்க்க முடிவதில்லை. பகுதி பகுதியாக மூன்று தவணைகளில் தரிசனம். கோயில் முழுக்க மலையாள விளக்குகள். பிரகாரங்களின் மௌனத்தில் சொல்லிக்

கொள்ளாமலே காலம் ஓடுகிறது.

போனது அதற்காக அல்ல. தமிழுக்கு ஒரு சாந்தி நிகேதனாய்த் திருவனந்தபுரத்தில் திராவிட மொழியியல் கழகம். உள்ளூருக்குத் தெரியாமலும் உலக அரங்கில் பேசப்படும் விதமாயும் ஓர் ஆராய்ச்சி நிறுவனம். தனி ஒரு மனிதர் தன் வாழ்நாளை அதில் சேமித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் அவர் இருந்தபோது பார்த்தது. இப்போது வயது 70-க்கு மேல். ஆனாலும் அதே கம்பீரம், கண்டிப்பு. காலை எட்டு மணிக்கு அலுவலகம். இரவு ஏழு மணிக்கு வீடு. இடையில் வேலை... வேலை... வேலை...

தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்தபோது எப்போதாவது மட்டுமே துணைவேந்தர் நாற்காலியில் இருப்பார். அதிலும் அரசியல் வாதிடிகள், வி.ஐ.பிக்கள் வருவதாக இருந்தால் துணைவேந்தர் நாற்காலியில் இருக்கவேமாட்டார். எதிர்த்தாற்போலப் போடப்பட்டிருக்கும் நாற்காலியில் இருந்துதான் வருகிறவர்களை வரவேற்பார்.

காலம் தவறாமையில் கண்டிப்பானவர். சந்திக்க நேரம்

ஒதுக்குவார். சரியான நேரத்தில் இருக்க வேண்டும். ஒதுக்கப்பட்ட நேரம் 5 நிமிடமாக இருந்தால் 4 1/2 நிமிடம் அவரே பேசிவிட்டு 'ஏதேனும் சொல்ல இருந்தால் அரை நிமிடத்தில் சொல்லிட்டுப் போங்கோ' என்று அடுத்த வேலைக்குத் தாவுவார். அப்போது அது சரி என்று படவில்லை. நிர்வாகத்திற்கு அது தேவை போல, கேட்க ஆரம்பித்தால் நிறுத்த மாட்டார்கள். பேசுவதற்கென்றே காரணம் யோசிப்பார்கள். அதிகப் பேச்சு கால விரயம்; வேலை கெடும் என்றெல்லாம் இப்போது புரிகிறது.

இப்போது ஆண்டில் கொஞ்ச நாள் மௌனம் அனுஷ்டிக்கிறாராம். மற்ற நாட்களிலும் பேச்சுக்குறைவு. தேவைக்குக் கூட பேசுவதில்லை. தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மரம், செடி, கொடியும் அவர் கண்பட்டு கைப்பட்டு வளர்ந்தவை. மனிதர்களிடம் தயவு தாட்சண்யம் கிடையாது. வேண்டியவர் என்றால் கூடுதல் கண்டிப்பு. பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து நகரத்திற்குப் போகும் போது கூட வேறுவேலைக்காக தஞ்சாவூர் போக நினைக்கும் மனைவியையோ குழந்தைகளையோ கூட பல்கலைக்கழக வண்டியில் ஏற்றிச் செல்ல மாட்டார். அது துணைவேந்தருக்கான வண்டியாம். அவர்கள் மற்றவர்களைப் போலவே மற்றவர்களோடுதான் சென்று வர வேண்டும். அவரது குழந்தைகளின் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கூட துணைவேந்தரின் வண்டி ஒருமுறையேனும் சென்றது கிடையாது. அலுவலகம், வீடு இரண்டிலும் அதே கண்டிப்பு.

தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்திற்கு முன்னரே திராவிட மொழியியல் கழகம் தொடங்கியிருக்கிறார். பார்த்தபோதுதான் தெரிந்தது. தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம் திராவிட மொழியியல் கழகத்தின் விரிந்து பரந்த வடிவமாக இருக்கிறது. துணைவேந்தர் பதவி முடிந்ததும் திருவனந்தபுர நிறுவனத்தை மேம்படுத்தும் பணியில் தீவிரமாக இறங்கிவிட்டார்.

வாரக்கடைசியில் பேருந்து பிடித்து வடசேரி போகிறார். குடும்பம் வடசேரியில்தான். திங்கள் கிழமை காலையில் வந்து விடுகிறார். மற்ற நாட்கள் அலுவலகத்திலேயே.

காலை ஆறு மணிக்குப் பார்த்தால் தலையில் முண்டாசும் லுங்கி ஜிப்பாவுமாக கைவாளியோடு நிறுவன வளாகத்து மரம் செடிகொடிகளுக்கு நீர் வார்க்கிறார். ஆய்வாளர்கள் உதவிக்குப் போனால் 'இது உங்கள் வேலை இல்லை, உங்களுக்கு சம்பளம் இதற்காகக் கொடுக்கப்படுவதில்லை' என்று முகத்தில் அடிக்கிற பேச்சு. எட்டு மணிக்கு அலுவலக இருக்கை. இரவு 7.30 மணிக்கே தூக்கம். ஆண்டவனே வந்தாலும் அடுத்த நாள் காலைதான். விடியற்காலம் 3 மணிக்கே எழுந்து தொலைபேசித் தொல்லைகூட இல்லாத அந்த நேரத்தில் திராவிட மொழிகளின் ஆய்வு குறித்த பணிகளை மேற்கொள்கிறார். ஆறு மணிக்குத் தோட்டத்திற்கு வருகிறார்.

நிறுவனத்தைச் சுற்றிக் காட்டினார். உழைப்பும் சாதனையும் வியக்க வைக்கின்றன. நூலகம், பதிப்புத்துறை, கணினி, கருத்த

ரங்கக் கூட்டம், அரங்கு, மரம் செடிகொடி எல்லாவற்றிலும் அவர்.

ஆய்வாளர்களில் பலர் அங்கேயே தங்கியுள்ளனர். 30-க்கும் மேற்பட்டவர்கள். உதவியாளர்கள் கிடையாது. அவரவர் வேலைகள் அவரவர்களே. அதிர்ந்துபோய் ஒரு சத்தம் இல்லை. தொலைபேசி கூட எப்போதாவதுதான். கேண்டனில் கூட அவரவர் எடுத்துச் சாப்பிட்டு விட்டுக் கணக்கெழுதி விட்டு வர வேண்டியதுதான். சர்வர் யாரும் கிடையாது.

யாருக்காவது ஏதாவது தெரிவிக்க வேண்டுமென்றால் ஒரு துண்டுச் சீட்டில் எழுதிக் கொண்டுபோய் அவரே கொடுத்துவிட்டு வருகிறார். கதவு மூடியிருந்தால் உள்ளே போட்டுவிட்டு வருகிறார். காலத்தைப் போலகணக்குகளிலும் கறார். கூட்டங்களுக்கு போனால் வரும் பணம் கூட நிறுவனக் கணக்கில் தான். சம்பளம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை.

'நீராடுங் கடலுடுத்த' பாடல் தந்த மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பெயரில் அவர் பணிபுரிந்த திருவனந்தபுரத்தில் ஒரு மாளிகையை எழுப்பியிருக்கிறார்.

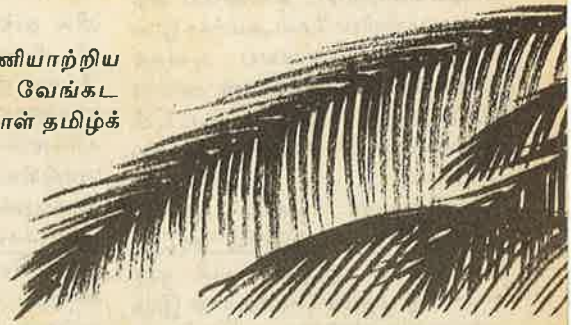
மாதம் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை கிராமத்துக் குழந்தைகளோடு செலவிடுகிறார். மனிதன் ஈகோவிலிருந்து விலக ஓர் இடம் தேவைதானே என்கிறார்.

நிறுவனத்தில் பணியாற்றிய பேராசிரியர் கே.எம். வேங்கட ராமையா, திருப்பனந்தாள் தமிழ்க்

கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர், சாலை விபத்தில் திருவனந்தபுரத்திலேயே காலமானார். அவரது உடலைத் தஞ்சாவூருக்குப் பேராசிரியர் மாணிக்கவாசகம் வண்டியில், எடுத்துச் சென்றார். கைச் செலவுக்கும் காரியத்திற்கும் அவரிடம் பணம் கொடுத்தனுப்பும் போது காரியம் முடிந்ததும் எனக்கு போன் பண்ணிச் சொல்லு என்று கூறியிருக்கிறார். போன் வந்த பிறகே குளித்து விட்டுச் சாப்பிட்டிருக்கிறார். சொந்த மகனின் மரணத்தைப் போலவே பேராசிரியர் கே.எம். வேங்கட ராமையாவின் மரணமும் அவரை மென்மமாகியிருக்கிறது.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பேரில் அமைந்துள்ள மாளிகையைச் சுற்றிக் காட்டிவிட்டுச் சொன்னார்: 'இதுக்கு நான் பட்டுள்ள கடனை இன்னும் அடைக்க முடியலை. எதிர்பார்த்த உதவிகள் கிடைக்கவில்லை. வடசேரியில் உள்ள சொந்த வீட்டை விற்றாவது கடனை அடைத்துவிட யோசிக்கிறேன். கடைசிக் காலத்தில் கடனோடு வாழ்வது சங்கடமாக இருக்கு' என்றார்.

தமிழர்கள் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கும் அவர்தான் தமிழ்ப்பல்கலைக் கழக முதல் துணைவேந்தரும் திராவிடப் பல்கலைக்கழகத்தின் தற்போதைய இணைவேந்தருமான டாக்டர். வ.அய். சுப்பிரமணியம்.

சிறுகதை

வானத்தில் கருகருவென மேகங்கள் திரண்டெழுந்து பறந்து கொண்டிருந்தன. காற்றின் போக்கில் பயணித்த தூறல் சாரலாகி பூமியின்மேல் தூவானமிட்டது. குரங்குகள் மலையில் நேர்கோட்டுத்திசையில் மீண்டும் மனிதர்களை திரும்பிப் பார்த்து போய்க் கொண்டிருந்தன. அருவி தாகத்தோடும் பேரிழைச்சலோடும் மனிதர்களின்மீதும் நிலத்தின்மீதும் பாய்ந்து தழுவிச் சென்றது. இயற்கையின் கலையழகை சிதைக்கும் நோக்கத்துடனோ சிறப்பிக்கும் நோக்கத்துடனோ நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் குழுமியிருந்தார்கள். மனிதர்கள் கூடும் போதெல்லாம் இயற்கை ஏனிப்படிச் சிணுங்குகிறது?

ஒருவன் அருவிக்குள்ளிருந்து நடனமாடிக் கொண்டே வெளியே வந்தான். கம்பியின்மேல் அமர்ந்த இன்னொருவன் பீடியைப் புகைத்துவிட்டு உரக்கச் சிரித்தான். ஊளையிட்டவாறு ஒரு கூட்டம் அருவியில் குளிப்பவர்களை வேகமாக மோதியது. போலீஸ்காரர் ஓங்கி விசிலடித்துவிட்டு சுட்டுவிரல் காட்டி எச்சரித்தார். முழுமையாக ஒரு காலை இழந்தவனொருவன் இருகம்புகள் ஊன்றி தலையில் மெல்லிய துண்டு சுற்றி அருவியின் மீது ஆவல் மிகுந்த பார்வை செலுத்தி

வேகமாக வந்து ஊன்றிய கால்வழுக்கி தடுமாறி விழுந்தான்.

இளம் போலீஸ்காரன் ஒருவன் பெண்களுக்கான வழியில் ஆண்கள் யாரும் செல்லாமல் தடுத்தனுப்பி வந்தான். ஆண்களுக்கான வழியில் பெண்கள் அலட்சியமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஓர் இளம் பெண் காக்கிப் பேண்ட், கட்டம் போட்ட சட்டை போட்டு-குளிக்கப் போகும் பெண்களின் சேலைகள், சுடிதார்கள், ஆபரணங்களை ஆசையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளது கையிலும் ஒரு கம்பு தரையைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அருவியில் குளிப்போரெல்லாம் ஏனிப்படி இடிக்கிறார்களென கோபித்துக் கொண்டார்கள். அருவியில் மதுவும் கலந்து விடுவது போல் எங்கும் மதுவின் நாற்றம் வியாபித்திருந்தது. போதை

போலீஸ் இருப்பதாக எச்சரித்தார்கள். பெண்களை அள்ளிச் சென்ற வேன் ஒன்றை இருவர்துரத்திச் சென்று ஏமாற்றத்தோடு திரும்பி வந்தார்கள்.

ஒரு மாணவன் இன்னொருவனைப் பார்த்து குழந்தை குட்டிகளின் நலம் விசாரித்தான். அவன் சிரித்துக்கொண்டே தலையசைத்தான். நலம் விசாரித்தவன் அடுத்து ஒரு சந்தேகம் கேட்டான். நண்பனின் குழந்தை இவன் ஜாடையில் இருக்கிறதாம். ஒரு விநாடி, ஒரே விநாடி, காயப்பட்ட முகத்தோடு திகைத்த நண்பன் அடுத்துச் சொன்ன பதில் அற்புதமானது. மாமன் ஜாடை மருமகனுக்கு இருப்பது இயல்புதானே! சூப்பாரி உடையணிந்து காரிலிருந்து இறங்கிய பெரிய மனிதருக்கும் அவர் மேல் இடித்துச் சென்ற எண்ணெய்தேய்த்து குளிக்க விரைபவருக்கும் வாய்ச்சண்டை வலுத்தது. இருவரும் வசதியானவர்கள் மற்றும் படித்தவர்கள் என்று சண்டையினூடே சொல்லிக்கொண்டார்கள். நான்கைந்து பேர் இருவரையும் பிரித்துவிட முயன்றபோது இருவரும் தைரியமாக கூடுதல் பலத்தோடு திட்டிக்கொண்டு பிரிந்தார்கள். இந்த சண்டையை மாண

சீசன்

வெ.சுப்ரமணிய பாரதி

யில் தன்னை இடித்த ஒருவனது பிடறியைப் பிடித்து இழுத்துப் போன போலீஸ்காரர் அவனைத் தலைகுப்புறத் தள்ளி பின்புறம் கம்பால் ஓங்கி அடித்தான். அடிவாங்கியவனுக்கு ஒரே சிரிப்பு. இருபதுக்கும் மேற்பட்ட இந்தியக் குடிமக்கள் தங்களை இளஞ்சிங்கப் படையென கோஷடி கானமாக கைதட்டலோடு பாடி இறங்கி வந்தார்கள். ஒருவனுடைய துண்டை இன்னொருவன் இழுத்துவிட, அவன் விரட்ட, இவன் ஓட, யாரோ

வர்கள் குழாம் வேடிக்கை பார்த்து விட்டு பாட்டில்கள் கலகலக்கும் அட்டைப் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு மலையோரம் ஒதுக்குப்புறமாக இடம்தேடி நடந்தார்கள். கடைசியாகப் போனவன் கோட், ஸ்கர்ட் போட்ட உயரமான பெண்ணைப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுக் காட்டினான். அந்தப் பெண் தலையை ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டுப் போனது. பெருமூச்சு விட்டவன் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு சாய, அடுத்தவன் ஆதரவோடு நாங்கிக்

கொண்டான்.

அரசினர் பேருந்து வந்து நின்றது. அதில் நனைந்த கால் சட்டை, நைட்டி, துண்டு சகிதம் பயணிகள் இறங்கியது வித்தியாசமாக இருந்தது. கண்டக்டர் தான் கொடுத்த டிக்கெட்டுகளை படிக்கட்டின் கீழிருந்து வாங்கி வரிசையாக அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார். 'என்ன கொண்டு வந்தீர்கள், நீங்கள் இழந்ததற்கு வருத்தப்படு?' என பக்கத்தில் போஸ்டர் ஒன்று ஒட்டப்பட்டு இருந்தது. பேருந்திலிருந்து இறங்கிய ஒரு தம்பதி ஏறத்தாழ கைச்சண்டையில் இறங்கி விட்டார்கள். அவர்கள் பெற்று வளர்த்த பெருஞ்செல்வங்கள் பெற்றோர்களையும் விளையாட்டுப் பொருட்கள் விற்பனைக் கடையையும் மாறிமாறி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. கடைசியாக செருப்புகளைத் தொலைத்ததைப் போல் தன்னையும் தொலைத்து விடுமாறு கணவர் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

ஆண்கள் பகுதிக்கும் பெண்கள் பகுதிக்கும் இடையே போனால் போகிறதென முன்னொரு காலத்தில் பாலமொன்று கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். அதன் இரு முனைகளிலும் நான்கு வரிசையில் கயிறுகள் கட்டி பாலத்தைப் பயன்படுத்துவதைத் தடுத்து போலீஸ் காரர்கள் வேறு பாலத்தின் நடுவே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு பெண் நனைந்த சேலையோடு வாளி நிறைய துவைத்த துணிகளோடு எப்படியோ கயிறுகளின் ஊடே புகுந்து பாலத்திற்குள் பிரவேசித்து விட்டிருந்தாள். போலீஸ் காரர்கள் வந்த வழியே திரும்பச் சொல்லி பாய்ந்து விட்டார்கள். சுற்றி வருவதென்றால் கனமான வாளியோடு நடக்க வேண்டிய நிலையில் அவள் போலீஸ்காரர்களோடு வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாள். எதிர் முனையில் அவளது கணவரும் சின்ன பையனும் அந்தப் பெண்ணுக்காகக்

காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திடீரென மழை வலுத்தது. நல்ல மழை. சாரலில் இயல்பாக நடந்து கொண்டிருந்த மக்கள் மழைக்குப் பயந்து கடைப்புறங்களில் ஒதுங்கினார்கள். அதிக விலை என்று கோபப்பட்ட வாடிக்கையாளரிடம் சீஸனில் சம்பாதித்தால்தான் சம்பாதிக்க முடியுமென சமாதானம் சொல்வது போல சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் கடைக்காரன். மழைக்குப் பயந்த ஒருசிலர் வேகமாக பாதுகாப்புக்காக

அருவிக்குள் நுழைய முயன்றார்கள். அருவியிலும் மழையிலுமாக அலைந்து சட்டம் ஒழுங்கை நிலை நாட்ட அந்த போலீஸ்காரர் பட்டது அதிக கஷ்டம்தான். இன்னொரு போலீஸ் காரன் பெண்கள் குளிப்பதை வேடிக்கை பார்க்கும் ஒருவனை கம்பால் தட்டி விரட்டிவிட்டு அப்படியென்ன பார்த்தானென்று அவனும் பார்த்துக் கொண்டான்.

திடீரென மழை நின்றது. உடனே காரீரென வெயிலும் அடிக்க ஆரம்பித்தது. ஒரு பெண் தனது மூன்று வயதுப் பையனைக் காணாமல் தேடிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பக்கத்தில் ஒருவர் குலுங்கும் தொப்பையோடு இடுப்பை அசைத்து ஆடிக்கொண்டிருந்தார். திடீரென்று நான்கைந்து போலீஸ்காரர்கள் பரபரப்பாக விரைந்தபோது ஏதோ விபர்தமென எல்லோருக்கும் மனதில்பட்டது. சிலர் அதைக் கண்டும் காணாததுபோல குதூகலத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். செண்பகாதேவி அருவிக்கு போகும் வழியில் கூட்டம் அதிகம்

**அருவியிலும்
மழையிலுமாக
அலைந்து சட்டம்
ஒழுங்கை நிலை நாட்ட
அந்த போலீஸ்காரர்
பட்டது அதிக
கஷ்டம்தான்.**

இருந்தது. அனைவரும் குழப்பமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

மூழ்கியவன் பெயர் மோகனாம். இருபத்தைந்து வயதுக்குள் இருக்கலாமென்றார்கள். போன வாரம்தான் திருமணமானதாக ஒருவர் சொன்னதாகவல் அதீத கதைத்தன்மை வாய்ந்ததாக இருந்தது. அவனுடன் வந்த நண்பன் மரணபயத்தோடு பேச்சிழுந்து பாறையில் சாய்ந்துவிட்டான். மோகனின் உடலை எடுக்க மூழ்கிய மூவரும் குளத்தின் மேலே வந்து உதட்டைப் பிதுக்கினார்கள். நூரை நூரையாக பாலாய்ச் சிதறும் நீர்த்துளிகளின் ஜாலங்கள். உடல் கிடைக்கவில்லை. மூழ்கி எழுந்து வந்த மூவரும் 'ஆழமான சகதி, பாறை, கொடி வேர்களில் உடல் சிக்கியிருக்க வேண்டு'மென யூகித்தார்கள். மோகனின் நண்பன் மெதுவான குரலில் பேசினான். தன்னுடைய மோதிரத்தைக் கழற்றித் தந்துவிட்டு 'ஓ'வென்று அழுதான். ஒரு பெரியவர் மோதிரத்தை அவன் விரலில் மாட்டிவிட்டார்.

சண்முகம் பிள்ளைக்கு ஆள் அனுப்புவதாக சிலர் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது சண்முகம் பிள்ளையே வந்துவிட்டார். அவருக்கு எண்பது வயதுக்கு மேலிருக்கும். ஒல்லியான வைரம் பாய்ந்த உடல்வாகு. சிவந்த உட்குழிந்த கண்கள். வேட்டியைத் தூக்கி இறுசுக் கட்டியவாறு சண்முகம் பிள்ளை பொங்குமாக்

அந்தக் கிழவரின் தோற்றம் ஒரு கேள்விக்குறியாய் இருந்தது. இந்த மெலிந்த முதியவரா, பெருவள்ளமாய் அலறி விழுந்து பொங்கும் நீர்ச்சீற்றத்தி லிருந்து ஓர் இறந்த உடலை வெளிக்கொணரப் போகிறார்?

கட்டலை மிகவும் அலட்சியமாகப் பார்த்தார். மென்று கொண்டிருந்த வெற்றிலைச் சாறைப் பக்கவாட்டில் துப்பிக் கொண்டிருந்தார். எல்லோருடைய பார்வையிலும் அந்தக் கிழவரின் தோற்றம் ஒரு கேள்விக்குறியாய் இருந்தது. இந்த மெலிந்த முதியவரா, பெருவள்ளமாய் அலறி விழுந்து பொங்கும் நீர்ச்சீற்றத்திலிருந்து ஓர் இறந்த உடலை வெளிக்கொணரப் போகிறார்?

வேட்டியைத் தார்பாச்சுக்கட்டி இறுக்கிய சண்முகம் பிள்ளை துண்டையும் பனியனையும் கழற்றி அங்கேயே போட்டுவிட்டு தவ முனிவரைப் போன்ற தீவிர

முகபாவத்துடன் மலையிலிருந்து பொங்குமாக்கடலை நோக்கி இறங்கிப் போனார். சரியாக ஒரு மணி நேரம். ஒரு காலிழந்த மோகனின் உயிரற்ற உடலை குனிந்து வழியில் கிடத்திவிட்டு துண்டை எடுத்து துவட்ட ஆரம்பித்தார் சண்முகம் பிள்ளை. மோகனின் நண்பன் உடலைப் பக்கத்தில் பார்த்துவிட்டு ஓங்காரமாய் வாந்தியெடுத்தான். சண்முகம் பிள்ளைக்கு பணம் தர வேண்டும் என்பதை ஒரு ஆள் அவனுக்கு நினைவூட்டினார்.

போலீஸ்காரர்கள் கூட்டத்தைக் கலைத்தார்கள். செண்பகாதேவி அருவியில் குளித்து விட்டு வரும் வழியில் பொங்குமாக்கடலை எட்டிப்பார்க்கும் ஆர்வத்தினால் உயிரை விட்ட மோகன் விரைவில் செய்தியானான். அன்று சீஸன் மிகவும் பிரமாதமாக இருந்ததாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். பெண்கள் உதடுகளும் பற்களும் கிடுகிடுவென நடுங்க குறுக்கே கைகளைக்கட்டி வீதியில் நடந்து போனார்கள். காரர்களிலும் வேன்களிலும் கைதட்டலும் விசிலும் பாட்டுமாக கூட்டங் கூட்டமாக மனிதர்கள் சந்தோஷித்துப் போனார்கள். மீண்டும் மழை பிடித்தது. பேயெனப் பெய்த மழை. மழைதான் சீஸனைக் கெடுப்பதாக எல்லோரும் குறை சொன்னார்கள்.

அருவியும் தண்ணீர்தான். சாரலும் தண்ணீர்தான். மழையும் தண்ணீர்தான். பொங்குமாக்கடலும் கூட தண்ணீர்தான். மழையைக் குறை சொல்லும் யாருக்கும் இது புரியவில்லை. ஒருவேளை இறந்துபோன மோகனுக்குப் புரிந்திருக்கக் கூடும்!

ஸ்திரீகள் புருஷர்களிடம் அன்புடன் இருக்க வேண்டினால், புருஷர் ஸ்திரீகளிடம் அசையாத பக்தி செலுத்த வேண்டும். பக்தியே பக்தியை விளைவிக்கும். நம்மைப் போன்றதொரு ஆத்மா நமக்கு அச்சத்தினாலே, அடிமைப் பட்டிருக்கும் என்று நினைப்பவன் அரசனாயினும் குருவாயினும் புருஷனாயினும் மூடனைத் தவிர வேறில்லை. அவனுடைய நோக்கம் நிறைவேறாது. அச்சத்தினால் மனுஷ்ய ஆத்மா வெளிக்கு அடிமைபோல நடத்தாலும் உள்ளே துரோகத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். அச்சத்தினால் அன்பை விளைவிக்க முடியாது. -பாரதியார்

அன்பும் பக்தியும்...

கவிதை

வின்புடன்

மகுடேஸ்வரன்

இந்த எழுதுகோலை மூடிவைத்து
ஆயிரம் நாட்கள் ஆகின்றன.
உளுத்துப் போகுமுன்
எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

பொருள் தேடி அலைந்து களைத்து
பணத்தாள்களின் கவிச்சம் முகர்ந்து
கனவு இல்லம் எழுப்பி
காதல் ஈடேற்றி
அன்புத் தகப்பனைப் புதைத்து
காலம் தொலைத்தேன்.

உயிராக நேசிப்பதை
ஒதுக்கி வைத்தேன்.

ஊமை அவஸ்தை
பொறுக்க முடியவில்லை.

போதும் மௌனம்
முடித்துக் கொள்கிறேன்.

தையல் வகுப்பு

இகன்

யாதொரு
சங்கடமும் இல்லை
அவளுக்கு
உறவுகளின்
பரிகாசப் பேச்சு
மிதிவாங்கும்
தையல் எந்திரமாய்
பொடி பொடியாகும்
தையலை
கற்றுக் கொள்வதற்கு
போவதாகத்தான்
வீட்டில்
சொல்லியிருந்தாள்

மனசை
அடிக்கடி
தைக்கத் தெரிந்த
வீட்டாரிடம்
வதனா வீட்டு
தையல் வகுப்பு
ஆடைகளை
மட்டுமல்ல
அவளையும்
கோர்த்துக்
கொண்டிருக்கிறது
நூல் பிரியாது.

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 41

சி னி ம ா

13 நிமிடங்களில் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை!

தேசிய விருது பெற்ற குறும்படம்.

மல்லி என்ற படத்திற்கு தேசிய விருது கிடைத்துள்ளது என்ற செய்தியில் அனைவரின் கவனமும் சந்தோஷ சிவன் இயக்கிய 'மல்லி' படம்தான் நினைவுக்கு வந்தது. ஆனாலும் இன்னொரு 'மல்லி' என்ற 13 நிமிட குறும்படத்திற்கும் தேசிய விருது கிடைத்துள்ளது என்பதை அறிந்தவர்களுக்கு ஆச்சரியம்தான். மாதவ கிருஷ்ணன் என்ற திரைப்படக் கல்லூரி மாணவர் இயக்கி உள்ள படம்தான் இந்த 'மல்லி'.

வெறும் 13 நிமிடங்கள் மட்டுமே ஓடக்கூடிய இந்தப் படத்தின் ஆரம்பக் காட்சியாக ஒரு சின்ன அறைக்குள் ஒரு பெண் உட்கார்ந்திருக்க... பக்கத்தில் ஒருவன் படுத்திருக்கிறான். அறையின் சூழ்நிலை- பாசி நிறத்தில் சுவர்- ஒரு

தினசரி காலண்டர்- இரண்டு காண்டம்- தண்ணீர் பாளை- என்று காட்சியின் பின்னணியில் விலை மாதுவின் இருப்பிடமாகக் கதை தொடங்குகின்றது.

வந்தவன் 'மல்லி' என்ற அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து "நீ எத்தனையாவது படிச்சிருக்கே?" என்று கேட்க... பதிலுக்கு அவள் "நீங்கள் எத்தனையாவது படிச்சிருக்கீங்க?" என்று கேட்டுவிட்டு அவளே.... "என்னைவிட நிறைய படிப்பு படிச்சிருப்பீங்க" என்று சொல்லுமிடத்திலேயே அவளின் ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் இயக்குநர். வந்தவன் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு புறப்பட்டு விடுகிறான். அடுத்த சில நாட்கள் கழித்து அவனே மீண்டும் மல்லியைத் தேடி வருகிறான். மல்லி கதவைத் திறக்க... "உன்னை நான் திருமணம் செய்து கொள்கின்றேன்" என்று சொல்ல, மல்லி

இயக்குநர் மாதவகிருஷ்ணன்

தன்னால் நம்பமுடியாமல் பின்பு அவளை சுதாரித்துக் கொண்டு குதூகலிக்கின்றாள்.

திருமணம் செய்து கொண்ட சராசரிப் பெண்கள் சமுதாயத்தில் எப்படி வாழ்கின்றார்களோ அத்தனை அந்தஸ்தும் அவளுக்குக் கிடைக்கிறது. கோயிலுக்குச் செல்கிறார்கள். கணவனுடன் சேர்ந்து ஓட்டலில் சாப்பிடுகிறாள் என்று அத்தனை மகிழ்ச்சியும் அவளுக்குக் கிடைக்கிறது. படம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது திடீரென்று ஒரு குரல் மட்டும் over lap ஆகிறது. "மல்லி அடுத்த ஆள் வந்தாச்ச சீக்கிரம்" என்ற போதுதான் படம் பார்ப்பவர்களை அப்படியே உறைய வைக்கிறது அந்தக் காட்சி. மல்லி என்ற அந்தப் பெண் இவ்வளவு நேரம் கண்டது வெறும் கனவு என்பது அப்போதுதான் நமக்குத் தெரிய வருகின்றது.

13 நிமிடப் படம் என்றாலும் படம் பார்த்தவர்களை அந்தப் பாதிப்பிலிருந்து மீட்டுவர சில நாட்கள் ஆகும் போல் தெரிகிறது. முதல் மூன்று நிமிடங்கள் தலைப்பு; அடுத்த பத்து நிமிடங்கள் மட்டுமே கதை. பின்னணி இசையாக கார்த்திக் ராஜா மிகவும் ஆத்மார்த்தமாக செய்துள்ளதின் வெளிப்பாடு படம் பார்ப்பவர்களை ஈர்க்கின்றது. வெகுஜனப் படங்களில் நடித்துவரும் நடிகை இந்து. இந்த மல்லி குறும்படத்தில் நடித்துள்ளதைப் பார்க்கும்போது அவர் கதையை உள்வாங்கிக் கொண்ட விதம், அவற்றை வெளிப்

செய்யாறு வி.பாலு

படுத்தியுள்ள தன்மை அத்தனையும் சிறப்பாகவே செய்துள்ளார்.

படத்தின் இயக்குநர் மாதவ கிருஷ்ணனை பாராட்டலாம். திரைப்படக் கல்லூரியில் ஒளிப்பதிவாளர்க்கான பயிற்சியில் இருந்த இவர் இந்த மல்லி பட புராஜெக்ட்டில் டைரக்ட்ஷன் துறை மாணவர்கள் யாரும் கிடைக்காததால் இந்தப் படத்தின் கதை, திரைக்கதை, இயக்கத்தையும் செய்துள்ளார்.

ஒரு விலைமாதுவின் வெளிப்பாடுகளை தன்னுடைய கேமராவில் மிகச்சரியாகவே படம் பிடித்துள்ளார். வசனங்கள் அத்தனையும் குறைவாகவும் மிகச்சரியாகவும் செய்யப்பட்டுள்ளன. மல்லி என்ற அந்தப் பெண் கேரக்டருக்கு தந்துள்ள முக்கியத்துவத்தில் 25 சதவீதமாவது அந்த ஆண் கேரக்டருக்கும் கொடுத்திருக்கலாம் இயக்குநர். மாதவகிருஷ்ணன் குறும்படத்திற்கான ஒரு நல்ல முயற்சியைச் சிறப்பாகச் செய்துள்ளார்.

மல்லி பட இயக்குநர் மாதவ கிருஷ்ணனின் நேர்காணல்.

★ உங்களைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

“
விலைமாது என்றாலும் கனவுகள் இருக்கும். தன்னிடம் வரும் ஒவ்வொரு ஆணையும் பார்த்து இவன் தன்னை திருமணம் செய்து கொள்ளமாட்டானா? என்ற ஏக்கம் வரும்.
”

என்னுடைய சொந்த ஊர் ஈரோடு. ஆனால் நான் வளர்ந்தது, படித்தது எல்லாம் சென்னையில் தான். மாநிலக் கல்லூரியில் பி.எஸ்ஸிவேதியியல் படித்து முடித்தவுடன், சந்தோஷிவன் பாதிப்பில் நாமும் திரைப்படக் கல்லூரியில் படித்தால் என்ன? என்று தோன்றியது. அதன் விளைவாக ஒளிப்பதிவு பயிற்சியில் சேர்ந்தேன். கல்லூரிப் புராஜெக்ட்டாக மல்லி படத்தை இயக்கினேன். தேசிய விருதும் கிடைத்தது.

★ மல்லி படம் செய்வதற்கு உங்களுக்கான பாதிப்பு எது?

திரைப்படக் கல்லூரியின் இறுதி ஆண்டு தரப்படும் புராஜெக்ட்டு எனக்குக் கிடைத்த போது நான் எந்த சப்ஜெக்ட்டை வைத்துச் செய்வது என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த போது, என் மனதில் நீண்ட நாட்களாகவே ஒரு எண்ணம் இருந்து வந்தது. அதாவது பெண்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு அவர்களின் கனவுகள் ஓரளவாவது நிறைவேறிவிடுகின்றது. ஆனாலும் ஒரு விலைமாது என்றாலும் அவளும் பெண்தானே? அவளுக்கும் சமுதாயத்தோடு ஒன்றிவாழ வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கும்; கனவுகள் இருக்கும். தன்னிடம் வரும் ஒவ்வொரு ஆணையும் பார்த்து இவன் தன்னை திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டானா? என்ற ஏக்கம் வரும். அப்படியே யாராவது ஒருவன் தியாக மனப்பான்மையோடு முன்வந்து திருமணம் செய்து கொண்டாலும், ஏதாவது ஒருநாள் அவள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையைச் சொல்லிவிடுவான். இந்த சூழ்நிலையை வைத்துத்தான் மல்லி என்ற ஒரு கேரக்டரை உருவாக்கி ஸ்கிரிப்டை தயார் செய்தேன்.

★ மல்லி என்ற பெண்ணை மட்டும் முன்நிறுத்தி படம் செய்துள்ளீர்களே?

மல்லி என்ற பெண் இந்தத் தொழிலுக்கு எப்படி வந்தாள் என்று பூர்வீகக் கதைகளையும், காட்சிகளையும் விவரிக்காமல், மல்லி என்ற அந்தப் பெண்ணை ஒரே அறைக்குள் மட்டுமே வைத்து, அவளின் எண்ணப் பிரதிபலிப்பாக... தன்னிடம் வரும் யாராவது ஒருவன் தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டானா? என்று அவளின் உள்ளக்குள்ளேயே கதை கனவாகத் தொடங்கி, இதைப் போன்று யாரும் நம்மை திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டார்கள்,

இதெல்லாம் வெறும் கனவு என்று படம் முடிந்தாலும், மறுபடியும் ஒவ்வொருத்தருடனும் மல்லி கனவு காண்கிறாள் என்பதுதான் கதை. மல்லி உள்ளுக்குள் சந்தோஷமாக இருக்கின்றாள், வெளியே சோகமாகத் தெரிகிறாள்.

★ சந்தோஷிவன் இயக்கிய மல்லி, நீங்கள் இயக்கிய மல்லி. இரண்டு படங்களுக்கும் தேசிய விருது கிடைத்துள்ளது பெரிய குழப்பமாக உள்ளதே?

சந்தோஷிவன் இயக்கியுள்ள 'மல்லி' படம் பியூச்சர் படம். ஆனால் நான் இயக்கியுள்ள 'மல்லி' படம், 13 நிமிடக் குறுப்படம். இரண்டு படங்களும் விருதுக்கு அனுப்பப்பட்டன. இரண்டிற்கும் வெவ்வேறு தலைப்பில் தேசிய விருது கிடைத்துள்ளது.

ஒருவிதத்தில் அவருக்கு இணையாக இந்த விஷயத் திலாவது பேசுகின்றார்களே என்ற மகிழ்ச்சி உள்ளுக்குள் இனிக்கிறது.

★ 13 நிமிடத்தில் இந்தப் படத்தின் கதையை சொல்லமுடியும் என்று உங்களுக்கு எப்படித் தோன்றியது?

13 நிமிடங்களில் அவளின் எண்ணங்களை படத்தில் தாராளமாகச்; சொல்லமுடியும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. இந்த 13 நிமிடத்தில் 12 காட்சிகள் வருகின்றன. இதில் முதல் 3 காட்சிகள் ரியாலிட்டி, அடுத்த 8 காட்சிகள் கனவு. கடைசி ஒரு காட்சி ரியாலிட்டி. இதில் கனவுக் காட்சிதான் என்ற உணர்வு தெரியாமல் 8 காட்சிகளையும் எடுத்திருந்தேன். கடைசிக் காட்சியில்

மட்டுமே அது கனவு என்று படம் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியவரும்.

★ தமிழ்த் திரைப்பட வட்டாரத்தில் 'மல்லி' படத்திற்கு வர வேற்பு எப்படி இருந்தது?

பாரதிராஜா, படத்தைப் பார்த்து விட்டு எதுவும் பேசாமல், அவருடைய காரில் என்னை அழைத்துக் கொண்டு அவர் அலுவலகம் சென்றார். என்னையே ஒரு நிமிடம் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் "இன்டஸ்ட்ரியில் நீ ஏதோ செய்யப் போறடா" என்று பாராட்டினார். அதேபோல் நடிகர் பிரகாஷ்ராஜ் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ஒரு நிமிடம் மௌனமாக இருந்தவர், கடைசி முடிவை நான் எதிர்பார்க்கல என்று சொல்லிப் பாராட்டினார். ■

இந்த நூற்றாண்டில் எனக்குப் பிடித்த கதை அடுத்த இதழில்

சுயமேகம்

இமைப்பம்

சுரிபா

கோவேறு கழுதைகள்
ஆசிரியர்
இமையத்தின் புதிய நாவல்

இமையத்தின் நாவல்களில் சாவுக்கும் வாழ்வுக்குமான மிகக் குறைந்த இடைவெளி, வாழ்க்கை அமைந்திருக்கும் விதத்தில் வாழும் விதத்தில் மனிதனுக்கும் மிருகத்துக்குமான இடைவெளி, கற்பனைக்கும் எதார்த்தத்துக்குமான இடைவெளி, கௌரவமான வாழ்க்கைக்கும் கௌரவமான கற்பனைக்குமான இடைவெளி ஆகிய அடிப்படை விஷயங்கள்... நிதர்சன வாழ்க்கையின் தளத்தில் நாவலாகியிருக்கின்றன. அப்பட்டமான வாழ்க்கையை... கலையாக எடுத்துச் சொல்லுவது சாத்தியம்தான் என்று இரண்டாவது முறையும் காட்டியிருக்கிறார் இமையம்.

- 224 பக்கங்கள் • கெட்டி அட்டைக் கட்டு
- ISBN 81-85602-75-1 • விலை ரூ 160.00

நேரில் பெற விரும்புவர்களுக்கு ரூ 144.00. பதிவு அஞ்சலில் ரூ 160.00. பணவிடை / வரைவோலை க்ரியா பெயரில்.

க்ரியா / Cre-A:

12, 4th Cross Street, Karpagam Gardens, Adyar
Chennai 600 020. Ph : 490 3667 e-mail: crea@vsnl.com

க வி தை த

மீன்று கவிதைகள்

சி.கே.ராஜா சந்திரசேகர்

அன்பாய் உன்னருகே

அமர வருகிறது

காற்று

வேண்டாம்

அதனிடம்

புழுக்கம் பற்றிய

பேச்சு.

கடலின்

நதிமுகம்

ஆயிரம்

கடலின்

தாய்குணம்

அற்புதம்

மனதின்

உளிகள்

காற்றை வடிக்கும்

மௌன ஒலிகள்

உயிரை அசைக்கும்

பங்காளி

கேவி

இங்கிதம் ஏதுக்குங்க-

தும்பை போல உம்

சிங்காரப் பற்கள் விரிந்திடவே,

நன்கு பொலிந்திடவே;

சங்கீதமாய் மாறி அது-

தும்பி போலே

அங்குமிங்கும் உம்மை ரசிக்குதுங்க;

வீங்கிள வேனில் சுகம்-

உம் கால் பட்ட

பூங்காவினில், இப்பைங்காவினில்;

மங்குது என்னறிவு ஆடிமுன்-

மந்தி போலே

சங்கரி சாட்சி, எள்ளளவும் இனி

உங்கள் நினைவு துறந்திடேன்
ஒருநொடியும்,

பங்காய் எனை அமர்த்திடுவீர்
உம்மடியில்;

“எங்கு கற்றாய் இந்தப் பசப்பு,-

கணம் ஒரு பேச்சு, காலம் வீணாப்
போச்சு,”

செங்கமலப் பொய்கை ஆங்கே

அன்று சொன்னது போல்

அங்கம் நோக விட்டுச் சென்றிடாதீர்;

உங்களவள் நான், பங்கம் பல செயினும்

தங்கள் தயவின்றித் தனியாய்

உய்வேனோ?

எதி ரொலி

அந்தக் கருவி

சென்ற மாத கணையாழி இதழில் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியரும் எங்களுக்கு நவீன சிந்தனைகள் பலவற்றை கற்பித்தவரும் ஆன பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் சமகாலச் செல்நெறிகள் பற்றி-குறிப்பாக போஸ்ட்மார்க்டனிசம் பற்றி சொல்லி இருப்பதை மிக ஆர்வத்தோடு படிக்க முனைந்தேன். இந்தக் கட்டுரைக்குக் காரணமானவர்கள் எனவும் உதவியவர்கள் எனவும் பேராசிரியரால் சுட்டிக் காட்டப்பட்ட சில பெயர்கள் (சின்னப்பாரதி, யமுனா ராசேந்திரன்... வகையறாக்கள்) இந்த உற்சாகத்தை சற்றே அவிக்க எத்தனித்தாலும் பேராசிரியரின் பெயரும் சிந்தனைதோய்ந்த முகமும் (அட்டைப்படம்) உடனே என்னை கட்டுரைக்குள் ஆழ்த்தின. அதிலும் இன்றைய காலத்தின் துரித மாற்றங்கள் பற்றிய அக்கறையோடு பேராசிரியர் கட்டுரையைத் தொடங்கி இருந்தது ஆவலைத் தூண்டுவதாக இருந்தது.

'பின்னவீனத்துவத்தைப் புறங்காணப்' புறப்பட்ட கட்டுரை முடிந்த பின்பும் எங்கள் ஊர்களில் பாம்பையும், கீரியையும் வைத்து இரண்டையும் சண்டையிட வைப்பதாக மக்களிடம் சொல்லிக் கொண்டே கடைசிவரை சண்டையிடாமலேயே தாயத்து விற்பனையில் கடையைக் கட்டிவிடும் பாம்பாட்டி மந்திரவாதி கதையாக முடிந்தது போல இருந்தது. இதனால் கட்டுரையை முடிக்கும்போது மிகுந்த ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. பல்வேறு விடயங்களைத் தொட்டுச் சென்ற போதும் அடிப்படையில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ள இச்சமகால மாற்றங்களை அவர் சரியாக உள்வாங்கியமைக்கான சான்றுகள் கட்டுரையில் இல்லை. 'பின்னவீனத்துவத்தை புறங்காண்பதற்கான வழி' என்ற சொல் ஆட்சியே தமிழின் இன்றைய முத்த

சிந்தனையாளரான பேராசிரியரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கத்தக்க ஒன்றல்ல. எக்காரணங்களினால் அது புறங்காணப்பட வேண்டிய ஒன்றாக பேராசிரியரால் கருதப்படுகின்றது என்பது கட்டுரையில் விளக்கப்படவில்லை. தவிரவும் 'புறங்காண்பது', 'உள்வாங்குவது' முதலான அணுகல் முறைகள் சிந்தனைப்பாய்ச்சலுக்கு எவ்வகையிலும் வழிகோளாத வெற்று முழக்கங்கள் என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பேராசிரியரின் கட்டுரையில் தொகுப்பாக கூறப்பட்ட விடயமே பின்னவீனத்துவத்தின் 'உண்மையான' இயல்பைக் கண்டறிந்து அதனை மார்க்சீயத்துக்குள் உள்வாங்க வேண்டும் என்பதுதான். முற்றிலும் மற்றதாக நிற்கும் ஓர் அணுகல்முறையை தனக்குள் உள்வாங்குவது என்பது 'மற்றதை' அதன் தனித்துவங்களை அழித்து தனக்குள் வயப்படுத்துவது (Domesticate) என்பதுதான். மீண்டும் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்குத்தான் அது பயன்படுமே தவிர புதிய வெளிச்சம் எதனையும் அது அனுமதிக்காது.

தமிழில் புதிய சிந்தனைகளின் வரத்துக்கள் பற்றி சொல்ல முனைந்த பேராசிரியர் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சில உண்மைகளைத் தவற விடுகிறார். பின்அமைப்பியல், பின்னவீனத்துவம் முதலான புதிய சிந்தனைகளை இடதுசாரி நோக்கில் அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் தான் இங்கே பிரெக்டையும், டெர்ரி ஈகிள் டனையும், அல்தூசரையும் அறிமுகப்படுத்தியவர்கள். பேராசிரியர் உள்ளிட்ட இதர மரபுவழி மார்க்சீயர்கள் இதனை செய்ததில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொ.வேலுசாமி தஞ்சாவூர்.

குறிப்பு

ஆகஸ்ட் '99 கணையாழியில் 'புதைகிறது புதைகிறது' என்ற தலைப்பில் வெளியான கவிதையின் தலைப்பு மட்டுமே என்னுடையது. அதன் உடல், 'நடனம்' (பக்:54) என்ற தலைப்பின் கீழ் எப்படியோ சென்றுவிட்டது. எத்தனையோ என் கவிதைகளை சிறப்பாய் வெளியிட்ட கணையாழி நான் குறிப்பிடும் பிழையைக் கவனத்தில் கொள்ளும் என்று நம்புகிறேன்.

பா.சத்தியமோகன், நெய்வேலி-1.

(வருத்தம் தெரிவிக்கிறோம் - ஆசிரியர் குழு)

பெருமைக்குரியவர்

ஜெயகாந்தன், அவர் ஒரு பிறவிப் படைப்பாளி, இதர படைப்பாளிகளைக் காட்டிலும் முற்றிலும் மாறுபட்டவர் என்ற வரையில் மட்டுமே அறிந்து வைத்துள்ளவர்களுக்கு, ஜெயகாந்தன் என்ற அந்த அருந்தவப் புதல்வனின் இரத்தினச் சுருக்கமான வரலாற்றினை (உன்னத கலைஞனுக்கு உயரிய விருது) ராஜ்கண்ணன் பொருள்பட எடுத்துரைத்திருந்தார். மேலும், சிலருக்கு விருதுகளால் பெருமை, அதேசமயம் சிலரால் அந்த விருதுக்குப் பெருமை. ஜெயகாந்தனைப் பொறுத்தவரை, இரண்டாவது வகை. ஜெயகாந்தனுக்கு பாரதிய பாஷா பரீஷத்

வெள்ளி விழா விருது அறிவிக்கப் பட்டிருப்பதினால் அந்த விருதுக்குத்தான் பெருமை. அந்த வகையில் தனது புகழிற்குப் புகழ் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஜெயகாந்தன் அவர்களை உன்னத கலைஞனுக்கு உயரிய விருது என்று கணையாழி மனதாரப் பாராட்டி தீட்டியிருந்த கட்டுரை ஒட்டுமொத்த இலக்கிய உலகமும் அண்ணாருக்கு முன்கூட்டியே வாழ்த்துத் தெரிவித்தார் போன்றிருந்தது.

இரா.வணையாபதி, தோட்டக்குறிச்சி.

நியாயத் தராக

ஈழத்தின் 'நெஞ்சில்' இலக்கியத் தீரமும்-ஈரமும் கொண்ட, கா.சிவத் தம்பி அவர்களின் கட்டுரையில் உறைப்பும், காரமும் மிக அதிகம். தமிழர்கள் இதைத் தாங்குவார்களா? 'தமிழ் மொழியை முதலில் ஒரு இந்திய மொழியாகத் தகுதிப்படுத்துவோம். பிறகு உரிமை, சலுகை, விருதுகளை எதிர்பார்க்கலாம்!' என்கிற அவரது குரலும், சிந்தனையும் நியாயத் தராகக்கு உவப்பானதாகயிருக்கும். ஆனால் தமிழக இலக்கியவாதிகளுக்கு விளக்கெண்ணையாக, இந்த கருத்துவழுக்கும்! பிரமிள், தருமு, சிவராமை ஒரு கட்டத்தில் அரவணைத்து, தனக்குச்சீடனாக அவர் மாறவில்லை. மாறாக, தன்னைவிட வளர்ந்து விட்டார் என்கிற ஆற்றாமையில், கோபத்தில் விமர்சகர் வெங்கடசாமிநாதன் படுத்தியபாடும், எழுதிய வசைபுராணங்களும் தாங்காமல், மரணப்படுக்கையில் வீழ்ந்தவர், பிரமிள். அப்போதும் அந்தக் கவிஞன் சேர்ந்து விடவில்லை. வெங்கட்போன்ற சுயகாலய, சுயவிளம்பரக் கழிசடைகளின்மீது கவிதை வாயிலாக காறி உமிழ்ந்து கொண்டதான் இருந்தார். இப்போது அதையே மிகலாவகமாக, நாசுக்காக, நாகரீகமான மொழியில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி செய்கிறார். நமக்கு

உறைத்தால், தமிழ்மொழிக்கு உயிர்ப்பும் கௌரவமும் வந்துவிட்ட மாதிரிதான். பார்ப்போம்!

ஏ.ஆர்.ராஜாமணி, புதுதில்லி-5

தமிழ் இலக்கியத்தின் இமயம்

காலத்தே எதிர்நீச்சல் போடும் அமரர் கல்கியின் எழுத்து பற்றிய மரன் கட்டுரை நடுநாயகமாய் கணையாழியில் இடம்பெற்றிருந்தது. இந்த ஆகஸ்ட் இதழுக்கு ஒரு கம்பீரக் கவர்ச்சி. ஆகஸ்ட் என்ற சொல் தமிழில் கம்பீரத்தையும் மங்களகரமானதையும் குறிக்கும். கல்கியின் நூற்றாண்டு விழாவை முன்னிட்டு அவரது பெருமைகள் அனைத்தும் சுருக்கமாக ஆனால் மிகப் பொருத்தமாக கணையாழியில் வாசிக்கப்பட்டுள்ளது.

பண்டிதனும் பாமரனும் படிக்கப் பிடிக்கும் படைப்புகளைத் தந்த கல்கி தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாவாக முதன்மை அந்தஸ்து பெற்றிருப்பதைத் தக்க காரணங்களுடன் விளக்கியிருந்தார் மரன். தோட்டதெல்லாம் பொன். கல்கி எழுதியதெல்லாம் கிளாசிக்ஸ். இம்மாந்தாலிட்டி, சத்தியத்தன்மையை எப்படி எழுத்தாளன் எய்துகிறான் என்பதற்கு கல்கியை உதாரணம் காட்டிய கட்டுரையின் முடிவு கருத்தில் கனமாய் இறங்கியது. காற்றோடு காலம் சருகு போல் அடித்துச்செல்லப்பட்டாலும் தமிழ் இலக்கியத்தின் இமயம் போல் 'கல்கி'யின் எழுத்து அசலாய் அற்புதமாய் நிமிர்ந்து நிற்கும்!

ஆர்.ஆர்.சாமி, திருவண்ணாமலை.

இளைய எழுத்தாளருக்கு....

அந்தக் கரிசல்காட்டுக் கதைக்காரரின் 'ஒடுக்கம்' இயல்பாய் ஒடுங்கிப் போகிறது. பெண் எடுத்த அடி, வைச்ச அடி அத்தனையும் அந்த ஆண் ஜென்மத்தின் உணர்விற்காய், உறவு

களுக்காய் ஆகிப்போனது. அப்படி ஆகி ஆகியே சாகும்போது கூட மனச்சுமையுடன் சாகிறான். அவனுக்காய் பாழாய்ப்போன காதலுக்காய், பழமையை விட்டவன் அவனுக்காய் அதனையே ஏற்று அதனாலேயே மாய்ந்துப் போகிறான். தனக்காய் தன் உறுதியை, தன்மானத்தைக்கூட வைத்துக்கொள்ள முடியாத கௌரவ அடிமைகள் சாந்தகுமாரிகள் என்பதை சத்தமின்றி சொல்லும்விதம் ஆசிரியருக்கே உரியது.

தி.க.சியின் 'காலத்தின் குரலில்' மகாநதியின் இரு கிளைகளின் மரணமில்லா மதிப்புரையை மட்டும் சொல்லவில்லை.

எத்தொழிலுக்கும் எதிரான முதலாளித்துவம் பத்திரிகைத் துறையில் பொதுநல விரும்பிகளை மிகையாகவே பாதிக்கும் என்பதையும், எழுத்துலகின் எழுச்சியில் எழுத்து-எழுச்சி, எழுச்சி-எழுத்து என்ற மாற்றத்தை உருவாக்கும் கிரியா ஊக்கி என்பதையும் இளைய எழுத்தாளருக்கு இங்கிதமாய் எடுத்த துரைக்கிறார் - இடித்துரைக்கிறார்.

அடுத்து மானிடர், மானிடராக வாழ மானிடருக்கான கலை, இலக்கியம் தேவை. அதை நல்கும் பாதை மார்க்கியம் மட்டுமே. அதைவிட மேலான ஒரு பாதை இன்றில்லை. அதை ஒழுங்கமைக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் தொகுத்தளித்துள்ளார் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள்.

'அக்கக்கா குருவிகளை' காணக் கொடுத்த இளம் எழுத்தாளர் தமயந்தி வார்த்தை சுருக்கத்தில் வாழ்க்கையை நிறுத்தும் யதார்த்த இலக்கியவாதி. அவர் நடை, கதைகளில் அனுபவங்களில் நேரடி காணலை, நேரடியாய் சித்திரிக்கும் பாங்கு என்போன்றோருக்கு வழிகாட்டும் எனப் பெருமைபடத் தோன்றுகிறது.

நா.சுப்புலட்சுமி, திருப்பத்தூர்

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 47

கட்டுரை

எழுத்தாளர் விந்தன்

மு.பரமசிவம்

சீறுகதை உலகில் பலபேர் இன்று ஏழை எளியவர்களைப் பற்றி, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றி ஏராளமாக எழுதி பரிசும் பாராட்டும் பெறுகிறார்கள். ஆனால் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எளிய மனிதர்களைப் பற்றி எழுதிய விந்தனை ஒரு கூட்டம் ஏளனமாகப் பேசியது. 'இல்லாதவர்களே இல்லாதவர்களைப் பற்றி எழுதுகிறார்கள்' என்று கிண்டலடித்தது.

ஆனால் பேராசிரியர் 'கல்கி', 'பாடுபட்டு அறியாதவன் பாட்டாளியின் துயரத்தைப் பற்றியும், சேற்றில் இறங்கி அறியாதவன் குடியானவனுடைய கஷ்டத்தைப்பற்றியும் என்னதான் கண்ணீரில் பேனாவைத் தோய்த்துக் கொண்டு எழுதினாலும் அந்தக் கதைகளில் மற்ற எல்லாச் சிறுகதை இலட்சணங்களும் இருக்கலாம்; உள்ளத்தை ஊடுருவித் தைக்கும்படியான இதயம் ஒன்றிய ஈடுபாடு இருப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட உண்மை ஒளிவீசும் ஏழை எளியவர்களிடையேயிருந்தும், உழைப்பாளி மக்களிடையேயிருந்தும் ஆசிரியர்கள் தோன்ற வேண்டும்; அவர்களுடைய எழுத்தில் இலக்கிய பண்பும் பொருந்தியிருக்க வேண்டும். மேற்கூறிய இலட்சணங்கள் பொருந்திய கதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீ.வி.கோவிந்தன்.'

உழைப்பாளி மக்களிடையே பிறந்து வளர்ந்து உழைத்துப் பண்பட்டவர்... என்று பாராட்டி 'முல்லைக் கொடியாள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு முன்னுரை எழுதியுள்ளார்.

கல்கியின் அந்த முன்னுரையே

விந்தனின் நாற்பதாண்டு இலக்கியப் பணிக்கு- இலட்சிய எழுத்துக்குக் கிடைத்த மாபெரும் மதிப்பீடும் விருதும் ஆகும். அதன் பொருட்டே விந்தன் 'இருப்பவனைப் பற்றி எழுதி அவனுடைய பணத்துக்கு உண்மை இரையாவதைவிட, இல்லாதவனைப் பற்றி எழுதி அவனுடைய அன்புக்கு உண்மை இரையாவதே மேல்!' என்று முழுங்கி, 'அய்யா! பொய்யும் புரட்டும் இல்லாத 'லோ'சர்க்கிளே எனக்குப் போதும்; அவர்கள் வாழ்ந்தால் நானும் வாழ்வேன்; அவர்கள் செத்தால் நானும் சாவேன்!' என்றவர் 30.6.1975-இல் மரணம் அடைந்தார்.

தருமமிகு சென்னை என்று எல்லோரும் நம்பும் சென்னை மாநகரம் அதர்மம் மிகுந்த சென்னை மாநகரமாக காட்சியளித்தது விந்தனுக்கு. அதனால் தான் அதர்மங்களுக்கு ஆளான அப்பாவி மக்களின் அவல வாழ்க்கையை எல்லோருக்கும் புரியும் வண்ணம் எளிய தமிழில் எழுதிக்காட்டினார்.

பள்ளியில் சில ஆண்டுகளே படித்து பல வேலைகளைப் பார்த்த விந்தன், இருபதாவது வயதில் டாக்டர் மாசிலாமணி முதலியார் நடத்திய

**விந்தனுக்குக் கையில்
கொஞ்சம் பணம்
இருந்தால் போதும்.
அதைக் குழந்தைகள்,
குடும்பம் என்று
செலவழிக்க
விரும்பாமல் அந்தப்
பணத்தை
எழுத்துத்துறைக்கே
செலவழிக்க
விரும்புவார்.**

'தமிழரசு' என்னும் பத்திரிகையில் அச்சுக்கோர்க்கும் பிரிவில் சேர்ந்தார்; முன்னாள் 'கல்கி' அச்சுக் போர்மேன் டி.எம்.இராஜாபாதர் உதவியுடன்.

'தமிழரசு' இதழின் முதன்மைக் கவிஞராக இருந்து வந்த பாரதிதாசன் அந்த இதழுக்கு எழுதிய 'தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்' என்னும் கவிதையை முதன் முதலில் அச்சுக்கோர்த்த பெருமை, பிற்காலத்தில் கதாசிரியராய், பத்திரிகை ஆசிரியராய், திரைப்படப் பாடலாசிரியராய் உயர்ந்த விந்தனுக்கே உரியது.

'கல்கி' இதழில் 'பாப்பா மலர்' பகுதிக்கு வி.ஜி. என்ற பெயரில் குழந்தைகளுக்குக் கதைகள் எழுத ஆரம்பித்த விந்தன், ஏற்கெனவே சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் கவிதைகள் எழுதியதும் உண்டு.

1946-இல் விந்தன் சிறுகதைகள் (25) தொகுக்கப்பட்டு 'முல்லைக் கொடியாள்' என்னும் பெயரில் ஸ்டார் பிரசுரம் வெளியிட்டது.

விந்தனின் சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்த காலகட்டத்தில், தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம் விந்தனின் 'முல்லைக் கொடியாள்'ளுக்கு முதல்பரிசு அளித்துப் பாராட்டியது. அந்த வகையில் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் முதல்பரிசை முதன்முதலில் பெற்ற எழுத்தாளர் விந்தன் என்பது சிறப்புக்குரியது. நாற்பதாண்டு இலக்கிய வாழ்க்கையில் விந்தன் பெற்ற ஒரே பரிசு தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் அளித்ததுதான். இறுதிக் காலத்தில் விந்தன் தமக்கு சாகித்ய அகாதெமி விருது கிடைக்கவில்லையே என்று வருந்தியதும் உண்டு.

1948-இல் முருகு சுப்பிரமணியம் நடத்திய 'பொன்னி' இதழில் விந்தன் 'நக்கீரன்' என்னும் மாற்றுப் பெயரில் 'கண் திறக்குமா?' என்ற நாவலை எழுதினார்.

அந்த நாவல் தொடராக வெளிவந்த காலம், தி.மு.க. தோன்றிய காலம். மக்களிடையே எதிர்பார்ப்புகளும், மாற்றுக்கருத்துக்களும் வெடித்த நேரம். பொதுவுடைமைக் கட்சித் தொண்டர்களும், தலைவர்களும், சிறையிலும்,

தலைமறைவு வாழ்க்கையையும் நடத்திய காலம்.

சமூகத்தின் இத்தகைய நிகழ்வுகளை தேசிய உணர்வோடும், காந்தியச் சிந்தனையோடும் எழுதி, நாட்டில் காந்தியின் பெயரால் பொய்யர்களும், தியாகிகளின் பெயரால் புரட்டர்களும் பெருகிவிட்டதை அடையாளம் காட்டி, 'இந்த அதர்மங்களைக் காண உங்கள் கண் திறக்குமா?' என்று கேட்டார் விந்தன்.

விந்தனின் கண் திறக்குமா? என்ற நாவலை மாற்றுக் கருத்துடைய அறிவுஜீவிகளும் படித்துப் பாராட்டினர். அதன் பயனாகத்தான் 'பாலும் பாவையும்' என்ற நாவல் பிறந்தது.

1950-இல் 'கல்கி' இதழில் விந்தன் எழுதிய 'பாலும் பாவையும்' என்ற நாவலைப் பலரும் படித்தார்கள். அதிலும் இலக்கியவாதிகள் மிகுந்த அக்கறையோடு படித்தார்கள். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் கலைஞர் கருணாநிதி!

ஆம். 'பாலும் பாவையும்' நாவலைப் பலமுறை படித்தவர் அந்த நாவலின் இறுதி அத்தியாயத்தில் வரும் 'ஓடினாள்... ஓடினாள்... வாழ்க்கையின் ஓரத்துக்கே ஓடினாள்...' என்ற கவின் மிகு வரிகளை ஆசிரியர் விந்தனின் அனுமதியுடன் 'பராசக்தி' என்ற படத்தில் பயன்படுத்திக் கொண்டார். தமிழ்ச் சினிமாவில் விந்தனின் பங்களிப்பு சிறிதே எனினும் அந்தப் பங்களிப்பு சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

'வாழப்பிறந்தவன்' என்ற திரைப்படத்தில் ஆரம்பித்து 'சொல்லு தம்பி சொல்லு' வரையில் சுமார் ஏழு படங்களுக்கு கதை-வசனம் எழுதியுள்ளார் விந்தன். அவற்றில் சிவாஜி கணேசன் நடத்த அன்பு, சிவாஜி கணேசனும் எம்.ஜி.ஆரும் இணைந்து நடத்த கூண்டுக்கிளி, கல்கியின் பார்த்திபன் கனவு ஆகிய திரைப்படங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. மேலும் அன்பு, கூண்டுக்கிளி, குலேபகாவலி, பார்த்திபன் கனவு ஆகிய படங்களுக்குப் பாடல்கள் எழுதி புகழ் பெற்றிருக்கிறார். அப்பாடல்களில் 'மயக்கும்

மாலைப் பொழுதே நீ போ...போ... இனிக்கும் இன்ப இரவே நீ வா...வா...' (குலேபகாவலி), 'கொஞ்சங்களியான பெண்ணைக் கூண்டுக்கிளியாக்கிவிட்டு கெட்டி மேளம் கொட்டுவது சரியா தப்பா!' (கூண்டுக்கிளி).

விந்தனின் திரைப்படல்களுக்கு மக்களிடம் நல்ல வரவேற்பு இருக்கிறது என்பதற்கு சான்றாக இப்படல்களை இன்றும் வானொலி ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

விந்தனுக்குக் கையில் கொஞ்சம் பணம் இருந்தால் போதும். அதைக் குழந்தைகள், குடும்பம் என்று செலவழிக்க விரும்பாமல் அந்தப் பணத்தை எழுத்துத்துறைக்கே செலவழிக்க விரும்புவார். அதாவது பத்திரிகை, பதிப்பகம் என்று ஆரம்பித்துவிடுவார்.

1954-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 15-ஆம் நாள் 'மனிதன்' என்னும் மாத இதழை 'என்னை மனிதனாக்கிய மனிதன்' என்று பேராசிரியர் 'கல்கி'க்கு காணிக்கையாக்கி வெளியிட்டார். மனிதன் ஒன்பது இதழ்கள் தான் வெளிவந்தன. அவற்றில் தீபாவளி மலரும் பொங்கல் மலரும் உண்டு. முதலில் நான்கு ஐந்து இதழ்கள் மிகுந்த பொருட்செலவில் கருத்தும் கவர்ச்சியும் இணைந்து வெளியாகி வாசகர்களிடையே புதுமையும் புரட்சியும் நிறைந்த ஒரு பத்திரிகையாகத் திகழ்ந்தன. நாளடைவில் நடை தளர்ந்து நான் தவறிகடைசியில் ஒருநாள் 'மனிதன்' இதழ் தன் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டது.

'தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்' என்னும் கவிதையை முதன் முதலில் அச்சுக்கோர்த்த பெருமை, பிற்காலத்தில் கதாசிரியராய், பத்திரிகை ஆசிரியராய், திரைப்படப் பாடலாசிரியராய் உயர்ந்த விந்தனுக்கே உரியது.

1958-ஆம் ஆண்டு விந்தன் 'புத்தகப் பூங்கா' என்ற பெயரில் ஒரு பதிப்பகத்தை ஆரம்பித்தார். அதன் வெளியீடுகளாக இளங்கோவன், க.நா.சு. சாண்டில்யன், ஜெயகாந்தன் ஆகியோரின் நூல்களை வெளியிட்டார். அவற்றில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது ஜெயகாந்தனின் 'ஒருபிடி சோறு' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு. அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதிதான் ஜெயகாந்தனை ஆனந்த விகடன்க்கு அடையாளம் காட்டியது.

பத்திரிகை, பதிப்பகம் என்று விந்தனின் சுதந்திரமான இலக்கியச் செயற்பாட்டிற்கு பெரிய அளவில் பணம் இழப்பு ஏற்பட்ட போதிலும் அன்றைய இலக்கிய பத்திரிகை உலகில் 'மனிதன்' பத்திரிகையின் வரவு புதிய வரவாகக் கருதப்பட்டது; இலக்கிய வாதிகளால் வரவேற்கப்பட்டது. இன்றும் விந்தனின் பெயரைச் சொன்னால் அவரின் 'மனிதன்' பத்திரிகையைப்பற்றி சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறது. அதுவே அவர் 'மனிதன்' பத்திரிகையை நடத்தியதற்குக் கிடைத்த வரவேற்பும் பாராட்டும் ஆகும்.

சுதந்திரச் சிந்தனையாளரான விந்தன் பல ஆண்டுகள் எழுத்தை நம்பி வாழ முடியாமலும் எழுத முடியாமலும் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்தவர். கடைசியில் 'தினமணி கதிர்' ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்து தன் பெயருக்கு பங்கம் நேரா வண்ணம் பல படைப்புகளைத் தந்தார்.

'கதிரி' விருந்து ஓய்வு பெற்ற விந்தன் சிறு பத்திரிகை ஒன்று நடத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். அச்சமயத்தில் அவருடைய நண்பர்கள் அவருக்கு மணிவிழா கொண்டாட குழு ஒன்று அமைத்தனர். அந்தக்குழு செயல்பட துவங்குமுன்னரே மணிவிழா நாயகர் விந்தன் மரணத்தைத் தழுவினார்.

சுதந்திரச் சிந்தனையும் தனித் தன்மையும் படைத்த விந்தனின் படைப்புகளை இன்றும் பலர் படித்துப் பாராட்டுகின்றனர். அதன் மூலம் விந்தன் சாகவில்லை; நம் மூடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்று நம்பலாம்! ■

கட்டுரை

கிட்டியாரிவை

என்னவோ அன்று திட
ரென்று வானம் தூறல்
போட்டுக் கொண்டி
ருந்தது. காலை நேரம்.
நங்கநல்லூரில் விலாசம் தேடி,
வீட்டுவாசலில் போய் நின்றோம்,
நானும் நண்பர் ராஜ் கண்ணனும்.
வீடு அமைதியாக இருக்கிறது. முன்
ஹாலில் இருக்கிறார். மடக்கு நாற்
காலியில் காலை நீட்டி உட்கார்ந்து
இருக்கிறார். காவி வேஷ்டி, காபிக்
கலரில் தோடு போட்ட சட்டை!
நரைத்த தாடி. சிரித்த முகம்.
எங்களைப் பார்த்ததும் மலர்ந்து
சிரித்தார்.

'உங்களுக்காகத்தான் காத்திருந்
தேன்' என்பது மாதிரியான சிரிப்பு.

'வாங்க..' என்றார்.

அவர்-

சுந்தர ராமசாமி.

சாகித்ய அகாதெமியும் உலகத்
தமிழாராய்ச்சி நிறுவனமும்
சென்னை புக் பாயின்ட் அரங்கில்
ஒரு கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்
திருந்தன. அதில் 'நானும் எனது
எழுத்தும்' என்ற தலைப்பில் பேசுவ
தற்காகச் சென்னை வந்திருந்தார்.
அதை முடித்துவிட்டு உறவினர்
வீட்டில் இரண்டு நாட்கள் தங்கி
யிருந்தார். அன்றுமாலை அவர்
கன்னியாகுமரி எக்ஸ்பிரஸில் நாகர்
கோவில் செல்லவேண்டும். அடிக்
கடி தொலைபேசி கூப்பிடுகிறது.
நண்பர்கள் வந்து போகிறார்கள்.
பகல் பதினொரு மணிக்கு அந்தத்
தெருவும் அந்த வீடும் அமைதியாகி
விட்டது. நாங்கள் மட்டும்தான்.
வெளியில் மழைத்தூறல்!

'எழுத்தாளர் சந்திப்பு நிகழ்ச்சி
எப்படி இருந்தது?'

'நண்பர்களை எல்லாம் பார்க்க
முடிந்தது. எல்லோருடனும் பேசத்
தான் நேரம் வாங்கக்கவில்லை''
என்று வருத்தப்பட்டார்.

'யார் யாரெல்லாம் வந்திருந்
தார்கள்' என்று விசாரித்தார். நண்பர்
கண்ணன், சில பெயர்களைச்
சொன்னார். 'அட அவர்களை
எல்லாம் பார்த்திருக்கலாமே..'

என்று யோசனையில் இறங்கினார்.
சிறிது மௌனம்.

'கேள்வி நேரத்துல நல்ல
கேள்விகளே வரலை. யார் யார்
நல்ல கேள்விகள் கேட்க முடியுமோ
அவங்க எல்லாம் கேள்வி கேட்க
மாட்டாங்க. பேசணும்னு நினைக்
கிறாங்க பாருங்க அவங்கதான்
வந்து மைக்கைப் பிடிச்சுக் கேள்வி
கேட்கிறாங்க. என்னைப் பத்தின
ஒரு பிம்பத்தை (image) உருவாக்கி

பாரதிபாலன்

வெச்சிருக்காங்க. அதுபடிதான் நான் பேசணும், பதில் சொல்லணும்னு நினைக்கிறாங்க. நான் அந்த பிம்பத்தை உடைத்து விட்டுத்தான் பேசினேன். அப்படி உடைக்கிறதுல எனக்கு ஒரு சந்தோசம்!

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இவங்கெல்லாம்னு ஒரு பிம்பம் இருக்கு. இவங்க எல்லாம் தலித் எழுத்தாளர்கள். இவங்க எல்லாம் புரியும்படி எழுதமாட்டாங்கனு ஒரு பிம்பம். இந்த பிம்பத்துலெ சிக்காதவங்க இந்த மாதிரி எழுதினா ஏத்துக்கிறதில்லை. உதாரணமா முற்போக்கு எழுத்தாளன் லிஸ்ட்லெ இல்லாத ஒருத்தன் முற்போக்கா எழுதினா ஏத்துக்கிறதில்லை.

இந்த மாதிரியான பிம்பங்களை உடைச்சிட்டு வாசக உறவை வலுப்படுத்தணும்னு நினைக்கிறேன். படைப்பாளியின் படைப்புகளைச் சரியாகப் புரிஞ்சு படிச்சிருந்தாங்கன்னா இந்தச் சிக்கலே இல்லை'' என்றார்.

பதினெட்டு வயதில் தமிழ் படித்து, பத்தொன்பது வயதில் 'முதலும் முடிவும்' என்ற சிறுகதையை எழுதியவர் சுந்தரராமசாமி. தொடர்ந்து ஐம்பதாண்டுகள் எழுதி வருகின்றார். அதிகப்படியான வாசகர்களைச் சென்றடைய முடியவில்லை என்பது அவரின் வருத்தம். ஐம்பது வருடங்களாக சிறுபத்திரிகைகள் மூலம் எழுதி தான் எவ்வளவு வாசகர்களைச் சம்பாதித்திருப்பேன் என்றும் இதுவே அதிகம் விற்பனையாகின்ற பத்திரிகைகளில் எழுதியிருந்தால் எவ்வளவு வாசகர்களைச் சென்றடைந்திருப்பேன் என்றும் ஒரு சிறு கணக்குப் போட்டுச் சொன்னார். என்ன செய்வது? நமது தமிழ் சூழல் அப்படித்தானே இருக்கிறது.

அதிகப்படியான வாசகர்களைச் சென்றடையும் போது- வாசகன்

டமிருந்து பெறப்படுகின்ற பின்னூட்டை (Feed have) வைத்து நம்மைத் திருத்திக் கொள்வது படைப்பினைச் செழுமைப்படுத்தவும் உதவும். இதனால் வாசகர்களும் பயனடைய முடியும் என்பது அவரின் எண்ணமாக இருந்தது.

அவரின் முன்னால் சமீபத்தில் வெளியான சில நூல்கள் கிடந்தன. நாங்கள் அவற்றினை எடுத்து அதன் கட்டமைப்பினைப் பற்றியும் வடிவமைப்பினைப் பற்றியும் சிறிது பேசினோம்.

இப்போது ஆழமான வாசிப்புக்கு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த எண்ணிக்கை கூடிக்கொண்டேதான் இருக்கிறது. குறையவில்லை

“

ஐம்பது வருடங்களாக சிறுபத்திரிகைகள் மூலம் எழுதி தான் எவ்வளவு வாசகர்களைச் சம்பாதித்திருப்பேன். இதுவே அதிகம் விற்பனையாகின்ற பத்திரிகைகளில் எழுதியிருந்தால் எவ்வளவு வாசகர்களைச் சென்றடைந்திருப்பேன்

”

என்பது 'சுரா'வின் எண்ணம். ஒவ்வொரு வெகுஜனப் பத்திரிகையிலும் இப்ப ஒரு சிறுபத்திரிகைக் காரன் ஊடுருவியிருக்கிறான். அந்தத் தாக்கம் வெகுஜனப் பத்திரிகையில் தெரிகின்றது என்று சந்தோஷப்பட்டார். பேச்சு அப்படியே பத்திரிகைகள் பக்கம் திரும்பியது. "எவ்வளவோ இலக்கியக் கூட்டங்களும், இலக்கிய

நிகழ்வுகளும் நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. அந்தத் தகவலைத் தெரிவிக்க-பதிவு செய்ய பத்திரிகைகளே இல்லை. தினமணியிலெ தான் நமக்கு ஒரு ஸ்டீல் போட்டு வெச்சிருக்காங்க, அதுவும் இப்ப நூல் அரங்கம்' பகுதியை அரைப் பக்கமாக்கி விட்டாங்க. அதை ஒரு பக்கமாக ஆக்கணும்'' என்றார். 'கணையாழியிலெ இப்பப் புரியும் படியான அட்டைப்படம் வருதே!' என்று ஆச்சரியப்பட்டார்.

இன்னொரு விசயத்தையும் வருத்தத்தோடு சொன்னார். சிங்கப்பூர் நா. கோவிந்தசாமி, மரணச் செய்தியை எந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகையும் செய்தியாகப் போடலை. எனக்கு அது மலையாளப் பத்திரிகையில் இருந்துதான் தெரியும்படியாக வந்தது என்றார். தமிழ் மொழிக்காக அவர் நிறைய செய்து வைத்திருக்கிறார். அந்தக் காரியங்களுக்கெல்லாம் அங்கீகாரம் கிடைக்கின்ற நேரம்!

அவர் இல்லை.

தி.ஜானகிராமன் மரணச் செய்தி அவருடைய நெருங்கிய நண்பரான எம்.வி.வெங்கட்ராமனுக்கு மூன்று நாட்கள் கழித்துத்தான் தெரிஞ்சு தாம். என்ன கொடுமை பாருங்க!

'தாக்கை குருவிகள் மாதிரி தமிழ் எழுத்தாளன் செத்துப்போகிறான்' என்றார். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவர் யோசனையில் இருந்தார். கண்ணனும் எங்கோ திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி வெளி நாட்டுக்குப் போன செய்தியைப் பற்றிய கூடுதல் தகவல்களை எங்களிடம் கேட்டார். அவர் திரும்பித் தமிழகம் வருகின்ற யோசனை இல்லை என்றேன். ஒரு கணம் மௌனமாக இருந்தார்.

இத்தனை வருஷமா வாழ்ந்த மண். நம்மோடு கொண்டிருந்த செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 51

உறவு. இந்த மண்ணில் வாழ்ந்த வாழ்க்கை. நம்ம கலாச்சாரம் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு.. அங்கு போய் நிரந்தரமாகத் தங்குறது என்பது கஷ்டம் தான்! மீண்டும் எதையோ யோசிக்கிறார். அவர் கிளம்புவதற்கு முன்னாடி அவரிடமிருந்து ஒரு செய்தி வாங்கியிருக்கலாம் என்றார்.

ஏறக்குறைய எழுபதிற்கு மேல் இருக்கும். சுந்தர ராமசாமியைப் பார்த்தால் அப்படித் தெரியவில்லை! மிகவும் 'ஆக்டிவ்'வாக இருக்கிறார். உடம்பைக் கவனிப்பதில் கவனம் செலுத்துகிறார் போல. பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் உடம்பைப்பற்றிக் கவனம் செலுத்துவதில்லை. கடைசிக் காலங்களில் ரொம்பச் சிரமப்படுகிறார்கள்.

இந்தத் தலைமுறையினரைப் பற்றி சுந்தர ராமசாமி ஒரு செய்தி சொன்னார். சிந்திக்க வேண்டியது. இந்தத் தலைமுறை தன்னைவிட தன் குழந்தைகள் நலனைப் பற்றித் தான் சிந்திக்கின்றது. குழந்தைகளுக்காக நிறைய செலவு செய்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தன் குழந்தைகளை ஏற்றுமதித் தரத்திற்கு (Export Quality) கொண்டு வரணும்னுதான் நினைக்கிறாங்க. பின்ன இந்தியாவுலெ இருக்கிற துக்காகவா இந்த மெனக்கெடல்?

இன்னும் பேச வேண்டும் போல்தான் ஆவல். மணி மதியம் ஒன்று. அவர் மூன்று மணிக்குக் கிளம்ப வேண்டும். விடை பெற்றுக் கொண்டோம்.

அவருடைய 'குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள்' நாவல் ஆய்வரங்கம் ஒன்றை சென்னையில் நடத்த அவரின் நண்பர்கள் முயற்சி செய்து வருகிறார்களாம். அது கைகூடினால் சென்னை வருவேன் என்றார்.

அப்போது மிச்சமிருப்பதைப் பேசிக் கொள்ளலாம். ■

சம்ப்பா நரேந்தர் நினைவு குறுநாவல் போட்டி

வாசகப் படைப்பாளிகளே...

நீங்கள் ஆவலோடும் அககறையோடும்

பங்கேற்கும் குறுநாவல் போட்டி

★ மாதம் ஒரு குறுநாவல்

★ பிரசுரமாகும் குறுநாவலுக்கு ரூ. 1000/- பரிசு

★ கணையாழியில் பதினைந்து பக்கத்திற்கு

மிகாமல் இருத்தல் அவசியம்.

★ போட்டிக்கு அனுப்பப்படும்

குறுநாவல் திரும்ப அனுப்ப இயலாது.

★ பிரசுரமாகவிருக்கும் குறுநாவலின்

தலைப்பும், ஆசிரியரின் பெயரும்

முந்தைய இதழில் அறிவிக்கப்படும்.

*சம்ப்பா நரேந்தர் நினைவு

குறுநாவல் போட்டி*

என்று குறிப்பிட்டு

அனுப்பவும்.

★ ஒவ்வொரு மாதமும்

பதினைந்தாம் தேதிக்குள்

குறுநாவல் அனுப்பப்பட

வேண்டும்.

குறுநாவல்

நாளைக்கு

'சம்பா-நரேந்தர்
குறுநாவல் போட்டி'யில்
பரிசு பெறும் படைப்பு

ரெ.கார்த்திகேசு

க

டித உறையைப் பார்த்துமே ராஜேஸ்வரிக்கு மனசுக்குள் கிலி பிடித்துவிட்டது. "அரசாங்கச் சேவையில்" என்ற எழுத்துப் பொறிக் கப்பட்ட பழுப்பு உறை. எங்கிருந்து வந்திருக்கிறது என்பது தெரிந்தது. யார் எழுதியிருப்பார்கள் என்று புரிந்தது. ஓரத்தைக் கிழித்துப் படித்தாள். பத்மாதான் எழுதியிருந்தான். தமிழில் சுருக்கமாக எழுதியிருந்தான். இது படிக்கப்பட்டு அனுமதிக்கப்பட்ட கடிதம் என்று காட்டினாங்குற்றவாளிகள் நிலையத்தின் அரசாங்க முத்திரையும் இருந்தது.

'அன்புள்ள அக்
காவுக்கு, வணக்கம்.

இங்கு சுகம். உங்கள் சுகம்
அறிய ஆவல்

நிற்க, அடுத்த மாதக்கடைசியில்
என்னை இங்கிருந்து விடுவிக்கப்

போகிறார்களாம். இன்று காலை மீட்டிங் போட்டு முடிவு செய்தார்களாம். என்னுடைய மேற்பார்வை அதிகாரி சொன்னார். ஒரு வருஷம் இடையிடையே வீட்டுக்கு வந்து மேற்பார்வை பார்ப்பார்களாம். யாராவது பொறுப்புள்ளவர்கள் வந்து கையெழுத்துப் போட்டு அழைத்துப் போக வேண்டும். எனது கார்டியன் என்ற முறையில் உங்களுக்கும் விரைவில் கடிதம்

எழுதுவார்களாம்.

அக்கா, தயவு செய்து அடுத்த மாதக் கடைசியில் வந்து கையெழுத்துப் போட்டு என்னை அழைத்துப் போங்கள். உங்களையும் உங்கள் பிள்ளைகளையும் நேரில் வந்து பார்க்க ஆவலாய் இருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு

பத்மா"

மனதில் திகில் படர்ந்தது. இவ்வளவு சீக்கிரமாகவா இரண்டு வருஷம் ஓடிவிட்டது? இல்லை. இரண்டுவருஷம் இன்னும் முடியவில்லை. நன்னடத்தைக் காகத் தண்டனைக் காலத்தைக் குறைத்திருக்கிறார்கள்.

கடிதத்தை மேசை டிராயரில் ஒளித்து வைத்தாள். அது எளிது. ஆனால் விஷயத்தை ஒளித்து வைக்க முடியுமா? நாளை இது வெடிக்காதா?

இன்று ராத்திரிக்கு கணவனிடம் சொல்லவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். சொன்னால் என்ன ஆகும் என்று தெரியும். புயலும் பூகம்பமும் வெடிக்கலாம். நிச்சயம் வெடிக்கும்.

ஆனால் சொல்

லாமல் என்ன செய்வது? இரவுக்காகக் காத்திருந்தான்.

டிவியில் ஏதோ ஒரு அமெரிக்க சிரிப்புப் படம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கையில் பியருடனும் வாயில் சிகரெட்டுடனும் சிரித்துச் சிரித்துப் படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணவன் சேகரனை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான் ராஜேஸ்வரி. எத்தனை நிம்மதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறான்! இப்போது சொல்லலாமா? சொல்லி நிம்மதியைக் கெடுக்க வேண்டுமா? வீட்டில் நிலவியிருக்கும் இந்த அமைதியைக் குலைக்க வேண்டுமா?

பிள்ளைகள் இருவரும் தூங்கப் போய்விட்டார்கள். மாமியாரும் இன்று வெள்ளை போய்ப் படுத்துவிட்டாள். டிவியில் ஏதாவது தமிழ்ப்படம் இருந்தால் இரவிரவாக கண் விழித்து உட்கார்ந்திருப்பாள். இல்லையானால் வெள்ளை தூக்கம்தான்.

வீடு சாயந்திர அவசரங்கள் முடிந்து ஓய்ந்திருந்தது. பிள்ளைகள் விளையாடி, சண்டை போட்டு, சோறு சாப்பிட அடம் பிடித்து டிவியின் முன்னால் சத்தம் போட்டுச் சிரித்து விரட்டியவுடன் போய்ப் படுக்கையில் சுருண்டு அடங்கினார்கள். சாப்பாடு எடுத்து வைத்து சாப்பிட்டுப் பாத்திரங்கள் கழுவியே துடைத்து மாமியாருக்கும் வேலை முடிந்தது. வீடே கொட்டாவி விட்டுச் சோர்ந்து அடங்கி விட்ட நேரம்.

அவன் டிவியிலிருந்து கண்கள் பெயராமல் சிரித்தவாறே பியரைக் குடித்து கோப்பையைக் கீழே வைத்த சமயமாகப் பார்த்துச் சொன்னான்: "ஒரு லெட்டர் வந்ததுங்க!"

அவன் கண்களைத் திருப்பி அவளைப் பார்த்தான். "லெட்டரா? என்ன லெட்டர்?"

"பத்மா எழுதியிருக்கா!"

சிரிப்பு மறைந்தது. அவன்

முகம் சுரீர் என்று மாறியது. அவளைக் கொஞ்சம் முறைத்தவாறிருந்தான். புயலின் ஆரம்ப அறிகுறிகள் தெரிந்தன. "என்னாவாம்?" என்றான் மொட்டையாக.

"அவளுக்கு அடுத்த மாசம் விடுதலை கொடுக்கிறாங்களாம்!"

டிவிக்கு முகம் திருப்பினான். அது கடுகடுவென்று ஆகிவிட்டிருந்தது. அவன் மனம் அந்தப் படத்தில் இப்போது இல்லை என்பது தெளிவாகிவிட்டது. ஒன்றும் கேட்கவில்லை. கேட்டால் இந்தப் பேச்சு வளரும் என்பதால் கேட்காமலேயே முடித்துவிட வேண்டும் என்று நினைத்தான் போலிருக்கிறது.

"தோ பாரு ராஜி. என்

முடிவில ஒரு

மாத்தமுமில்ல!

ஒன் தங்கச்சிக்கு இந்த

வீட்டில இனி இடம்

கிடையாது! அதப் பத்திப்

பேச்சையே எடுக்காதே!"

இரண்டு நிமிட மௌனத்தை ராஜேஸ்வரி கலைத்தான்: "வந்து அழச்சிட்டுப் போ அக்கான்று கேட்டிருக்கா!"

இன்னுமொரு நிமிடம் கடுகடுவென்று இருந்தான். அப்புறம் முகம் திருப்பிக் கேட்டான்: "சரி, கேட்டா, நீ என்ன பண்ணப் போறே?"

பயந்து தயங்கிச் சொன்னான்: "போய் அழச்சிக்கிட்டு வரலான்னுதான் இருக்கேன்!"

அவன் குரல் ஓங்கியது. கத்தினான். "ஏன் ராஜி, பைத்தியமா ஒனக்கு? சுத்தமா முட்டாளா

யிட்டியா? இப்படி நெனச்சிக்கூடப் பாக்கலாமா?"

"ஏங் கத்தறீங்க? புள்ளங்க முளிச்சிக்கப் போறாங்க!" என்றான்.

"ஆகா, புள்ளங்க மேல மகா அக்கறை உள்ளவதான் நீ! அதுனாலதான் ஒரு கொலைகாரப் பேய்கொண்டாந்து ஊட்டுக்குள்ள வச்சிக்கிறேங்கிற! நாளக்கி உன் புள்ளங்களயும் குத்தி கொலபண்ணிட்டு போவட்டுமனு!"

"அநியாயமாப் பேசாதிங்க! அவ அப்படிப்பட்டவ இல்ல!"

"தோ பாரு ராஜி. நான் ஒரு வருஷத்துக்கு மிந்தியே உங்கிட்ட சொல்லியாச்சி. என் முடிவில ஒரு மாத்தமுமில்ல! ஒன் தங்கச்சிக்கு இந்த வீட்டில இனி இடம் கிடையாது! அதப் பத்திப் பேச்சையே எடுக்காதே!" என்றான். டிவியை முறைத்தான். பியரை எடுத்துப் பருகினான்.

"அவ வேற எங்கங்க போவா? எங்க போவா சொல்லுங்க!" ராஜேஸ்வரி அழுதான்.

"எங்க போனா ஒனக்கென்ன? அந்தக் கொலைகாரர் சண்டாளிக்கும் இந்தக் குடும்பத்துக்கும் இனி சம்பந்தமில்ல. விஷயம் முடிஞ்சது" - அவனுக்குக் கோபத்தில் மூச்சிரைத்தது.

கொஞ்சநேரம் உட்கார்ந்திருந்தான். கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் டிவியின் அசையும் பிம்பங்களின் அர்த்தத்தை இழுந்துவிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று திரும்பிச் சொன்னான்: "இனிமே இந்தப் பேச்சு எடுத்தினா நமக்குள்ள உறவே கெட்டுப் போவும், பாத்துக்க!" எழுந்தான். கதவைத் திறந்து வெளியே போய் கேட்டருகில் நின்று கொண்டு சிகரெட்டை ஆத்திரமாக உறிஞ்சி ஊதிக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் சென்று படுக்கையில் சாய்ந்தாள். உடம்பில் எல்லா இடங்களிலும் முட்கள் குத்தின. மனம் முழுக்க ரணமாக இருந்தது. என்ன எளிதாக விஷயத்தை முடித்து விட்டான்? ஆனால் அவளுக்கு இந்தப் பிரச்சினை இதோடு முடிந்து விடுமா? எப்படி முடியும்? பத்மாவின் கையிலிருந்த கொலை அரிவாளிலிருந்து சிந்திய இரத்தக்கறைகள் காய்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அவள் மனத்திலும் தன் மனத்திலும் ஏற்பட்ட காயங்கள் காயவில்லை. இன்னும் அங்கே ரத்தம் கசிகிறது. தொட்ட போதெல்லாம் சுரீரென்று வலிக்கிறது.

திருமணம் முடிந்து சேகரனுடனும் அவனுடைய அம்மாவுடனும் ஒரே தம்பியுடனும் வாழ வந்த போதே அந்தக் குடும்பத்தில் இருந்த நெருக்கத்தையும் இறுக்கத்தையும் ராஜி உணர்ந்து கொண்டாள். அந்தக் குடும்பம் மூடிய குடும்பமாக இருந்தது. அவளை அன்னியமாகவே வைத்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் பல ரகசிய விஷயங்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். ராஜியைக் கண்டால் பேச்சுக்கள் நின்றுவிடும்.

போகப் போக அது பெரும்பாலும் சேகரனின் தம்பி பாஸ்கரனைப் பற்றியதுதான் என அவள் ஊகித்துக் கொண்டாள். பனிரெண்டு பதின்மூன்று வயதில் அவன் உடல் பெருத்திருந்தான். முரடனாக இருந்தான். அவன் ராஜியிடம் அதிகம் பேசுவதில்லை. பள்ளிக்கூடம் போய் வந்து

திருமணம் முடிந்து சேகரனுடனும் அவனுடைய அம்மாவுடனும் ஒரே தம்பியுடனும் வாழ வந்த போதே இந்தக் குடும்பத்தில் இருந்த நெருக்கத்தையும் இறுக்கத்தையும் ராஜி உணர்ந்து கொண்டாள்.

கொண்டிருந்தான். வீட்டில் அதிகம் தங்குவதில்லை. மாலையில் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே எங்காவது போய்விடுவான்.

ராஜி வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்திருந்தான். பக்கத்திலேயே ஒரு தொழிற்சாலையில் அவளுக்கு அசெம்பிளி லைனில் மேற்பார்வையாளர் வேலை கிடைத்திருந்தது. சில சமயம் ஷிஃப்டில் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. கஷ்டமாக இருந்தாலும் ஒரு கம்பெனியில் கணக்கு அலுவல் பார்த்து வந்த சேகரனுக்கு நிகரான வருமானம்

வந்ததால் வேலை பிடித்திருந்தது.

அப்படி வெளியில் போக வர இருந்தபோதுதான் பாஸ்கரனைப் பற்றி அவள் கேள்விப்பட ஆரம்பித்தாள். அவன் எடுத்ததெற்கெல்லாம் மற்ற பையன்களுடன் சண்டை பிடிப்பது, எப்பொழுதும் நண்பர்கள் இல்லாமல் தனியாகவே சுற்றுவது, போதைப் பொருள் பழக்கம் இருக்குமோ என்ற வதந்திகள், அவன் பெண்களைப் பார்த்து இளிப்பது எல்லாம் கேள்விப்பட்டாள்.

ஆனால் எதையும் வீட்டில் சொல்ல முடியாது. அந்தப் பேச்சை எடுத்தால் "உனக்கென்ன, விடு! பொம்பிளகளுக்கு வேற வேலகெடையாது!" என்பான் சேகரன்.

வீட்டுக்கும் அவனைப் பற்றி அடிக்கடி முறையீடுகள் வந்து கொண்டிருந்தன. பள்ளிக் கூடத்தில் சண்டை போட்டு வருவான். திருட்டு பற்றிய முறையீடுகளும் வந்தன. ஆனால் முறையீடு பண்ண வந்தவர்களை சேகரனும் அவன் தாயும் முரட்டுத்தனமாகத் திட்டி அனுப்பினார்கள். இரவில் தாயின் அறையில் மூவரும் சேர்ந்து பேசுவார்கள். சில சமயம் பாஸ்கரனை சேகரன் அடிப்பான். பாஸ்கரன் திருப்பிச் சண்டை போடுவான். மாமியார் பாஸ்கரனை அணைத்துக் கொண்டு சேகரனோடு சண்டை போடுவான்.

இந்த விஷயங்களில் அவர்கள் ராஜியை ஒரு நாளும் நெருங்க விடுவதில்லை. ராஜி பாஸ்கரனைப் பற்றிக் கேட்க முனைந்த நாட்களில் சேகரன் அவள் வாயை அடைத்து விடுவான். ராஜி அந்த வீட்டில் வாழ்ந்து இரண்டு குழந்தைகளையும் பெற்றுவிட்ட இந்த மூன்று ஆண்டுகளில் அந்தக் குடும்பத்தில் யாரிடமும் அவளால் நெருங்க முடியவில்லை. பாஸ்கரனின் முரட்டுத் தனத்தை மறைப்பதற்காகவே தன்னை இப்படி அந்நியமாக வைத்திருக்கிறார்கள் என்று அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் ஏன்

பெண்கள் விடுதலைக்கான ஆரம்பப் படிகள்

பெண்களுக்கு விடுதலை கொடுப்பதில் இன்னும் முக்கியமான ஆரம்பப்படிகள் எவையென்றால்:

1. பெண்களை நறுவாகுமுன்பு விவாகம் செய்து கொடுக்கக்கூடாது.
2. அவர்களுக்கு இஷ்டமில்லாத புருஷனை விவாகம் செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்தல் கூடாது.
3. விவாகம் செய்துகொண்ட பிறகு அவன் புருஷனை விட்டு நீங்க இடங்கொடுக்க வேண்டும். அதன் பொருட்டு அவளை அவமானப்படுத்தக் கூடாது.
4. பிதுரார்ப்பித்தலில் பெண் குழந்தைகளுக்கு மை பாகம் கொடுக்க வேண்டும்.
5. புருஷன் இறந்த பின்பு ஸ்திரீ மறுபடி விவாகம் செய்துகொள்வதைத் தடுக்கக் கூடாது.
6. விவாகமே இல்லாமல் தனியாக இருந்து வியாபாரம், கைத்தொழில் முதலியவற்றால் கௌரவமாக ஜீவிக்க விரும்பும் ஸ்திரீகளை யதேச்சையான தொழில் செய்து ஜீவிக்க இடங்கொடுக்க வேண்டும்.
7. பெண்கள் கணவனைத் தவிர வேறு புருஷருடன் பேசக் கூடாதென்றும் பழக்கக் கூடாதென்றும் பயத்தாலும் பொறாசையாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிபந்தனையை ஒழித்துவிட வேண்டும்.
8. பெண்களுக்கும் ஆண்களைப் போலவே உயர்தரக் கல்வியின் எல்லாக் கிளைகளிலும் பழக்கம் ஏற்படுத்த வேண்டும்.
9. தகுதியுடன் அவர்கள் அரசாட்சியில் எல்வித உத்தியோகம் பெற விரும்பினாலும் அதைச் சட்டம் தடுக்கக் கூடாது.
10. தமிழ் நாட்டில் ஆண்மக்களுக்கே ராஜரீக சுதந்திரம் இல்லாமல் இருக்கையிலே, அது பெண்களுக்கு வேண்டுமென்று இப்போது கூறுதல் பயனில்லை. எனினும் சீக்கிரத்தில் தமிழருக்கு சுயராஜ்யம் கிடைத்தால் அப்போது பெண்களுக்கும் ராஜாங்க உரிமைகளிலே அவசியம் பங்கு கொடுக்க வேண்டும்.

-பாரதியார்

என்று புரியவில்லை.

ராஜிக்கு இது விசித்திரமாக இருந்தது. அவள் கலகலவென சிரித்துப் பேசுகிற குடும்பத்திலிருந்து வந்தவள். தந்தையை இளவயதில் இழந்துவிட்ட குடும்பம். ஆனால் தன்னையும் தன் தங்கை பத்மாவையும் அவள் தாய் அன்பாகத்தான் வளர்த்தாள்.

சேகரனின் குடும்பத்தில் அவர்களுக்கிடையே நெருக்கமும் தற்காப்பு உணர்வும் அதிகமாக இருந்தன. ஆனால் மனம்விட்டுப் பேசுகின்ற திறப்பு இல்லை. ராஜி அதற்குள் நுழைந்து நிலைமையைத் தளர்த்தலாம் என்று முயன்றாள். கொஞ்சம் சுதந்திரக் காற்றை ஓடவிடலாம் என்று நினைத்தாள். ஆனால் அவள் நெருங்க நினைத்தால் அவர்கள் இறுக்கம் இன்னும் கூடியது. "நீயேன் இதிலெல்லாம் போய் தலையிட்டு? அம்மா எல்லாம் கவனிச்சிக்குவாங்க!" என்று அவளை உறுதியாகக் கதவிற்கு வெளியே நிறுத்தி வைத்தான் சேகரன்.

இந்த நிலையில்தான் பத்மாவின் தனித்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ராஜியின் அம்மா ஒரு நாள் நெஞ்சைப் பிடித்துப் படுத்தவள் அடுத்த நாள் போய்விட்டாள். அம்மாவை சவவண்டியில் அனுப்பிவிட்டு உட்கார்ந்தபோதுதான் பத்மாவின் நிலைமை என்ன என்ற பெரிய கேள்வி வந்து நின்றது. பத்மாவுக்கு அப்போதுதான் பனி ரெண்டு வயது நடந்து கொண்டிருந்தது.

அவளை வைத்துக் கொள்ளும் நெருங்கிய உறவினர் யாரும் இல்லை. தான்தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் ரகசியங்கள் நிறைந்திருக்கும் அந்த வீட்டிலா? எல்லோரும் மனதுக்குள் பூட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்த வீட்டிலா? ராஜிக்கு அதில் கொஞ்சமும் மகிழ்ச்சியில்லை.

ஆனால் வேறு வழியில்லை. அம்மாவின் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு பத்மாவைக் கையோடு அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டாள். புகுந்த வீடு புதியவள் வரவால் இருப்புக் கொள்ளாமல் திணறியது. சேகரன் அவளை மிரட்டினான். "இது என்ன ராஜி! வேற எங்காவது கொண்டு விடு ஒன் தங்கச்சிய! இந்தச் சின்ன வீட்டில் எங்க இடம் இருக்கு?" என்றான்.

"பரவால்லிங்க நான் பாத்துக் கிறேன்!" என்றான் ராஜி. இடம் இருக்கிறது என்று காட்டினான். தன் அறைக்குப் பக்கத்தில் சாமான்கள் போட்டு வைத்திருந்த ஸ்டோர் ரூமை ஒழித்து அவளுக்கு படுக்கை போட்டுக் கொடுத்தான்.

ஆனால் வீட்டில் அனைவரும் கடுகடுப்புடன் தான் அவருடன் பழகினார்கள். பாஸ்கரன் மற்ற வர்கள் முன்னிலையில் பத்மாவைப் பார்த்துக் கடுகடுத்தாலும், மற்றவர்கள் பார்க்காதபோது அவளைப் பார்த்துச் சிரித்த சிரிப்பு நன்றாக இல்லை என்பதை ராஜி கவனித்தான்.

பத்மா உண்மையில் குடும்பத்துக்கு மிக உதவியாக இருந்தாள். பள்ளிக்கூடம் போய் இருக்கும் நேரம் தவிர வேறு வேலைகளில் ராஜியின் இரண்டு குழந்தைகளையும் கவனித்துக் கொண்டாள். வீடு அவளோடு ஒட்டாமல் இருந்தாலும் இரண்டு குழந்தைகளும் "சின்னம்மா, சின்னம்மா" என்று அவளோடு ஒட்டிக்கொண்டு அதற்காக மாமியாரிடம் முதுகில் அவ்வப்போது அறையும் வாங்கின. பத்மா வீட்டு வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்தாள். முதலில் அதை வெறுத்த மாமியார் அப்புறம் ஏதோ வேலைக்காரியை ஏவுவது போல ஏவ ஆரம்பித்தாள். சேகரன், பத்மா என்ற ஒரு பெண் அந்த வீட்டில் இருப்பதாகக்கூட கண்டுகொள்வதே இல்லை.

இந்த நிலையில்தான் அது

நடந்தது. பக்கத்தில் இருந்த பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்த பத்மா பூப்பெய்தி விட்டாள். அன்று நாளெல்லாம் அறைக்குள் ஒளிந்திருந்து மாலை ராஜி வேலை விட்டு வந்தவுடன் அழுதழுது சொன்னாள். ராஜி அவளை அணைத்துக் கொண்டாள். சிரித்துத் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தாள். தனக்குத் தெரிந்த சில சடங்குகளை அடக்கமாகச் செய்தாள்.

வீடு பத்மாவைக் கொஞ்சம் அருவருப்பாகப் பார்த்தது. பாஸ்கரனின் பார்வையில் காமம் கூடியிருந்தது. அவன் நாசியில் மோப்பம் கூடியிருந்தது. வீட்டில் அதிகமாகத் தங்க ஆரம்பித்தான். பத்மா அவனைப் பார்த்து வெருண்டிருந்தாள். ஆனால் புறக் கூடான அந்தச் சின்ன வீட்டில் ஒளிய இடமில்லை. பயந்தாலும் தவிர்க்க முடியாது. வளைய வளையத்தான் வரவேண்டும்.

ஒரு நாள் ராஜி வீடு திரும்பிய போது பத்மா கசங்கிக் கிடந்தாள். ராஜியின் தோள்களைக் கட்டிக் கொண்டு கதறினாள். "அந்த அண்ணன், அந்த அண்ணன் என்னைப் பிடிச்சி கீழ தள்ளி..." தொடைகளில் ரணம் இருந்தது.

ராஜி வெகுண்டெழுந்தான். மாமியிடம் சொன்னாள். மாமி எதிர்க்கோபம் காட்டினாள். "இது

பாஸ்கரன் சத்தம் போடாமல் வந்து கதவு திறந்தான். சேகரன் பேசாமல் படுத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்து "நான் போய்க் கேக்கிறேன்!" என்று எழுந்தாள் ராஜி.

என்ன அநியாயம்! பாஸ்கரன் இன்னக்கி முழுக்க வீட்டுக்கே வரலியே... அவன் மேல இப்படிப் பொய்ச்சாட்டு சாட்டுதே இந்த சனியன்..." என்றாள்.

"நீங்க இன்னக்கி முழுக்க வீட்டில் இருந்திங்களா?" என்று கேட்டாள் ராஜி.

"ஆமா வீடல்தான் இருந்தேன்..." என்றாள் மாமியார்.

"இல்லக்கா, இந்த மாமிகடைக்குப் போறேன்னிட்டு போனாங்க, அப்பதான்..." என்றாள் பத்மா விக்கலுக்கிடையே.

"ஆமா... ஒரு அஞ்சி நிமிஷம் போனேன்! அதுக்கென்ன? அதுக்குள்ள ஒரு கதைய ஜோடிச்சிடறதா?" என்றாள் மாமியார்.

மைத்துனனை வீட்டில் காணவில்லை. சேகரன் இரவு வந்ததும் அவனிடம் சொன்னாள். எடுத்தவுடன் "சீச்சி அப்படி இருக்காது!" என்றான் சேகரன்.

இரவு விளக்கணைத்து அந்தனை பேரும் மனதில் தணல்களைச் சமந்துகொண்டு தூங்காமல் சாய்ந்திருந்த நேரத்தில் எங்கோ திரியப் போயிருந்த பாஸ்கரன் சத்தம் போடாமல் வந்து கதவு திறந்தான். சேகரன் பேசாமல் படுத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்து "நான் போய்க் கேக்கிறேன்!" என்று எழுந்தாள் ராஜி.

"இரு இரு! நானே போய்க் கேக்கிறேன்!" என்று அப்புறம் அவன் எழுந்து போனான். அவன் அம்மாவின் அறைக்குள் கூடித் தனிந்த குரலில் சச்சரவிட்டார்கள். சேகரன் திரும்பி வந்தான்.

"என்னங்க?" என்றாள் ராஜி.

"ஒன் தங்கச்சி பொல்லாதவ ராஜி. இதுக்குத்தான் அவள இங்க சேக்காதேன்னு சொன்னேன்."

"ஏன்? அவ என்ன பண்ணினா?"

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 57

“பாஸ்கரன் மேல இத்தன அநியாயமா சொல்றாளே! அவன் சாப்பிட்டுட்டு வெளிய போனவன் இப்பதான் வர்றான்! அவனுக்கு ஒண்ணும் தெரியாதாம்! அம்மாவும் அப்படித்தான் சொல்றாங்க!”

“அப்ப பத்மா இப்படி ஒரு பொய்ய இட்டுக் கட்டிச் சொல்றாளா?”

“யாரோ ஒரு பையனோட அவளுக்குத் தொடர்பு இருக்காம். அவனாத்தான் இருக்கும்னு பாஸ்கரன் சொல்றான்!”

குளிக்காமல் உடை மாற்றாமல் அறைக்குள் துவண்டு கிடந்த பத்மாவை இழுத்து வந்தாள் ராஜி. “சொல்லுடி! யாரோ இன்னொரு பையனாமில்ல! அப்படியா?”

“ஐயோ!” என்று அழுதாள் பத்மா. “அந்தப் பையன் இல்லைக்கா. நான் பள்ளிக்கூடத்தில இருந்து வரும்போது அவனோட நடந்து வர்ரத இந்த பாஸ்கரன் அண்ணன் பாத்திருக்கு. ஒருநாள் என்ன மிரட்டிச்சி. ‘ஒன்னோட பாய்

ஃபிரண்டானு’ கேட்டிச்சி! இல்லைன்னேன். தான் செஞ்சிட்டு அவன் மேல வீணா பழி போடுதுக்கா!”

சேகரன் எரிந்து விழுந்தான். “யார நம்பப் போற நீ? என் தம்பின்னா அவ்வளவு இளக்காரமா? அவன் இந்த மாதிரிக் காரியத்த எல்லாம் செய்யமாட்டான். இந்த பொய்க்கார நாயோட நடப்பப் பாத்து அவனக் குத்தம் சொல்லாத! இந்த நாய எங்காவது தொரத்து!” அவன் போய்ப் படுத்துவிட்டான்.

தன் ஆத்திரத்துக்கு தங்கையின் முதுகில் ரெண்டு போட்டுவிட்டு அவளை, அவள் ஸ்டோர் ரூம் அறைக்குள் இழுத்துக் கொண்டு போகும்போது பாஸ்கரன் தன் அறையிலிருந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். பத்மாவை முறைத்தான். “பிளடி ப்ராஸ்டிடியூட்” என்று சொல்லிவிட்டு வெடுக் கென்று அறையில் புகுந்து சாத்திக் கொண்டான்.

பத்மா “ஓ”வென்று அழுதாள். ராஜியின் ரத்தம் கொதித்தது.

பத்மாவை அங்கேயே விட்டு விட்டுத் தன்னறைக்கு வந்து கணவனை உலுக்கினாள். “என்ன சொன்னான் கேட்டிங்களா உங்க தம்பி?”

“என்னா?” என்றான்.

செய்றத செஞ்சிட்டு என் தங்கச்சிய தேவடியாங்கிறான்ங்க!”

வெளியே யாரோ அலறினார்கள். ராஜியும் சேகரனும் ஓடிவந்த போது பாஸ்கரனின் அறை திறந்து கிடந்தது. பத்மா உள்ளே இருந்தாள். அவள் கையில் தேங்காய் உரிக்கும் அரிவாள் இருந்தது. அதை ஓங்கி ஓங்கிக் கொத்திக் கொண்டிருந்தாள். பாஸ்கரனின் மண்டையிலும் நெஞ்சிலும் கைகளிலும் வெட்டிப் பிளந்த காயங்களிலிருந்து ரத்தம் பீச்சியடித்தது. அவன் கீழே விழுந்து கிடந்தான்.

போலீசும் ஆம்புலன்சும் கிட்டத்தட்ட ஒரே நேரத்தில் வந்தன. ஆம்புலன்சில் வந்த டாக்டர் உதட்டைப் பிதுக்கினார். பாஸ்கரன் செத்துவிட்டிருந்தான்.

போலீசில் வாக்குமூலம் எடுத்தார்கள். இரத்தத்தின் மாதிரியும் விந்துவின் மாதிரியும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். உடலை சவப் பரிசோதனைக்கு எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பத்மாவை போலீஸ் காரில் ஏற்றி நிலையத்தில் தடுத்து வைத்தார்கள். சேகரன் வர மறுத்து விட ராஜி மட்டும் உடன் போய் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு வந்தான்.

சேகரன் கொதித்தான். "கொலைகாரி, குடும்பத்தை அழித்த நாசகாரி" என்று இரவு முழுக்கக் கத்தினான். அவனோடு அவன் அம்மாவும் சேர்ந்து கொண்டு கத்தினாள். பால்கரன் என்ன செய்தான் என்பது பற்றி இருவரும் பேசவில்லை. ராஜி பிள்ளைகளை அணைத்துக் கொண்டு இரவு முழுக்க ஒடுங்கிப் போயிருந்தான். போலீஸ் லாக்கப் பில் நடுங்கிச் சுருண்டுப் போயிருக்கும் அந்தப் பனிரெண்டு வயது பெண்ணின் உருவமே நினைவுக்கு வந்து அவளை வதைத்தது.

சவச்சடங்குகள் முடிந்து கொதிப்புக் கொஞ்சம் தணிந்திருந்த ஒரு காலையில் கணவனிடம் கேட்டாள் ராஜி: "ஏங்க! பத்மாவுக்கு லாயர் ஏதாச்சும் ஏற்பாடு பண்ண வேணாமா?"

தணிந்திருந்தவன் மீண்டும் கிளர்ந்து எழுந்தான். "என்ன ராஜி பேசற? எதுக்கு லாயர்? அந்தச் சனியன நானே தூக்கில் போடு வேன்! இதுக்கு லாயர் வேற கேக்குதா?"

"ஏற்பாடு பண்ணாம எப்ப டிங்க?"

"என் தம்பிய கொன்னவளுக்கு நானே லாயர் ஏற்பாடு பன்றதா? ஊர் சிரிக்காது? மூடு வாய!"

ஊர் ஏன் சிரிக்கும் என ராஜிக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் வாயை மூடிக்கொண்டாள். இங்கு தனது பேச்சு எடுபடாது என விளங்கிக்

கொண்டாள்.

பிற்பகலில் தனக்குத் தெரிந்த தொழிற்சாலை மேலாளர் மூலமாக ஒரு வழக்கறிஞரைப் பார்த்துப் பேசினாள். மூர்த்தி என்ற அந்த இளம் வழக்கறிஞர் அக்கறையாகக் கேட்டு பத்மாவைத் தற்காக்க ஒப்புக்கொண்டு உடனடியாகப் பத்மாவைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டும் வந்தார்.

பத்மாவைத் தற்காலிகமாக இளங் குற்றவாளிகள் நிலையத்தில்

அன்புண்டானால் இன்பமுண்டு என்பதைப் புத்தகவாள் கண்டுபிடித்துச் சொன்னார். அந்த யுக்தியின் மகிமையை நேரே மனிதர் தெரிந்து கொள்ளாமல், அவர் காட்டிய பயனை அடையாமலேயிருந்து வருகிறார்கள். அன்பு கொள்கையில் இருந்தால் போதாது; செய்கையில் இருக்கவேண்டும். உன்னிடம் ஒரு கோடி ரூபாய் இருந்தால் தேச நன்மைக்காகக் கொடுத்துவிட்டு நீ ஏழையாகிவிடத் துணிவாயானால், நீ உன் தேசத்தின் மீது அன்புடையவனாகக் கருதப்படுவாய். உன்னுடைய குழந்தையின் உயிரைக் காக்கும் பொருட்டாகப் புலியின் வாயில் நீ போய் முதலாவது கையிடத் துணிவாயானால், நீ குழந்தையிடம் அன்புடையவனாகக் கருதப்படுவாய். பறையனுக்கும் போஜனம் செய்வித்து பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டால் நீ மனுஷ்யனிடம் அன்புடையவனாக விளங்குவாய்.

-பாரதியார்

இருக்க வைத்தார்கள். வழக்கு நடக்கும் நாட்களில் மட்டும் ராஜி அவளைப் பார்க்க முடிந்தது.

ராஜி தற்காப்புச் சாட்சியாக வரவேண்டும் என பத்மாவின் வழக்கறிஞர் கேட்டபோது அவள் ஒப்புக்கொண்டாள். ஆனால் சேகரன் கடுமையாக எதிர்த்தான். "அவ தான் என் குடும்பத்த அழிச்சான்னா நீயும் சேர்ந்து எங்களுக்கு அவமானத்தப் பூசப் போறியா? நான் என் தம்பிக்கு சார்பா சாட்சியம் சொல்லப் போறேன், நீ எனக்கு எதிரா சாட்சியம் சொல்லப் போறியா? ஒனக்கு ஒன் தங்கச்சி முக்கியமா புருஷன் முக்கியமா?" என்று கேட்டான்.

"புருஷன் முக்கியந்தாங்க. ஆனா அவள இப்படி அனாதரவா விட்டுடறதா? அவளுக்குள்ள ஒரே பந்தம் நான்தானே!"

"முடியாது. நீ அவளுக்கு சாதகமா சாட்சியம் சொல்றதுன்னா நமக்குள்ள உறவு அத்துப் போயிடும் பாத்துக்க!"

இரவு முழுவதும் அழுதிருந்துவிட்டு சாட்சி சொல்லும் காலை வேளையில் தெளிவானாள் ராஜி. அன்று வழக்குக்கு அனைவரும் போனார்கள். அவர்கள் வீட்டுக்கு மூன்று வீடுகள் தள்ளி பார்வதி அத்தை என்ற ஒரு நடுவயது விதவை தன் மகனுடன் இருந்து வந்தாள். அவனிடம் குழந்தைகளை விட்டுவிட்டுப் போனார்கள்.

சேகரன் தன் தம்பியின் கொலை பற்றி சாட்சியம் சொன்னான். பத்மா எப்போதும் பைத்தியம் போல் நடந்து கொள்வாள் என்றும் பால்கரனை எப்போதுமே வெறுத்தாள் என்றும், வேறு யாராலோ கற்பழிக்கப்பட்டு அதிலிருந்து தப்ப பால்கரன் மேல் பழிபோட்டு அவன் அதை மறுக்க வெறி பிடித்துக் கொலை செய்தாள் என்றும் அவன் சாட்சியம் இருந்தது.

ராஜி கூண்டிலேறி உண்மையைச் சொன்னாள். சேகரனின் முறைக்கும் விழிகளைச் சந்திக்காமல் தவிர்த்துப் பேசினாள். பாஸ்கரன் மேல் ஏற்கெனவே உள்ள ஒழுங்கீனங்களைப் பற்றிச் சொன்னாள். தற்காப்பு வழக்கறிஞர் பாஸ்கரனின் ஒழுங்கீனம் பற்றி சாதிக்க இன்னும் இரண்டு சாட்சிகளையும் கொண்டு வந்திருந்தார்.

விந்துப் பரிசோதனையில் பத்மாவின் தொடையில் இருந்தது பாஸ்கரனின் விந்துதான் என உறுதிப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. சுவத்தின் முதுகிலிருந்த கீறல்கள் பத்மாவின் நக அமைப்புக்குச் சரியாக இருந்தன. மற்ற காயங்களும் தொடைச்சிராய்ப்புகளும், பத்மா தனியறையில் நீதிபதிக்குச் சொன்ன விவரங்களோடு ஒத்திருந்தன.

"இது தனக்கு இழைக்கப்பட்ட அநியாயத்தினால் உணர்ச்சிமேலீட்டால் ஓர் இளம் பெண் செய்த கொலை என இந்த நீதிமன்றம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆனால் இது தற்காப்புக்காகச் செய்யப்பட்ட கொலை அல்ல. சம்பவம் நடந்து முடிந்த சில மணி நேரத்துக்குப் பிறகு செய்யப்பட்டுள்ளதால் திட்டமிட்ட கொலை என்றே கருத வேண்டியுள்ளது. இதில் மூர்க்கம் உள்ளது. இது குற்றமே. ஆனால் இந்தக் குற்றம் நடந்த எல்லாச் சூழ்நிலைகளையும் கருத்தில் கொண்டு இந்தக் குற்றவாளி இரண்டு ஆண்டுகள் இளங்குற்றவாளிகள் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டு போதனை புகட்டப்பட வேண்டும் என நீதிமன்றம் தண்டனை விதிக்கிறது."

பத்மா "அக்கா" என்று அலறியவாறே போனாள். ராஜியால் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு அழுமட்டுமே முடிந்தது.

வழக்கறிஞரைப் பார்த்து நன்றி சொன்னாள் ராஜி. "என்னால் செய்ய முடிஞ்சது அவ்வளவு

"இது தனக்கு இழைக்கப்பட்ட அநியாயத்தினால் உணர்ச்சிமேலீட்டால் ஓர் இளம் பெண் செய்த கொலை என இந்த நீதிமன்றம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆனால் இது தற்காப்புக்காகச் செய்யப்பட்ட கொலை அல்ல. சம்பவம் நடந்து முடிந்த சில மணி நேரத்துக்குப் பிறகு செய்யப்பட்டுள்ளதால் திட்டமிட்ட கொலை என்றே கருத வேண்டியுள்ளது. இதில் மூர்க்கம் உள்ளது. இது குற்றமே."

தாம்மா!" என்றார் அவர். வழக்கறிஞரின் இந்தத் தற்காப்பு இல்லையென்றால் பத்மா ஐந்து முதல் ஏழுாண்டுகள் சிறைக்குச் சென்றிருக்கலாம் என்பதை ராஜி அறிந்து வைத்திருந்தார்.

"உங்களுக்கு எவ்வளவு ஃபீஸ்து நீங்க சொல்லலியே!" என்று ராஜி கேட்டார்.

மூர்த்தி யோசித்தார். "நீங்க இவ்வளவு தைரியமா உங்க புருஷன எதிர்த்து நியாயத்தை நிலைநாட்ட சாட்சியம் சொன்னதே எனக்கு மகிழ்ச்சி! இதுக்கு மேலும் உங்க புருஷனக் கோபப் படுத்தாம நீங்க எவ்வளவு பணம் எனக்குத் தரமுடியும், சொல்லுங்க!"

"என் தனி சேமிப்பா ஒரு ஆயிரம் ரிங்கிட் வச்சிருக்கேன்! அவ்வளவுதான்"

"அதில ஒரு ஐதூறு ரிங்கிட் கொண்டாந்து கொடுங்களேன்!"

மூர்த்தி போய்விட்டார். ராஜியின் மனதுக்குள் இடையறாத அந்தத் துயரச் சூழலிலும் ஒரு நல்ல உணர்வு குமிழியாக மேலே மிதந்து வந்தது.

கடுகடுப்பும், எடுத்ததெற்கெல்லாம் எரிந்து விழுதலும், நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் குடும்பத்தைக் குலைத்தவள் என்ற ஏச்சுக்களும், கணவன்கட்டிலறையில் கட்டையாக விறைத்துப் போய்க் கிடத்தலும் என்று ஆறு மாதங்கள் அந்த வீட்டில் புயல் அடிப்பதும் அப்புறம் பனிக்கட்டியாக உறைந்து போவதுமாக காலம் ஓடிற்று. மாமியாரின் புறக்கணிப்பையும் கோபத்தையும் பொறுக்க முடியாமல் ராஜி குழந்தைகளை அந்த மூன்றாம் வீட்டு பார்வத் அத்தை யிடம் அடிக்கடி விட்டுவிட்டு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

அப்புறம் காயங்கள் சொஞ்சும் ஆறி குடும்பம் நிம்மதியாக மூச்சு விடத் தொடங்கியிருந்தது. பாஸ்கரன் அந்த வீட்டில் இல்லாமல் போனதால் கொஞ்சமாக சுந்திரிக் காற்றுக்கூட வீசத் தொடங்கியிருந்தது. மாமியார் குழந்தைகளைக் கவனித்துக் கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தார். ஆனால் ராஜியோடு பேசுவது அடியோடு குறைந்து விட்டது. சேகரன், வீட்டு வீஷயங்கள் பற்றி மட்டும் பேசுவான். இரவில் அவனுடைய அணைப்புகள் இயந்திரத் தனமாக இருந்தாலும் முறையாக நடந்தன.

பத்மாவை இருமுறை ரகசியமாகப் போய்ப் பார்த்து வந்தாள் ராஜி. முதன்முறை போகும்போது அவளை இருள் படிந்த அறைக்குள் விலங்கு போலக் கட்டிப் போட்டிருப்பதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு போன அவளுக்கு இன்பமான அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அந்த இளங்குற்றவாளிகள் நிலையம் பிரகாசமாக இருந்தது. கடுமையும்

கண்டிப்பும் இருந்தாலும் மன வளர்ச்சியை அதிகரிக்கும் பாடங்களும் கைத்தொழில்களும் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். ஓர் இந்து சமயப் பிரச்சாரகர் வாரம் ஒரு முறை வந்து தேவாரம் திருவாசகம் கற்றுக் கொடுப்பதாகக்கூட ராஜி அறிந்து கொண்டாள்.

பத்மா சந்தோஷமாக இருந்தாள். அக்காவைப் பார்த்து முதலில் வாய் நிறையச் சிரித்தவள் அப்புறம் தான் அநியாயமாகத் தனிமைப் படுத்தப் பட்டதை எண்ணியோ என்னவோ ஓவென அழுதாள். இந்தச் சின்னப் பிள்ளையைத் தாயாக இருந்து தன்னால் அன்பாக வளர்க்க முடியவில்லையே என ராஜியும் அழுதாள்.

பத்மா அந்தப் பள்ளியில் உள்ள எல்லாரையும் கவர்ந்திருந்தாள். ராஜி சந்தித்த மலாய், சீன அதிகாரிகள் அவள் மிகவும் ஒழுக்கமான பெண் எனவும், பள்ளியில் மிக உதவியாக இருக்கிறாள் எனவும் சொன்னார்கள்.

ஆனால் இந்த இளந்தனிகளைச் சுற்றிச் சில பயங்கரமான இளம் குற்றவாளிகள் இருந்தார்கள். விபச்சாரிகளாகவும் குழந்தைக் கொடுமை செய்தவர்களாகவும் பழக்கப்பட்ட திருடர்களாகவும் போதைப் பொருள் பழக்கம் உள்ளவர்களாகவும் பலர் இருந்தார்கள். அவர்களைப்பற்றி பத்மா கதை கதையாகச் சொன்னாள். இவர்களிடம் காயப்பட்டு பத்மா மனத் தழுப்புிகள் இல்லாமல் மீண்டு வர வேண்டுமே என்று ராஜி கவலைப் பட்டவாறு திரும்பினாள்.

இனிமே இந்தப் பேச்சு எடுத்தீனா நமக்குள்ள உறவே கெட்டுப் போவும், பாத்துக்க!' என்று சேகரன் எச்சரித்தான். முன்பும் பலமுறை இப்படி எச்சரித்திருக்கிறான். அப்போது அவற்றை மௌனம் பொறுமை தலைகுனிதல் என்று

நின்று சமாளித்திருக்கிறான். தப்பித் திருக்கிறான். ஆனால் இப்போது அந்த எச்சரிக்கை அவளுக்கு உண்மையிலேயே அச்சமுட்டியது.

வாழ்க்கை ஓரளவு நன்றாக இருக்கிறது. சேகரன் கார் வாங்கியிருக்கிறான். ஒரு வீடு வாங்குவதற்கு இருவருமாகச் சேர்ந்து முன்பணம் கட்டியிருந்தார்கள். ஒன்றரை லட்சம் வெள்ளி விலையுள்ள அந்த புத்தம் புதிய வீடு அவர்கள் குடும்பத்தின் முதல் சொத்து. இந்த இருண்டு போன இரண்டு அறைகள் கொண்ட பழையப் பலகை வீட்டிலிருந்து விடுதலை பெறும் நேரம் வந்து விட்டது. கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த புதிய வீட்டை சேகரனோடும் குழந்தைகளோடும் போய் அடிக்கடி பார்த்து வருவதில் ஒரு கிளுகிளுப்பு இருந்தது. குடிபுக இன்னும் ஓராண்டு ஆகும் எனச் சொல்லியிருந்தார்கள்.

பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போகத் தொடங்கியிருந்தார்கள். நன்றாகப் படித்து நன்றாகச் சாப்பிட்டு புஷ்டியாக இருந்தார்கள். மாலை ஷிஃப்டு உள்ள நாட்களில் காலையில் வீட்டிலிருந்து பிள்ளை

மாமியார் அவள் பக்கம் திரும்பி முறைத்துப் பார்த்தாள். சேகரனின் கண்களில் இருந்த அதே பார்வைதான். குடும்ப வாகு துல்லிதமாக இருந்தது.

களுக்குச் சட்டைபோட்டு உணவு கொடுத்து நெற்றியில் திருநீறு பூசிவிட்டு அவர்களைச் சேகரன் காரில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டுக் கார் மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் அவள் மனதில் ஊறும்குடும்ப உணர்வுகள் மகத்தானவை.

மாமியார் கூட கொஞ்சம் தளர்ந்து சிரித்துப் பேசத் தொடங்கியிருந்தாள்.

இது எல்லாவற்றுக்கும் முற்றுப் புள்ளியாகவா மீண்டும் பத்மா? ஏன் குடும்ப இன்பத்தைக் குலைத்துக் கொள்ள வேண்டும்? குடும்பம் தானே தனக்கு முதன்மை? கணவன், குழந்தைகள்தானே முக்கியம்? பத்மா இரண்டாம் பட்சம். அவள் எப்படியானால் என்ன? அவளைப்போய் அழைத்துக் கொண்டு வராமல் போனால் என்ன குடி முழுகிவிடும்? குற்றப் பள்ளியிலேயே வைத்துக் கொள்வார்களா? ஏதாவது வேலை போட்டுக் கொடுப்பார்கள். பதினெட்டு வயது வந்ததும் எக்கேடாவது கெட்டுப் போ என்று வீதியில் எறிந்து விடுவார்கள். எப்படியாவது பிழைத்துக் கொள்வாள்.

அப்படித்தான் விட்டுவிட வேண்டும் என்று சில சமயம் முடிவு செய்வாள் ராஜி. தன்குடும்ப அமைதியைத் தற்காத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் தீவிரமாக இருந்தது. ஆனால் அடுத்த நிமிடமே வேறு கற்பனைகள் வரும். குற்றவாளிகளோடு குற்றவாளியாக எத்தனை காலம் இருப்பாள்? தானும் குற்றங்களை நியாயப்படுத்திக் கொள்ளும் கடுங் குற்றவாளியாகி விடுவாளா? அவளுக்கு என்று இருக்கின்ற ஒரே தெரடர்புக் கொடியான நான் என்னையே அறுத்துக் கொண்டால் என்ன ஆகும்?

'இந்த அண்ணன், இந்த அண்ணன்...' என்று தன்னைக் கெடுத்தவனைக் காட்டிக் கேவிக் கேவி அழுத பிஞ்சு மனம் இனி திருடவும்

விபச்சாரம் பண்ணவும் ஆரம் பித்துவிடுமா? ஒரு நாள் எங்காவது வீதியில் சந்திக்க நேர்ந்து "ஏண்டி இப்படி...?" என்று கேட்டால் "உன்னாலதான் அக்கா, உன்னாலதான்...!" என்று சொல்வாளா? இந்தக் காட்சிகள் அவளை அலைக் கழித்தன.

அன்று மாலை மாமியார் அடுப் பங்கரையில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்த போது ராஜி அவளை அணுகினாள். மாமியாருக்கு இதுவரை விஷயம் தெரியாது. அவளிடம் சொல்லிப் பார்க்கலாம். என்ன இருந்தாலும் பெண். இளகுவாள். இளக வைக்கலாம்.

"மாமி! பத்மாவுக்கு விடுதலை குடுக்கப் போறாங்களாம்!"

மாமியார் அவள் பக்கம் திரும்பி முறைத்துப் பார்த்தாள். சேகரனின் கண்களில் இருந்த அதே பார்வைதான். குடும்ப வாசு துல்லிதமாக இருந்தது.

"ம்"

"என்ன வந்து அழச்சிக் கிட்டுப் போன்னு கடிதம் போட்டிருக்கா!"

மாமியார் முகம் களித்தாள். "கொலைகாரப் பேயி, இந்தக் குடும்பத்த பிடிச்ச சனி போவனாங்குது!" முனகினாள்.

காதில் கேட்காதது போல ராஜி தொடர்ந்தாள். "அவ வேற எங்க போவா மாமி! அவளுக்கு என்ன விட்டா போக்கிடமில்ல! அதினால...!"

"அந்தப் பேச்சு எடுக்காத!" மாமியார் சீறினாள். "அவ பேரயே எங்காதில போடாத! அவள நெனச்சா எனக்கு ஓடும் பெல்லாம் எரியுது. நேத்து என் மவன், நாளக்கி நான்,

அப்புறம் என் பேரப் புள்ளங்கின்னு என் குடும்பத்தையே கொலை பண்ணிடுவா! அதுதான் ஒனக்கு ஆசையா?"

ராஜி தலை குனிந்து சொன்னாள். "ஏதோ சந்தர்ப்பத்தில ஆத்திரத்தில அப்படி பண்ணிட்டா! இப்ப நல்ல புத்தியோடத்தான் இருக்கிறதா அவ பள்ளிக்கூடத்தில கூட சொல்றாங்க!"

"சொல்றாங்களா? அப்ப சரி! நான் என் மகன் கிட்ட பேசிறேன். 'டேய் சேகரா! மொதல்ல என்ன ஒரு கிழடுங்க இருக்கிற ஆசிரமத்தில கொண்டு சேத்துட்டு ஒன் மச்சினிச்சிய கொண்டாந்து வச்சிக்கிட்டுக் குடும்பம் நடத்துன்னு' சொல்லிட்டுறேன். போதுமா? இப்படிக்குடும்பத்த துண்டாடணும்னுதான் நீ இங்க வந்த?"

இளகாது. இந்த மனம் இளகும் மனம் அல்ல. இது கடந்து போன பழைய கசப்புகளை மீண்டும் மீண்டும் அசை போட்டு முகம் மரத்துப் போவதைத் தவிர்த்து புதிய ஒளியை சிந்திக்கும் மனம் அல்ல. இது பழைய பாசியைத் தேய்த்துத் தேய்த்து புதிது புதிதாக பாசியேற்றிக்கொண்டு முழுதாக அடைத்துக் கொண்ட மனம். ராஜி தோல்வியில் தலை குனிந்து போனாள்.

பத்மா இல்லாமற் போன இந்த ஒன்றரை ஆண்டுகளில் ஸ்டோர் ரூமில் அடையத் தொடங்கிவிட்ட பழைய சாமான்களை அகற்றிக் கூட்டிச் சுத்தப் படுத்தினாள் ராஜி. தண்ணீர் விட்டுக் கழுவும்போது கொஞ்சம் ரத்தக் கறையும் கொஞ்சம் விந்துக் கறையும் கூட இன்னும் இருப்பது போல அவளுக்குப்பட்டது. அது வெறும் மனப்பிரமை

எனச் சொல்லிக் கொள்ளாள். இரண்டு பலகையினை வைத்து ஒரு பாலையினை வைத்து அது படுக்கையாயிற்று. தனது ரண்டு தலையனை ரில் ஒன்றைக் கொண்டு ந்து போட்டாள். மங்கான பழையபல்பு ஒன்று ருந்தது. போதும்.

மாமியார் கொஞ்ச நேரம் நின்று முறைத்துப் பார்த்து விட்டுப்போனாள். அப்புறம் ஏதோ னகியவாறு பாத்திரங்ளைக் கழுவும் சாக்கில் த்தமாக உருட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

ராஜி பிற்பகல் வேலைக்குப் போய் ஏழு மணி வாக்கில் வீடு திரும்பிய போது சேகரன் வந்து விட்டிருந்தான். வீட்டுக்குள் நுழையும் போதே அவன் முகம் கடுகடுத்திருந்தது அவளுக்குத் தெரிந்தது. குழந்தை

கள் டிவி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் தனக்குத் தேநீர் கலப்பதற்காக சமையலறைக்குள் நுழைந்த போது பின்னாலேயே வந்தாள்.

அவள் கேத்தலில் நீர் நிரப்பி கேஸ் அடுப்பின் மீது வைத்தாள்.

“ஸ்டோர் ரூமை ஒழிச்சி வச்சிருக்கியாமே!” என்று கேட்டாள். மாமியார் ஒதியிருக்கிறாள் எனத் தெரிந்தது.

அடுப்பின் விசையைத் தட்டினாள். அடுப்பு “குப்” என்று பற்றியது. “ஆமா!” என்றாள்.

“ஏன்?”

ரொம்ப அழுக்கா கிடந்திச்சி!”

“படுக்கையெல்லாம் போட்டிருக்கியாமில்ல!”

“ஆமா!”

“ஏன்?”

ஒரு கோப்பையை எடுத்து தேத்துகள் பையைப் போட்டாள். கொஞ்சம் மௌனித்துச் சொன்னாள்: “நாளாளைக்கு பத்தமாவப் போய் அழுச்சிக்கிட்டு வரப் போறேங்க!”

அவன் கோபத்தில் மூச்சி ரைத்தான். “இதப்பத்தி ஒங்கிட்ட முன்னமே நான் சொல்லியிருக்கேன்ல?”

“ஆமா!”

“என்ன ஆமா?”

“ஆமா, சொல்லியிருக்கேங்க!”

“அப்ப நீ செய்றது திமிர்தான?”

கேத்தல் நீண்ட விசில் அடித்தது. அவள் அடுப்பை அணைத்து கொதிநீரை எடுத்து கோப்பையில் ஊற்றினாள்.

“சொல்லுடி, திமிர்தான!”

“இல்லிங்க!”

“என்ன இல்ல? நானும்

அம்மாவும் இவ்வளவு சொல்லியும் எங்க பேச்சு கேக்காம நீ பாட்டுக்கு உன் விருப்பம் போலச் செய்றதுன்னா, அது திமிர் இல்லியா?”

“இல்லைங்க அதுக்குப் பேரு மனிதாபிமானம்!” தேத்துகள் பை கொதிநீரில் ஊறிக்கொண்டிருந்தது.

“எதுடி மனிதாபிமானம்? ஒரு கொலைகாரியைக் கொண்டு வீட்ட வச்சிக்கிறது மனிதாபிமானமா?”

“அவ கொலைகாரி இல்ல. இதுக்கு முன்னால ஒரு புழுவைக் கூட அவ வேணுமின்னு கொன்ன தில்ல. அவ பச்சப்பிள்ளி!”

“அதான் ஒவ்வொரு முறையும் உறவு அறுந்து போகும்னு மிரட்டிக்கிட்டே இருக்கிங்கள! அவ்வளவு சுலபமா அறுத்துட முடியும்னா அறுத்துக்கத் தயார்! என் தங்கச்சிய நானே தனியா வச்சி காப்பாத்திறேன்”

கோப்பையிலிருந்து தேத்துகள் பையை அகற்றி பால் விட்டுக் கலக்கினாள். சீனி போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

“ஓஹோ! பச்சப் பிள்ளதான் அரிவாள் எடுத்து கொத்து கொத்துன்னு கொத்தினாளோ?”

“அவள அப்படி கொத்த வச்ச தினால கொத்தினா! அவளோட

மனச அந்த அளவுக்குக் கொடுமைப்படுத்தினதினால் அடக்க முடியாம...!”

“அவ ஒரு கொலைகாரப் பேய்!”... இதுவரை மறைந்து நின்றிருந்த மாமியார் முன்னுக்கு வந்து கத்தினாள். “ஒரு சாதாரண பொண்ணா இருந்தா ஒரு கத்தி எடுத்து ரத்தத்துக்கு பயப்படாம கொத்து கொத்துன்னு கொத்த முடியுமா? உன்னாலியும் என்னாலியும் முடியுமா?” என்று கேட்டாள்.

ராஜி அவளை முறைத்தாள். “முடியும் அதை! ஏன் முடியாம? இப்ப நீங்க வார்த்தைகளால அவள நாய் பேய்னு கொத்தல? போன ஒரு வருஷமா அவள மனசுக்குள்ளியே நீங்க கொத்தல? அப்படித்தான்”

மாமியார் அதிர்ந்து நின்றாள். ராஜி தேநீரைத் தூக்கி உதட்டருகே கொண்டு உறிஞ்ச முயன்றாள். உதடுகள் துடித்தன. தொண்டை அடைத்திருந்தது. குடிக்க முடிய வில்லை.

சேகரன் அறைக்கதவை ஓங்கிக் குத்தினான். “ஓக்கே! நீ ரொம்ப தலைக்கு மேல போயிட்ட! இப்படியே விட்டா முடியாது. நீ உன் தங்கச்சிய இந்த வீட்டுக்குள்ள கொண்டு வர முடியாது. இது என்னோட கட்டளை!”

கொஞ்சம் குரல் இறங்கிச் சொன்னாள்: “இதோ பாருங்க! கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்க! அவளுக்கு வேற யார் இருக்கா? எங்க போவா? வேற வழியே இல்ல!” என்றாள்.

“வேற வழி இல்லியா? இருக்குடி. நீ இந்த வீட்ட விட்டு வெளியே போய் அவளோட குடும்பம் நடத்து. நீ அவளோட தொடர்பு வச்சிக்கிறதுன்னா நம்ம உறவு அறுந்து போகும். நானும் நீயும் கணவன்-மனைவி இல்ல!”

கோப்பையைக் கீழே செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 63

வைத்தாள். "சரி" என்றாள்.

சேகரன் அதிர்ந்தான்.
"என்ன சரி?"

"அதான் ஒவ்வொரு முறையும் உறவு அறுந்து போகும்னு மிரட்டிக்கிட்டே இருக்கிறீர்களா! அவ்வளவு சுலபமா அறுத்துட முடியும்னா அறுத்துக்கத்தயார்! என் தங்கச்சிய நானே தனியா வச்சிக் காப்பாத்திறேன்"

ஒருகணம் மௌனம் கனத்தது. மாமியார் முன்னே வந்தாள். "என்னடி பேசிறே? ஒரு குற்றவாளிச் சிறுக்கிக்காகக் குடும்பத்த விட்டுப் போறேங்கிறியா?"

"அவ குற்றவாளிச் சிறுக்கி இல்ல. என் தங்கச்சி. குடும்பத்த விட்டு நான் போகல. நீங்கதான் வெரட்டுறிங்க!"

"சம்பாதிக்கிறோம்கிற திமிரா?" என்றான் சேகரன்.

"ஏன் இருக்கக்கூடாது? உங்களுக்கு சம்பாதிக்கிற திமிர் இருக்கும் போது உங்களுக்கு சமமா சம்பாதிக்கிற எனக்கு இருக்கக்கூடாது?"

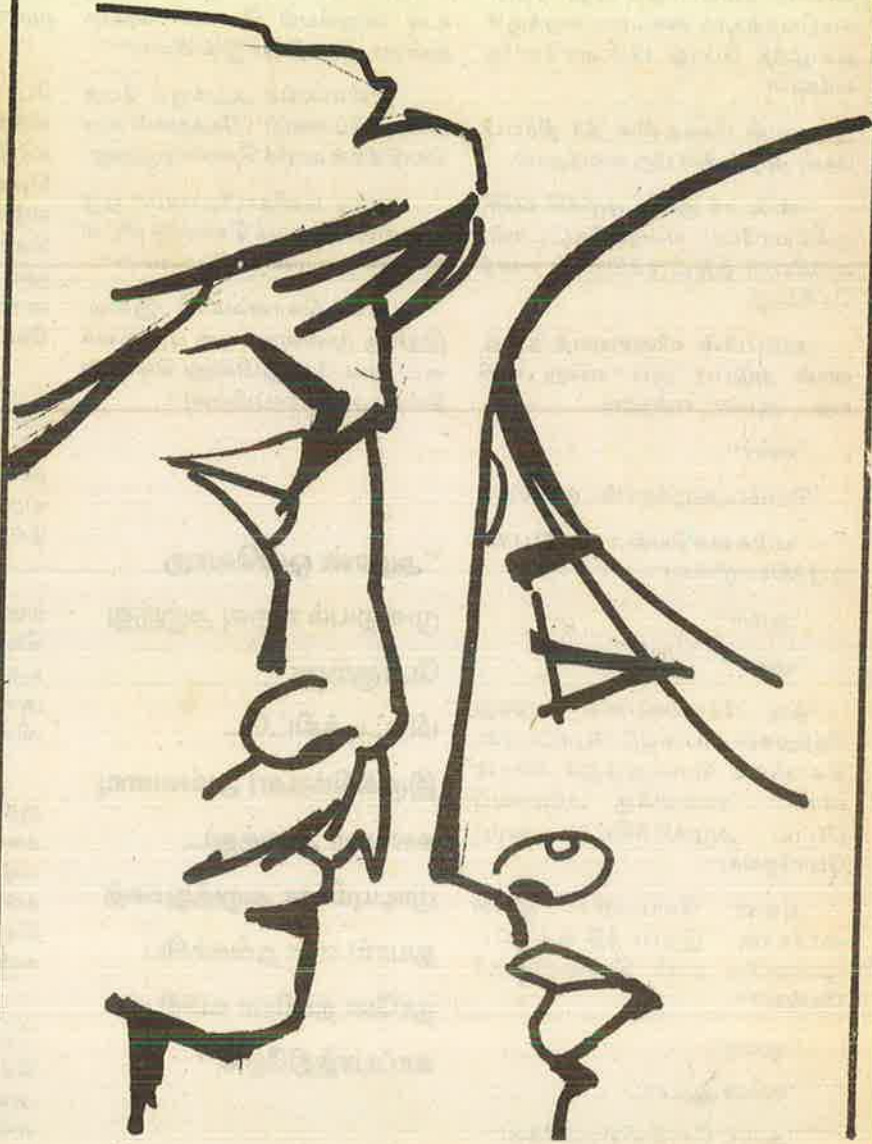
"உன்ன.. சிறிக் கொண்டு முன்னால் வந்து முஷ்டியை முறுக்கி ஓங்கினான். முகத்துக்கு முன்னால் வந்ததும் முஷ்டி அப்படியே உறைந்து நின்றது.

கையை இறக்கிக் கொஞ்சம் அப்புறம் இப்புறம் நடந்தான். மூச்சிரைத்தான். "அப்ப வீட்டவிட்டு வெளியே போயிடுவா?"

"ஆமா!" என்றாள்.

"அப்ப புள்ளைங்க?"

"உங்க இஷ்டம். நீங்களே வச்சிக்கலாம். வேண்டான்னா என்னோட அனுப்பலாம்!"

"புள்ளங்கள் ஒருகாலும் ஒன்னோட அனுப்பி அந்தக் கொலை காரியோட வாழ வைக்கமாட்டேன்!"

"சரி!"

"புள்ளங்கள் விட்டுப் போக நீ தயார்ரா?"

"தயார்தான்!"

"போய் எங்க இருப்ப?"

"இதோ மூணாவது வீட்டில பார்வதி அத்தை இருக்காங்க. அவங்க ரும் தர்ரன்னு சொல்றாங்க. அங்கயே இருந்துக்குவோம் நானும் பத்மாவும்!"

அவன் கண்களில் தணல் பறக்க முறைத்தான். மாமியாரும் முறைத்

தாள். இருவரின் பார்வைத் தீக்கதிர்கள் மத்தியில் ராஜி தனது தேநீரை மெதுவாக உறிஞ்ச ஆரம்பித்திருந்தான்.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து மாமியார் திடுதிடுவென்று அந்த பார்வதி அத்தை வீட்டுக்குப் போவது தெரிந்தது. ராஜி பின்னாலேயே போனாள்.

“எங்க வீட்டு மருமகளுக்கு இங்கரும் கொடுக்கப் போறீங்களா?” என்று சத்தமாகக் கேட்டாள் மாமி.

பார்வதி அத்தை, ஏன் இந்த இருட்டு நேரத்தில் இந்த அம்மாள் சத்தம் போடுகிறாள் என்று புரியாமல் மேலும் கீழும் பார்த்து அமைதியாகச் சொன்னாள்: “ஒரு காலியா இருக்கு, அதுக்கு யாராவது ஆள் பார்த்துக் குடுன்னு நாந்தான் ராஜிக்குச் சொல்லியிருந்தேன்!”

“அவ யாரக் குடி வைக்கப் போறா தெரியுமா?”

ராஜியைக் குழப்பமாகப் பார்த்தாள் பார்வதி அத்தை. “எனக்கு சொல்லிய அம்மா, யார்னு சொல்லலிய!”

“நான் சொல்றேன். அவ தங்கச்சி, அந்தக் கொலைகாரப் பிசாசு விடுதலை ஆகிவீராளாம். அவளக் கொண்டாந்து குடி வைக்கப் போறாளாம்!”

“அப்படியா? எனக்குத் தெரியாதே” பார்வதி அத்தையின் குழப்பம் மேலும் அதிகமானது.

“அவளோட இவளும் வந்து இங்கயே இருக்கப் போறாளாம்!”

“அப்படியா ராஜி?” என்று திகைத்துக் கேட்டாள் பார்வதி அத்தை.

ராஜி பேசாமல் இருந்தான்.

“ஏம்மா அப்படி? ஏன் ராஜி உங்க வீட்டவிட்டு இங்க வந்து இருக்கணும்?” என்று கேட்டாள் பார்வதி அத்தை.

“ஏன்னா, கொலைகாரிக்கு எங்க வீட்ல எடம் இல்லன்னு சொன்னோம். அவள கூட்டிக்கிட்டு வந்தா எங்க வீட்ல ஓனக்கும் இடம் இல்லன்னு சொன்னோம்! அதினால புள்ளங்களையும் புருஷனையும் விட்டுட்டு இங்க வந்து இருப்பாளாம்!”

“அப்படியா ராஜி?” பார்வதி அத்தையின் திகைப்பும் குழப்பமும் உச்சத்துக்குப் போயிருந்தன. ராஜி பேசாமல் இருந்தான்.

“எத்தன கொழுப்பு நெஞ்சுமுத்தம் பாத்திங்களா ஒரு பொம்

**“உங்க மகன்
கற்பழிச்சதனால்
வெட்டிட்டுப் போன
சின்னப் பொண்ணப் பத்திதான
சொல்லிங்க?
நல்லா வந்து
இருக்கட்டும்.
தன்னுடைய
மானத்த காத்துக்கத்
தான செஞ்சா?”**

பிளைக்கு? நீங்க எடம் கொடுப்பிங்களா? ஒரு கொலகாரிய வீட்டில வச்சிக்குவிங்களா?” மாமியார் கத்தினாள்.

பார்வதி அத்தை மாமியாரை நேராகப் பார்த்தாள். “உங்க மகன் கற்பழிச்சதனால் வெட்டிட்டுப் போன சின்னப் பொண்ணப் பத்திதான சொல்லிங்க? நல்லா வந்து இருக்கட்டும். தன்னுடைய மானத்த காத்துக்கத்தான செஞ்சா?

அதில என்னா தப்பு?”

மாமியார் அதிர்ச்சி அடைந்து நின்றாள். அப்புறம் கத்தினாள். “என்னா தப்பு? நாளக்கி உங்களையும் அரிவாள எடுத்து வெட்ட மாட்டான்னு என்ன நிச்சயம்?”

“என்ன ஏன் வெட்டறா? நான் என்ன அவளக் கீழத் தள்ளி கற்பழிக்கப் போறேனா?”

“அப்ப?”

“என்ன அப்ப? இந்த வீட்டில ராஜியோட தங்கச்சிக்கு எடம் வேணுமின்னா நான் குடுக்கத் தயார். நீங்க வெரட்டுறதினால ராஜியும் இங்க வந்து இருக்கிறதுன்னா அவளுக்கு எடம் குடுக்கத் தயார்! அவ்வளவுதான்! உங்க குடும்ப சச்சரவ உங்களோட வச்சிக்குங்க!” என்றாள் பார்வதி அத்தை.

சேகரன் வீட்டுக்கு வெளியே நின்றிருந்தான். அவனோடு வந்திருந்த குழந்தைகள் இருவரும் பார்வதி அத்தை வீட்டில் சுதந்திரமாக உரிமையோடு நுழைந்து வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

“அம்மா இங்க வா!” என்று எரிச்சலுடன் கூப்பிட்டான் சேகரன். மாமியார்க்காரி வெளியே போனாள். தங்கள் வீட்டுக்குப் போய் வாசலில் நின்று இருவரும் சச்சரவிட்டுக் கொண்டிருந்ததை அக்கம் பக்கத்து வீட்டார்கள் எட்டி எட்டிப் பார்த்தார்கள். அதைப் பொறுக்க முடியாமல் தாயின் கையைப் பிடித்து தரதரவென்று இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனான் சேகரன்.

ராஜி, பார்வதி அத்தையை நன்றியுடன் பார்த்துவிட்டுக் குழந்தைகளின் தலையைப் பாசத்துடன் கோதிவிட்டாள்.

“சின்னம்மா எப்ப வரும் அம்மா?” என்று மூத்த பெண் கேட்டாள்.

“நானைக்கு!” என்றான் ராஜி. ■

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 65

புத்தகம்

சீராப்புராணம்
செய்குத்தம்பிப் பாவலர்

பருந்தும் நிழலும்

பேரா. முரளி அருபன்

தமிழ்த்துறை, புதுக்கல்லூரி

பதிப்பாசிரியர் : ஹாஜி. எம்.
முகம்மது யூசப். கிடைக்குமிடம் :
பாரி நிலையம், சென்னை-1.
விலை: ரூ 425.00

காப்பிய வளர்ச்சி, தமிழிலக்கியத்தில் நீண்ட நெடும் பாரம்பரியத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இத்துடன் காப்பியம், காவியம் என்னும் சொல்லாட்சிகள் பற்றிய சர்ச்சையும் தமிழ்ச் சூழலில் இருந்து வருகிறது. ஆயினும், காப்பியக்குடி, தொல்காப்பியன், பல்காப்பியனார், வெள்ளூர்க் காப்பியனார், காப்பியஞ் சேந்தனார் போன்ற பெயர்ச் சொற்கள் காப்பியம் என்னும் சொல்லின் தோற்றத்தைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன எனச் சொல்லலாம்.

காப்பியம் என்ற சொல் முதலில் சிலப்பதிகாரத்திலும் அதன் பின்னர் மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை போன்ற படைப்பிலக்கியங்களிலும் காவியம் என்ற சொல் சேந்தன் திவாகர நிகண்டிலும் (காலம்—9ஆம் நூற்றாண்டு) பயின்று வருவதை இத்துடன் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும். மேலும் கதை வடிவிலான செய்யுளைக் காப்பியம் எனச் சொல்வதற்கு முன்னர் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்ற குறிப்பிடப்பட்டது. காப்பியம் என்ற கருத்தாக்கம் சங்க 66 கணையாழி ■ செப்டம்பர் 1999

இலக்கியத்துக்கு முன்னும் பின்னும் வெவ்வேறு அலைவரிசையில் இருந்து வந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். சிலப்பதிகாரம் என்ற படைப்பிலக்கியத்தின் மூலமே காப்பியம் என்ற சொல்லின் அர்த்த பரிமாணம் முழுமை அடைகிறது. ஆனால் காப்பியம் பற்றிய பொது இலக்கணம் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில்தான் வரையறுக்கப்படுகிறது. நூலின் பெயர் தண்டியலங்காரம். இத்துடன் பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்ற வேறுபாட்டையும் தண்டியில் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. நாடு, நகரம் முதலிய 22 உறுப்புகள் பயின்று வந்தால் அது பெருங்காப்பியம் எனவும் அவற்றுள் ஒன்றிரண்டு குறைந்து வந்தால் காப்பியம் எனவும் அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் அந்நூல் உரைக்கும் பொதுவிதி.

இதன்படி காப்பியப் படைப்பாக்கங்களான சிலப்பதிகாரம் கி.பி. 2—ஆம் நூற்றாண்டிலும் மணிமேகலை கி.பி. 7—ஆம் நூற்றாண்டிலும் பெருங்கதை கி.பி. 8—ஆம் நூற்றாண்டிலும், கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் சீவகசிந்தாமணியும், கம்பராமாயணமும், கி.பி. 10—ஆம் நூற்றாண்டில் சூளாமணி, குண்டலகேசி, நீலகேசி போன்றவையும் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் உத்தரராமாயணமும், கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் நளவேண்பாவும்,

கி.பி. 14—ஆம் நூற்றாண்டில் வில்லிபாரதமும், கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் நடைதமும், கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் சீராப்புராணமும் படைக்கப்பட்டது. இவற்றுள் சீராப்புராணம் பற்றிப் பார்ப்பதற்கு முன் அதன் ஆசிரியர் பற்றிச் சிறிது சொல்லவேண்டும்.

சீராவின ஆசிரியர் உமறுப் புலவர். தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் பெரும் புலமை மிக்கவர். சீராப்புராணத்தை வாசிக்கும்போது ராமாயணத்திலும் மற்ற தமிழிலக்கிய நூல்களிலும், உமறுக்கு இருந்த பயிற்சியை வாசகர்கள் அவதானிக்கலாம். உமறின் தந்தையார் சேகு முகம்மது அலி, ஒரு பேரறிஞர். சேகு முதலியார் எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்பட்டவர். நல்லதொரு குடும்பப் பின்னணியின் காரணமாக உமறுக்குச் சிறந்த கல்வி பெறும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. இவருக்குத் தமிழ்ப் பயிற்றுவித்தது கடிக்கை முத்துப் புலவர். இவர் எட்டயபுரத்து அவைக்களப் புலவராக இருந்தவர். உமறுப் புலவர்தம் பிள்ளைப் பிராயத்திலேயே மிகப்பெரும் புலமை பெற்றிருந்தார். இதற்குக் கர்ணபரம்பரையான ஒரு சம்பவத்தை உதாரணமாகச் சொல்வதுண்டு.

அந்தக் காலத்தில் வடதேசத்தில் புலவர் ஒருவர் இருந்தார். பெயர் வானலை வாரிதி. கல்வி கேள்வியோடு மந்திர தந்திரங்களிலும் பேர் பெற்று விளங்கினார்.

புலவர்களிடம் வாதம் செய்வதும் அதில் வெல்வதையே தம் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார். அதன்படி தமிழக மன்னர்கள் பலரது அவைகளுக்குச் சென்று வந்தார். பின்பு எட்டையபுரம் வந்த அப்புலவர் கடினை முத்துப் புலவரிடம் வாதாட விரும்பினார். இதை முத்துப் புலவர் விரும்பவில்லை. எனவே அவரது சீடரான உற்றுப் புலவர் சொற்போருக்குத் தயாரானார். பிள்ளைத் பிராயத்து உற்றுப் புலவரைப் பார்த்து, "வாலையாரிதி என்றறியாயோ பிள்ளாய்..." என்று கூற, அதற்குப் பதிலுரையாக, "உற்று குமுறியில் அண்ட முகமும் படை என்னும் உள் அச்சம் வையும் உபிள்ளாய்..." எனப் பாடியதும் வாலையாரிதி உமறின் போற்றலை வியந்து போற்றினார். இச்சம்பவம் உற்றுப் புலவரின் மேதா விலாசத்தையும் ஆளுமைத் திறனையும் காட்டுகிறது.

இவர் படைத்த சீறாப் புராணம் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தில் தனிப்பெரும் படைப்பாக இருந்து வருகிறது. இத்தகைய சீறாவை முதலில் அச்சிட்டவர் 'புலவர் நாயகம்' எனப் போற்றப்படும் 'ஷைகு அப்துல் காதிர் நையினார் லெப்பை ஆலிம்' என்பவர். சேகனாப் புலவர் என்று அழைக்கப்படும் இவர் சிறந்த பதிப்பாளியார்; படைப்பாளியுங்கூட. புது குஷ்ஷாம், காரணப் புராணம் போன்றவை இவரது நூல்கள். இவர் சீறாப்புராணத்தை முதன்முதலில் வித்தியா விலாச அச்சுக்கூடத்தின் மூலம் கி.பி. 1942இல் பதிப்பித்து இருக்கிறார்.

இதன் பின்னர் 1852இல் சைதாப்பேட்டை வீரபத்திரச் செட்டியார் அவர்களது லக்ஷ்மி விலாச அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. பதிப்பித்தவர் கும்மிடிப்பூண்டி குள்ளப்பச் செட்டியார் குமாரர் நாகப்பச் செட்டியார்.

1857ஆம் ஆண்டில் ஒரு பதிப்பு வெளியாயிற்று. பதிப்பித்தவர் நத்தர் சாகிபு அவர்களின் குமாரர் உசேன் சாகிபு.

1884 ஆம் ஆண்டில் நாகூரைச் சேர்ந்த முகம்மது உசேன் புலவர் அவர்கள் சீறாவைப் பார்வையிட்டுத் திருவொற்றியூர்ப் பரசராம முதலியாரின் பரம்பிரம்முத்திரா சாலையில் பதிப்பித்து இருக்கிறார்.

1900ஆம் ஆண்டில்தான் சீறாப்புராணம் முதன்முதலாக சீர்பிரித்துச் செம்பதிப்பாகப் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. இப்படிப் பதிப்பித்தவர் காயல்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த கண்ணகமது, மகுதா முகம்மது போன்ற புலவர்கள்.

சென்னையில் இருந்து பி.நா. சிதம்பர முதலியார் & சன்ஸ், பி.என். ரத்தின நாயக்கர் & சன்ஸ், சென்னைப் பூமகள் விலாச அச்சுக்கூடம், மதுரைப் புதுமண்டபப் புத்தகக்கடைப் பதிப்புப் போன்ற பல பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன

1974 மற்றும் 1999 ஆகிய ஆண்டுகளில் கவிஞர் நாச்சி குளத்தார் (எம். முகம்மது யூசுப்) சீறாப்புராணத்தைப் பதிப்பித்துள்ளார். முன்னதில் உற்றுப் புலவரின் வரலாற்றுச் சுருக்கம், சில அரபுச் சொற்களுக்கான தமிழாக்கம் போன்றவையும் முன்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டன. இப்போதைய பதிப்பில் அவை விடப்பட்டுள்ளன.

கிட்டத்தட்ட எல்லா சீறாப் பதிப்புகளும் செய்கு அப்துல் காதிர் நயினார் மற்றும் உவைசு நயினார் லெப்பை போன்றோர் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த வற்றையே பின்பற்றப்பட்டு இருப்பது தெரிகிறது. பொதுவாக அறிஞர்களும் புலவர்களும் தங்கள் எழுத்துச் செயல்களின் இடையே நூல்களைப் பதிப்பித்து இருப்பதையும் பரவலாகப் பார்க்கிறோம்.

தொல்காப்பியம் எழுத்தறி காரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையைப் பதிப்பித்தவர் மழவை மகாலிங்கையர் என்பவர்; பதிப்பித்த ஆண்டு கி.பி. 1847. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரைப்பதிப்பு சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு முதன்முதலில் வந்தது. வெளிவந்த ஆண்டு கி.பி. 1868. மேலும் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் வீரசோழியம் உரைப்பதிப்பை கி.பி. 1881ஆம், இறையனார்க்களவியல் உரைப்பதிப்பை கி.பி. 1883ஆம் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பதிப்பை கி.பி. 1885ஆம் வெளியிட்டிருக்கிறார். இவற்றின் பின்னரே உ.வே. சாமிநாதயார் தோன்றுகிறார். அவர் பிறந்த ஆண்டு கி.பி. 1855. ஆக அவருக்கு முன்பே தமிழ் நூல்களின் பதிப்பு வரலாறு தோற்றும் கொண்டு விடுகிறது. இவற்றை எல்லாம்

கிட்டத்தட்ட எல்லா சீறாப் பதிப்புகளும் செய்கு அப்துல் காதிர் நயினார் மற்றும் உவைசு நயினார் லெப்பை போன்றோர் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவற்றையே பின்பற்றப்பட்டு இருப்பது தெரிகிறது.

ஒன்றாக வைத்துப் பார்க்கும் போது அச்சில் பதிப்பிக்கப்பட்ட முதல் இஸ்லாமியத் தமிழ்க் காப்பியம் சீறாப்புராணம் என்பது தெரிகிறது.

இங்கே சீறாப்புராணத் துடன் இன்னொரு நூலையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும்.

உமறுப்புலவர் சீறாப் புராணத்தை முடித்து வைக்காமல் உறணிக் கூட்டத்தார் படலத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டார். உமறை ஆதரித்த வள்ளல் அபுல் காசிம் மரைக்காயர் மறைந்தார். ஆதரவற்ற நிலையிலோ அல்லது மனச்சோர்வு உற்றதாலோ காப்பியத்தை நிறைவு செய்யாமல் விட்டிருக்கலாம் என்பது அறிஞர் கருத்து. அதன் காப்பிய லட்சணங்களான அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் புருஷார்த்தங்களை நிறைவுசெய்யும் பொருட்டுப் படைக்கப்பட்ட நூல் சின்னச் சீறா. இதன் ஆசிரியர் பனீ அகமது என்பவர். சின்னச் சீறா என்ற இந்நூலின் மூலமே சீறாப்புராணம் முழுமை அடைகிறது என்பதும் சிலர் கருத்து. இந்நூலை பனீ அகமது ஹிஜ்ரத்துக் காண்டத்தின் தொடராக 39 படலங்களை 1329 பாடல்களில் பாடி முடித்துள்ளார். இருவரது யாப்பமைதியும் விருத்த பாடல்களிலேயே அமைந்தவை. இதனை முதன்முதலில் பதிப்பித்தவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த உதுமான் லெப்பை என்பவரின் புதல்வர் பக்கீர் முகயித்தீன் என்பவர். புருஷார்த்தங்களை நிறைவு செய்வதற்கெனச் சின்னச் சீறா படைக்கப்பட்டதாயினும் சீறாப் புராணத்திலேயே இந்த லட்சணங்கள் காணப்படுகிறது என்பதைப் படிப்பவர்கள் உணர்வார்கள். மேலும் சீறாப் புராணத்தை முதன்முதலாக பதிப்பித்த சேகனாப் புலவர் தம் பதிப்புரையில் (ஆசிரியப்பாவில் அமைந்தது) சில விஷயங்களைச் சொல்லி இருக்கிறார். முதலில் தன்னிலை விளக்கமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்லிய பின்னர் நூலைப் பற்றி,

“சுருங்கிய சொல்லும்
விரிந்த பொருளும்ாய்த்
தொரிந்த மொழியும்
செறிந்த நயமுமாய்
மலைவிலா விளக்கமும்
மதிபடு பாகமாய்
கலைவிலா நிலையும்
கனிந்த சுவையுமாய்...”

“அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அனைத்தும் அடங்கிய திறம் பெறும் காப்பியம் செய்தனர் அஃதே” என முடிப்பது கொண்டு சீறாப்புராணம் புருஷார்த்தங்களைக் கொண்டு தன்னிறைவு பெற்ற காப்பியம் என்பதை உணரலாம்.

இப்படிச் சிறப்புமிக்க சீறாப் புராணம் மூன்று காண்டங்கள் கொண்டுள்ளது. விலாதத்துக் காண்டம், நபுவ்வத்துக் காண்டம், ஹிஜ்ரத்துக் காண்டம் என்பவை. விலாதத் என்ற சொல் பிறப்பைக் குறிக்கிறது. ‘நபுவ்வத்’ எனும் சொல் பெருமானார் நபிப் பட்டம் பெற்றதைச் சுட்டுகிறது. ஹிஜ்ரத் என்பதற்கு இடப்பெயர்ச்சி என்று பொருள். இந்த மூன்று காண்டங்களிலும் உள்ள மொத்தப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 5026.

இந்நூலுக்குப் பல்வேறு உரைகள் தோன்றியுள்ளன.

தனியாகப் படலத்துக்கு வந்துள்ள உரைகளுள் முதன் முதலில் குறிப்பிட வேண்டியது குலாம் காதிறு நாவலரின் நபி அவதாரப் படலத்துக்கான உரையாகும். இதற்கு மறுப்புரை ஒன்றும் எழுதப்பட்டதுண்டு. ‘சீறா நபிய வதாரப் படலம் உரை கடிலகம்’ என்பது அந்த உரையின் பெயர். எழுதியவர் பறங்கிப் பேட்டையைச் சேர்ந்த காதிரசனா மரைக்காயர் என்பவர். இந்நூலை மறுத்துக் குலாம் காதிறு அவர்கள் மேலும் ஒருநூல் எழுதினார்; அதன் பெயர் ‘உரைகடிலக நிராகரணம்’. இதனை மறுத்து நாவலர் அவர்களும் நூல் ஒன்றை எழுதினார்; நூலின் பெயர் ‘உரைகடிலக நிராகரணச் சூறாவளி’. இருவரிடையேயான இந்த மனக்கசப்புப் பின்னர் தனிந்ததாகச் சொல்வர்.

ஈழத்துப் பதுளையைச் சேர்ந்த திரு. சுபைர், திரு. அப்துல் காதர் ஆகிய இருவரும் இணைந்து பதுறு படலத்துக்கு உரை எழுதியிருக்கிறார்கள்.

திருவாளர் நூர் முகம்மது எழுதிய உமறு தரும் சீறாவையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும்.

சீறா வசனம், சீறாக் கீர்த்தனம், சீறா நாடகம், சீறா வண்ணம், சீறா விளக்கு, சீறா வெண்பா போன்றவை சீறாப் புராணத்தைத் தழுவி எழுந்த படைப்பாக்கங்கள்.

முழுமையாக இல்லை யெனினும் கவிஞர் கா. மு. ஷெரீபு அவர்களின் உரை விளக்கம் முக்கியத்துவமிக்கது.

இவற்றுக்கெல்லாம் மகுடம் வைத்தது போல அமைந்திருப்பது சதாவதானி செய்குத்தம்பிப் பாவலரின் உரை. இது சீறாப் புராணம் முழுமைக்குமான ஒரே உரையாக இருந்து வருகிறது. இதன் முதல் பகுதி 1902ஆம் ஆண்டிலும், இரண்டாம் பகுதி 1908ஆம் ஆண்டிலும் வெளியிடப்பட்டது.

தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரத்தில் செய்குத்தம்பிப் பாவலரின் இலக்கிய வாழ்வு சுவாரஸ்யம் கூடியதாகவும் சாகஸம் நிறைந்ததாகவும் இருக்கிறது.

நாகர் கோவிலுக்கு அருகே உள்ள இளங்கடை என்ற இடத்தில் 1874-ஆம் ஆண்டில் பிறந்த செய்குத்தம்பி மிகச் சிறிய வயதிலேயே கவிதை பாடத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

இந்தப் பரிணாம வளர்ச்சி அபரிமிதமான படைப்பாக்கம் வாய்ப்பதற்கான பின்னணியை அமைத்துவிட்டிருக்கிறது. அவரது கவிதைகள் சிலவற்றை வாசித்துப் பார்க்கும்போதே அவற்றின் அனாயாசமான கவிதா வேகம் வாசகனை ஈர்ப்பதாக இருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். தமிழ்மொழிப் புலமையுடன் இவருடைய படைப்பாற்றலும் எல்லை யற்று விரிந்ததால் ஷம்சுத் தாசின் கோவை, கல்வத்து நாயகம் இன்னிசைப் பாமாலை, திரு

நாகூர்த் திரிபந்தாதி, திருக் கோட்டாற்றுப் பதிற்றுப்பத்தந் தாதி போன்ற நூல்களாக தோன்றியதைக் காணலாம்.

“கனம்பாக் கியமவர்
கட்குமிகவும்வந்

தனமையா! உண்மையுள்ள
சர்வே சனது

கிருபைகொண் டியான்முதலிங்
கேயெவரும் இந்நூல்

வரையும் குறையறச்சே மம்.”

- இது தம் நண்பர் பாக்கியம் என்பவருக்கு எழுதிய கடிதம். வெண்பாவினால் எழுதப்பட்டது. இதை அப்படியே அட்சரம் பிச்சாமல் வசனமாகவும் எழுதி வாசிக்க முடியும். கடிதத்தின் பிற வெண்பாக்களையும் இதைப்போல வசனமாகவே எழுதிவிடலாம். இப்படிக்க கடிதம் எழுதுவதிலும் விந்தைகள் நிகழ்த்தி இருக்கிறார். இது இவரது தமிழ்ப் புலமைக்குச் சான்று.

ஹசரத் ஞானியாரின் ‘மெய் ஞானப் பாடல் திரட்டை’ பிழையறப் பதிப்பிக்க வேண்டி செய்யுது தாதா சாகிபு அவர்கள் பாவலருடன் சென்னை வந்தார். இதுதான் பாவலரின் முதல் சென்னை வருகை. அப்போது அவருக்கு வயது 19. பாவலரின் புலமையில் ஈர்க்கப்பட்ட அச்சக உரிமையாளர் கிட்டா பார்த்தசாரதி நாயுடு தம் அச்சகத்திலேயே பாவலர்க்குப் பிழைதிருத்தும் வேலை வாய்ப்புக் கொடுத்து ஆதரித்து இருக்கிறார். இந்த வாழ்க்கையின் போதுதான் ‘யதார்த்தவாதி’ ‘இஸ்லாமிய மித்திரன்’ பத்திரிகைகளை நடத்தினார் பாவலர்.

செய்குத்தம்பிப் பாவலர் அபாரமான நினைவாற்றலை வளர்த்திருக்கிறார். அதை அவர் ஒரு மனப்பயிற்சியாகவே மேற்கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பயிற்சி அவரது ஆளுமைக்கு மேலும் செழிப்பூட்டி இருக்கிறது. இதன் கொடுமுடிவாக ஒரே நேரத்தில் 100 செயல்கள் செய்யும் சதாவதானக் கலைஞனாகக் கனிந்திருக்கிறார்.

அஷ்டாவதானம், தசாவதானம், சோடாசவதானம் போன்ற அவதானங்களைத் தமிழகம் பார்த்திருக்கிறது. ஒரே நேரத்தில் 100 செயல்கள் செய்யும் சதாவதானத்தை பாவலரே நிகழ்த்தி இருக்கிறார். இந்த அவதானம் அவருக்கு முன்னும் அவருக்குப் பின்னும் நிகழவில்லை எனலாம்.

ஒரே நேரத்தில் 100 செயல்களான இறைநாம உச்சரிப்பு, கைப்பணி, தலைவரோடு உரையாடல், கவிபாடல், இலக்கியம், இலக்கணம், வெண்பாவை இரு காற் கேட்டுக் கூறுதல், கண்டப் பத்திரிகை, சுவைப் புலனறிவு, ஒலி மாறுபாடுணர்தல், ஒலி எண்ணல், நெல் எறிதல், கல் எறிதல், நினைத்த எண் கூறல், கிழமை கூறல், உடு நாள் கூறல், நாள் கூறல், திங்கள் கூறல், வயது கூறல், ஆண்டு கூறல், சீட்டாடல், பதினைந்து நாயும் புலியும் விளையாடல் ஆகிய 25-இல் 1, 2, 3, 24, 25 நீங்கலாக ஏனைய வற்றில் பலவகைகள் சேர்க்கப்பட்டு அவதானம் நூறாகக் கொண்டால் அது சதாவதானம். பாவலரின் இத்தகைய சதாவதான நிகழ்ச்சி 1907 மார்ச்சு 10 ஆம் நாளன்று சென்னை விக்டோரியா நினைவு மண்டபத்தில் நிகழ்ந்தது. நிகழ்ச்சிக்குக் கண்ணபிரான் முதலீசார் தலைமை தாங்கியிருக்கிறார். மகாவித்துவான் ராமசாமி நாயுடு, தஞ்சை

சுப்பிரமணிய ஐயர், திருவேங்கடசாமி நாயுடு, புலவர் க. நமச்சிவாய முதலியார், ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர், திரு. வி. க. போன்றோர் கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்நிகழ்ச்சியில் ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரின் வேண்டுகோளுக்குேற்பப் பாவலர்

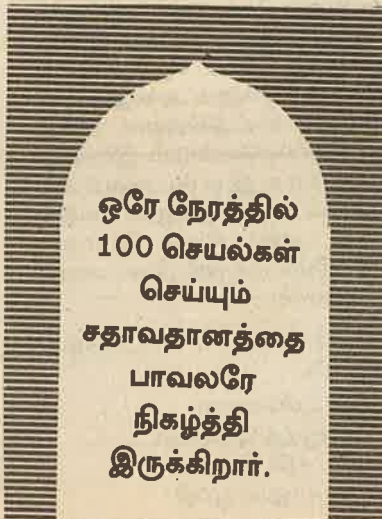
கிஷு “சிரமா றுடையான்
செழுமா வடியைத்
திரமா நினைவார்
சிரமே பணிவார்
பரமா. தரவா
பருகா ருருகார்
வரமா தவமே
மலீவார் பொலீவார்”

எனச் சிலேடை பாடியதோடு

1. சிரம் ஆறுடையான்—சிரத்தில் கங்கை ஆற்றை உடைய சிவன்
2. சிரம் ஆறுடையான்—இயல்புக்கு மாறான சிரத்தை உடைய கணபதி
3. சிரம் ஆறு உடையான்—ஆறு தலைகள் கொண்ட முருகன்
4. சிரம் ஆறுடையான்—காவிரி ஆற்றின் நடுவே தலை வைத்துள்ள திருமால்
5. சிரம் ஆறு உடையான்—தலையாய நல்வழிகளை உலகுக்குக் காட்டும் அல்லா.

என ஐந்து வகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறியும் அவதானம் முடித்து அவையினரை ஆட்கொண்டிருக்கிறார்.

அவர்காலத்தில் ராமலிங்கரின் திருப்பாடல்கள் மருட்பா எனக் கொச்சைப் படுத்தி கதிர்வேல் பிள்ளை, தமிழகமெங்கும் பேசியபோது ராமலிங்கரின் பாடல்கள் அருட்பாவே எனப் பேசி தன் சொல்வன்மையால் எதிரிகளை நீராக்கி இருக்கிறார். கதிர்வேல் பிள்ளைக்கு எதிர்வேல் பிள்ளை என முழுக்கமிட்டுப் பாராட்டும் அளவுக்கு பாவலரின் நாவன்மை இருந்திருக்கிறது. இதுமட்டும் அல்லாமல் ராமலிங்கர் விஷயத்தில், யானை மீது அமர்த்தி காஞ்சிபுரம் வீதிகளில் ஊர்வலமாக

அழைத்துவரப்பட்டுப் பெரிய கோவிலில் பூரண கும்ப மரியாதையும் அளிக்கப்பட்டதுடன் 'தேவாமிர்தப் பிரசங்கக் களஞ்சியம்' என்ற பட்டமும் சூட்டப்பட்டது.

இவரது ஆழமான வாசிப்பு அனுபவமும் ரசனைத் திரட்சியும் இலக்கியப் பணுவல்களில் பல்வேறு அர்த்த நயங்களையும் புதுப்புதுப் பார்வைகளையும் எடுத்துரைக்கச் செய்திருக்கின்றன. இந்த வாசிப்பும் ரசனையும் அவரது உரைகளுக்கும் துணை செய்திருக்கின்றன என்றும் சொல்லலாம்.

கம்பராமாயணத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு அவருக்கு உண்டு என்பதற்கும் அவரது நயவுரைக்குமாக ஓர் உதாரணத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.

"நஞ்சு மன்னவரை நலிந்தாலது வஞ்சமன்று மனுவழக் காதலின் அஞ்சிலம்பதில் ஒன்றறி யாதவன் நெஞ்சினின்றறி லாவ நிறுத்துவாய்"

என்ற கம்பன் பாடலின் 'அஞ்சிலம்பதில் ஒன்றறி யாதவன்' தொடருக்கு ஏழுவகையான விளக்கம் தருவார் பாவலர். இப் பாடல் சகீர்வனின் நடத்தையில் சோர்வுற்ற ராமன் இலக்குவனிடம் சகீர்வனின் கடமையை அவனிடம் உணர்த்த வேண்டி ராமன் பாடும் பாடல் என்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இப்போது பாவலரின் விளக்கம்:

1. ஐந்து வயதாயினும் 50 வயதாயினும் ஒன்றையும் அறியாதவன்.
2. கிட்கிந்தை மலையில் அமர்ந்தும் அதில் ஒரு பொருளும் அறியாதவன்.
3. இவனைக் கொல்ல அஞ்ச வில்லை; விட்டுவிட்டோம். பதில் ஒன்றும் அறியாதவன்.
4. என்னிடம் உள்ள அம்புகளில் ஒன்றின் ஆற்றலையும் அறியாதவன்.
5. இவனைக் கொல்வதற்கு ஐந்தும் வேண்டியதில்லை; ஐம்பதும் வேண்டியதில்லை ஒரே அம்புபோதும். இதை அறியாதவன்.

பாவலரின் உரைவளத்துக்கு மிகச் சிறந்த உதாரணம் சீராப்புராணத்துக்கு எழுதிய உரை.

6. 'நீ இராமன் அம்புக்கு பயப்படு. இல்லையேல் அவன் அம்பில் உன் உலை ஒன்றச் செய்' என்று போய்ச் சொல். அவன் (சகீர்வன்) எதையும் அறியாதவனாக இருக்கிறான்.

7. 56-ஆவது ஆண்டின் பெயர்துந்துமி. துந்துமி என்ற அசுரனைக் கொன்ற வாலியைக் கொன்றவன் ராமன் என்பதை உணராமல் இருக்கிறான் சகீர்வன்.

இப்படி ஒரே தொடருக்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் தரும் பாவலரின் ரசனையும் புலமையும் நமக்கு வியப்புட்டுகின்றன.

பாவலரின் உரைவளத்துக்கு மிகச் சிறந்த உதாரணம் சீராப்புராணத்துக்கு எழுதிய உரை.

சீராப்புராணமும் பாவலர் உரையும் "பருந்தும் நிழலும்" போல இணைந்து செல்பவை. ஆயினும், "செவ்வன் ஆடி செறித்து இனிது விளக்குவது போல்" சிறுகிறு சொற் கூறும் தொடர்களும் அவரது ஞான விரிவைக் காட்டுகின்றன என்பதைச் சொல்லவேண்டும். இவ்வுரை பாவலரால் இளம்பருவத்தில் எழுதப்பட்டது ஆயினும் அதில் மொழி முதிர்ச்சியும் பொருள் முதிர்ச்சியும் முயங்கி இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

நபியவதாரப் படலத்தில் வரும்,

"வரபதியுலகெலாம் வாழ்த்து மக்களை புரபதிக் கதிபதி வென்னும் பூபதி

பரபதி யரசர்கள் பணிந் திறைஞ்சிய நரபதி யப்துல்லா வென்னு நாமத்தார்" என்ற பாடலுக்கு,

"ஆசிர்வாதங்களை உடைய தலங்கள் அமைந்திரா நின்ற எல்லா உலகங்களும் புகழும் மக்கா என்ற மாட்சிமை தங்கிய இராஜதானிப் பட்டணத்திற்கு அதிபர் என்னும் பூபதியும் பரமண்டலத்துத் தலைவர்களும் தாழ்ந்து வணங்கா நிற்கும் மனுபதியும் அப்துல்லா என்று சொல்லும் நாமத்தினை உடையவர்"

என வரும் உரையை எளிமைக்கும் திட்பத்திற்குமாகக் குறிப்பிடலாம்.

இதைப் போலக் கரும் பொருத்துப் படலத்தில் வருகிற,

"கரிய கல்லினிற் பதித்திடுங் கரத்தினிள் கரத்தை தெரிய வைத்திடன் ரோதிய மொழியினைத் தேறிச் சொரித ருங்குரு திகளொடுந் துடுப்பெனும் கரங்க ளரிதி னீட்டியே தொட்டிட வெயட்டின வன்றே"

எனும் பாடலுக்கு

"கரும் நிறத்தையுடைய அந்தக் கல்லின்கண் அழுந்திடும் கையில் உனது கையைத் தெரியும் படி வையென்று கூறிய வார்த்தைகளை அந்தச் சூதானவன் மனசின்கண் தெளிந்து பொழியா நின்ற இருகைகளிலும் உள்ள இரத்தங்களுடன் துடுப்பென்று சொல்லா நிற்கும் கைகளை அரிதில் நீட்டித் தொட அக்கைகள் ஒன்றோ டொன்று பொருந்திக் கொண்டது" என இயல்பாயும் ஆற்றொழுக்காயும் உரையெழுதுகிறார்.

இப்படிச் சீரா முழுமைக்கும் பாவலரின் உரை தங்குதடையின்றி சென்று வாசிப்பைத் தூண்டுகிறது.

இந்த அரிய நூலைக் கால மறிந்து பதிப்பித்து இருக்கிற நாச்சி குளத்தாரை (முகம்மது யூசுப் எம்)த் தமிழகம் கவனம் கொள்ளும்.

பார்வை

www.indianrailway.com-

இது இணையத்திலுள்ள, இந்திய ரயில்வேயின் வலைத்தளம். இந்திய ரயில்கள் நாள்தோறும் ஒரு கோடியே பத்து லட்சம் பயணிகளைச் சுமந்து செல்வதாகவும், உலகிலேயே ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கும் மிகப் பெரிய ரயில்வே இதுதான் என்றும் வலைத்தளத்தின் முதல்பக்கம் தோரணம் கட்டுகிறது. இந்த வலைத்தளத்தில், குடிமக்கள் சாசனம் (citizen charter) என்ற பகுதியின் முகப்புரை (preamble) பயணிகளுக்கு பல வாக்குறுதிகளை வழங்குகிறது. "பாதுகாப்பான, நம்பகத் தகுந்த சேவையை அளிப்போம்" என்பதுதான் முதல் வாக்குறுதி.

"Five blindmen and the runaway train" (ஐந்து குருடர்களும் ஓடிப்போன ரயிலும்) என்பது 5.8.99 அன்று இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் நாளேட்டில் வெளியான ஒரு செய்தித்தலைப்பு. இந்தச் செய்தி 300-க்கும் மேற்பட்ட உயிர்களைப் பலி வாங்கியுள்ள கெய்சல் ரயில் விபத்து பற்றியது.

இந்திய ரயில்வேயின் வலைப்பக்கம் வழங்கும் வாக்குறுதிக்கும், மேற் சொன்ன செய்தித் தலைப்பின் உள்ளடக்கத்திற்கும் இடையில் உள்ள முரண்பாடு முகத்தில் அறைகிறது.

இந்த விபத்திற்குக் காரணம் ரயில்வே ஊழியர்களே என்பதை இவ்விபத்தைப் பற்றி விசாரணை செய்துவரும் ரயில்வே பாதுகாப்புத் தலைமை ஆணையாளர் தனது இடைக்கால அறிக்கையில் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். ரயில்வே ஊழியர்களின் இந்தத் தவறுக்குப் பின்னால் இழையோடும் குற்ற நோக்கத்தை (criminal intent) கண்டறிய மேலும் விசாரணை நடத்த வேண்டும் என்று அவர் பரிந்துரைத்துள்ளது நமது அதிர்ச்சியை இன்னும் ஆழமாக்குகிறது.

நெடுஞ்சாலைகளில் நேருக்கு நேர். மோதி, மரங்களில் முட்டி உருண்டு

ஜன்னல்

பார்வையாளன்

கிடக்கும் பல்களையும் வாரிகளையும் பார்த்து பயந்துதான் ரயில்களுக்கு பெரும்பாலும் முன்பதிவு செய்கிறார்கள் மக்கள். எதிரே ரயில் வராதது என்ற நம்பிக்கைதான் இதற்கு அடிப்படை. ஆனால் சம்பகாலமாக இந்திய ரயில்வே "சாதித்து வருகிற" நூதன விபத்துகள் இந்த நம்பிக்கையில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுள்ளன.

1996-97-ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் 381 ரயில் விபத்துகள் நடந்தன. இதில் மோதல்கள்-26; தடம் புரண்ட சம்பவங்கள்-286; வெவ் வ் கிராவிங் விபத்துகள்-65; ரயிலில் தீப்பற்றிய நிகழ்ச்சிகள்-4. இந்த விபத்துகளுக்கான

காரணங்களை ரயில்வே நிர்வாகம் ஆய்வு செய்துள்ளது. 82.9 விழுக்காடு விபத்துகள் மனிதத் தவறுகளால் நேர்ந்தன என்பதும், அதிலும் குறிப்பாக 65.9 விழுக்காடு விபத்துகளுக்கு ரயில்வே ஊழியர்களின் கவனக்குறைவும், தவறும் தான் காரணம் என்பது தெரிய வருகிறது.

கெய்சல் ரயில் விபத்தைவிட, இந்த விபத்தில் காயம்பட்ட நூற்றுக்கணக்கானோரை மீட்பதிலும், இடிபாடுகளிலிருந்து சடலங்களை அகற்றுவதிலும் ஏற்பட்ட காலதாமதம்தான் மிகவும் கொடுமானது. இந்த விஷயத்தில் 'செத்தவன் கையில் வெற்றிலை பாக்கு

செப்டம்பர் 1999 ■ கணையாழி 71

கொடுத்தது போல' கடனுக்குச் செயல்பட்ட கனவான்கள் அடையாளம் காட்டப்படவேண்டும். தண்டிக்கப்படவேண்டும். பொதுவாக ரயில் விபத்துகளில் மனிதத்தவறு என்று வரும்போது கலாசிகளையும், சிக்கன் மேன்களையும், லெவல் கிராலிங் ஊழியர்களையும், அதிகபட்சம் ஒரு ஸ்டேஷன் மாஸ்டரையும் 'காவு' கொடுப்பதுதான் ரயில்வே சம்பிரதாயம். இந்த முறை கொஞ்சம் பெரிய தலைகளும் உருண்டிருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய வித்தியாசம். அரியலூர் ரயில் விபத்தைத் தொடர்ந்து அன்றைய ரயில்வே அமைச்சர் லால் பகதூர் சாஸ்திரி 'பிள்ளையார் சுழி' போட்டு வைத்த- தார்மீகப் பொறுப்பேற்று பதவி விலகும் மரபு அவ்வப்போது போற்றப்பட்டு வருகிறது. இந்த முறையும் ரயில்வே அமைச்சர் இந்த மரபைக் கடைப்பிடித்துள்ளார்.

விசாரணைக் கமிஷன்கள் எல்லாம் வெறும் கண்துடைப்பே என்று கருதுபவர்களை விரக்தி மனப்பாங்கு உடையவர்கள், எதிர்மறைச் சிந்தனையாளர்கள் என்று எல்லாம் பச்சைகுத்தி ஓரம் கட்டிவிட முடியாது. ஏனென்றால், கடந்தகால விசாரணைக் கமிஷன்களின் இதிகாசம் அப்படி.

1966-ஆம் ஆண்டு நேருவின் காலத்தில் நியமிக்கப்பட்ட குன்ஸ்ரு கமிட்டியின் பரிந்துரைகள் மீது இன்றும் பாசி படர்ந்திருக்கிறது. அதற்குப் பின்னால் 1968-ல் வான்கு கமிட்டி, 1978-ல் சிக்கி கமிட்டி என்று கமிட்டி மேல் கமிட்டி போட்டு கலக்கிப் பார்த்து விட்டோம். இன்னும் நிலைமை தெளிந்தபாடில்லை. 1998 நவம்பரில் கன்னா என்ற இடத்தில் 220 உயிர்களைப் பலி வாங்கிய ரயில் விபத்துப்பற்றி விசாரணை நடத்த நியமிக்கப்பட்ட கமிஷன் இன்னும் முழுவதுமாக விசாரணையைத் தொடங்கியதாகவே தெரியவில்லை.

1853-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 16-ஆம் தேதி பம்பாயிலிருந்து முதல் ரயில் பயணத்தைத் தொடங்கிய இந்திய ரயில்வே இந்த இடைப்பட்ட 150 ஆண்டுகளில் கடந்து வந்துள்ள தூரம் நெடுந்தூரம். எட்டியுள்ள இலக்குகள் ஏராளம். இன்றைய இந்திய ரயில்வே ஒரு மகா சமுத்திரம். 1997 மார்ச் மாத புள்ளி விவ

ரப்படி இந்திய ரயில்வேயின் முறைப்படுத்தப்பட்ட ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை 15,83,614 (மொரீசியஸ் நாட்டின் மொத்த மக்கள் தொகையே 11 லட்சம் தான்!). இந்த ஊழியர்களுக்கான ஊதியம், அகவிலைப்படி, நலச்செலவு, அது இது என்று செலவிடப்படும் தொகை 10,514.5 கோடி ரூபாய். இது போக ஓசிப் பயணம், சலுகைக் கட்டணம், ரயில் மந்திரியின் தொகுதியில் உள்ள முக்கால் துட்டு ரயில் நிலையத்தை 'ஐஸ்ஷன்' ஆக்கிக்காட்டும் கட்டாயம் என்று பல்வேறு வகைகளிலும் காயப்படுகிறது ரயில்வேயின் கருவூலம். ரயில்வேயின் தலையாய வரு

லால் பகதூர் சாஸ்திரி 'பிள்ளையார் சுழி' போட்டு வைத்த- தார்மீகப் பொறுப்பேற்று பதவி விலகும் மரபு அவ்வப்போது போற்றப்பட்டு வருகிறது.

வாய் சரக்குக் கட்டணம்தான். நெடுஞ்சாலைகளின் வளர்ச்சி, லாரி போன்ற வாகனங்களின் பெருக்கம், விரைவான சரக்குப் போக்குவரத்துக்கான தேவை போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் சரக்குப் போக்குவரத்தில் தனது முதன்மையை விசிதாச்சார அடிப்படையில் ரயில்வே மெதுவாக இழந்து வருகிறது. இவ்வாறு பல்வேறு வகைகளிலும், ரயில்வேயின் நிதி ஆதாரங்களில் முட்டுக்கட்டை நிலவுவதால், இந்திய ரயில்வே கொஞ்சம் மூச்சுத் திணறுவது உண்மைதான். இதனால், முன்னுரிமைகளில் முரண்பாடு நேர்கிறது.

அமெரிக்கா, பிரிட்டன் போன்ற வளர்ந்த நாடுகளின் ரயில்வேக்கள் பாதுகாப்பான, பத்திரமான ரயில் பயணத்திற்கான வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காக 20 முதல் 30 விழுக்காடு வரை நிதி ஒதுக்கீடு செய்கின்றன. ஆனால் நமது ஒதுக்கீடு கிட்டத்தட்ட 2 விழுக்காடு தான்.

பராமரிப்பு, செயல்திறன் போன்ற அளவுகோல்களைக் கொண்டு பார்த்தால் இந்தியாவின் பல்வேறு பிராந்

தியங்களில் உள்ள ரயில்வேக்களின் இடையே நிலவும் வேற்றுமை புலப்படும். உண்மையைச் சொல்வதெனில், தென்னக ரயில்வே எவ்வளவோ பரவாயில்லை. பீகார் போன்ற பகுதிகளில் ரயில்பயணம் ஒரு கசப்பான அனுபவம். பல பகுதிகளில், முன்பதிவு என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தமில்லை. ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கும் மிகப்பெரிய ரயில்வே என்ற 'கின்னஸ்', 'லிம்கா' கிரீடங்களைக் கழற்றி வைத்து விட்டு பிராந்திய ரயில்வேக்களுக்கு தன்னிறைவை நோக்கிய தன்னுரிமையை கட்டாயமாக்க வேண்டும். கொங்கன் ரயில்வே திட்டம் இதை நடைமுறை சாத்தியமாய் ஆக்கியிருக்கிறது.

மனிதத் தவறுகளால் அடிக்கடி நிகழ்கின்ற இத்தகைய ரயில் விபத்துக்களின் அடித்தளங்கள் இந்திய ரயில்வே நிர்வாகம் வரையறைக்கப்படாமல் காணக்கிடக்கின்றன. ஏதோ ஒரு வகையில் நமது சமூக மதிப்பில், கூட்டுப் பிரக்ஞையில் மனித உயிர்கள் மலிவாக எடை போடப்படுகின்றன. விபத்தில் காயம் பட்டுக் கிடப்பவர்களின் கைகளிலிருந்து கடிக்காரங்களையும், விரல்களிலிருந்து மோதிரங்களையும் திருடிச் செல்பவர்களை வளர்த்து விட்டிருக்கிற சமூகம் இத்தகைய விபத்துக்கள் பற்றிய தனது கண்டனக் கணைகளைக் கடைவிரிப்பதற்கு முன்னால் நிமிர்ந்து பார்க்க வேண்டிய நிலைக் கண்ணாடிகள் ஏராளம்.

"எதுவாயினும், கைகாட்டி மரங்கள் சரியான திசைகளைக் காட்டவேண்டும். ரயில்கள் உரிய தண்டவாளத்தில் போகவேண்டும். எதிரே அதே தண்டவாளத்தில் ரயில் எதுவும் வரக்கூடாது" என்று பயணிகள் எதிர்பார்ப்பது அப்படி ஒன்றும் அதிகப்படியானதல்ல. இந்த குறைந்தபட்ச கோரிக்கையை நிறைவேற்ற அதிகபட்ச முயற்சிகளை ரயில்வே நிர்வாகம் மேற்கொண்டே தீரவேண்டும்.

ரயில் விபத்துக்கள் பற்றிய அதிர்ச்சிகரமான புள்ளி விவரங்கள் கைகாட்டும் திசையைக் கவனத்தில் கொண்டு சீர்திருத்தம் செய்யாவிடில் இத்தகைய பெரும் விபத்துகள் - பொதுத் தேர்தல்கள் போல அடிக்கடி நிகழலாம் - ஆட்சிகள் போல ரயில்கள் கவிழலாம்.

Champa fabrics

YARN, FABRICS, GARMENTS EXPORTERS &
FABRIC SUPPLIERS TO THE EXPORTERS IN INDIA

MARKETING OFFICE:

MADRAS:

Mr. Rajraj
7, Balu Mudali Street,
Tondiarpet,
Madras - 600 021 (INDIA)
Phone : 044 - 5953556 / 5953001
Fax : 044 - 5950384
Telex : 41 - 7014 JAIN IN

DELHI:

Mr. Ramesh Dhingra
Phone : 011 - 237026 / 2916433
Fax : 2931636

BOMBAY:

Mr. Lakhi Sachdev
Phone : 022 - 4954697
Fax : 495 4688

BANGALORE:

Manohar Chawla
Phone : 080 - 3685900 / 363394

EXPORT OFFICE:

9, 1st Lane, Vijayaraghava Road,
T. Nagar
Madras - 600 017. (INDIA)
Phones : 044 - 8283298 / 8263635
Telex : 41 - 8856 JAIN IN
Fax : 044 - 825 0875

PRODUCTION OFFICE:

100 - 101, Ganapathipuram,
Karungelpalayam,
ERODE - 638 003 (INDIA)
Phones : 424 - 212788 /
210339 / 212297
Telex : 856 - 261 JAIN IN
Fax : 424 - 211071

PROCESSING UNIT:

JAIN BRUSHING PEACH INDIA
Madras - 81. Ph : 5953556

SPINNING UNIT:

**LAKSHMI SARASWATHI
COTTON MILLS**
Kutchipalayam - 637 209.
Ph - 04288 52470

ASSOCIATE GROUP CONCERNS:

Champa Fabrics Pvt. Ltd.
Champa Exports
Nadasware International
Dhanasware Overseas
Champa Granites
Cosmotex Exports
Rohit Enterprises

MANUFACTURERS & EXPORTERS

All kinds of Cotton,
Rayon, Flex, Yarn Dyed,
Flannel, Solid Dyed,
Printed. Carex Fabrics

Embracing Humanity For Excellence

சு. சி. சுவாமி

2000-11-11
 உ
 ஜ. சுவாமி
 15 2000
 உ
 உ
 உ
 உ

**ஐ ஒ பி வழங்கும்
 பரிசுக் காசோலைகள்
 மற்றும்
 பரிசுப் பத்திரங்கள்**

பெருமையுடன் வழங்குங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் பெறுவார்கள்.

ஐ.ஒ.பியின் பரிசுக் காசோலைகள்: ரூபாய் 21, 51, 101, 201 மற்றும் 501 மதிப்புகளில் பெறலாம். எல்லா ஐ.ஒ.பி கிளைகளிலும் பணமாக்க இயலும்.

ஐ.ஒ.பியின் பரிசுப் பத்திரங்கள்: ரூபாய் 21, 51, 101 மற்றும் 1001 மதிப்புகளில் பெறலாம். காலாண்டுக்கொருமுறை கூட்டுவட்டியோடு, பத்திரத்தேதிக்கு ஒர் ஆண்டுக்குப் பிறகு எல்லா கிளைகளிலும் பணமாக்கிக் கொள்ள இயலும். எப்போது வேண்டுமாயினும் பணமாக்கிக் கொள்ளும் வசதியும் உண்டு.

இந்தியன் ஒவார்ஸீஸ் பாங்க்
 உங்கள் வளர்ச்சிக்கோர் உத்தம நண்பன்.